

ONSDAGEN DEN 23 MAJ 2007

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Roaming i allmänna mobilnät (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är ett betänkande (A6-0155/2007) av Paul Rübig för utskottet för industrifrågor, forskning och energi om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om roaming i allmänna mobilnät i gemenskapen och om ändring av direktiv 2002/21/EG om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (KOM(2006)0382 – C6-0244/2006 – 2006/0133(COD)).

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att framföra mitt innerliga tack till parlamentet, eftersom parlamentet var bland de första att uppmärksamma problemet med taxorna för internationell roaming, vilka är ett av de sista bestående hindren på den inre marknaden. Genom denna politiska påtryckning uppmärksammades marknadsmisslyckandet och vi fick hjälp att finna en lösning.

Det är nu upp till er parlamentsledamöter att fullborda arbetet genom att stödja detta förslag i dag. Det förslag som ni ska rösta om är resultatet av intensiva diskussioner, ibland till och med hetsiga debatter, mellan institutionerna och med aktörerna. Resultatet är ett vederhäftigt och välbalanserat förslag som kommer att ge påtagliga resultat för EU-medborgarna och sätta stopp för den långvariga historien med alltför höga taxor för roaming från och med i sommar. Medborgarna väntar på dessa åtgärder, på detta resultatets EU, och det är nu upp till er att inte göra dem besvikna.

Kommissionen har slutfört sin del av arbetet. I december 2004 uppmanade jag aktörerna att lösa problemen själva. I oktober 2005 inrättade kommissionen en webbplats för att införa öppenhet kring taxorna för internationell roaming. Samtidigt varnade jag återigen för att om priserna inte skulle sjunka märkbart skulle kommissionen tvingas reglera. Till min besvikelse fick vi inget gensvar från marknaden och därför la kommissionen den 12 juli 2006 fram förslaget till förordning om roaming.

Ni har arbetat med detta förslag tillsammans med ministerrådet, under ledning av de finska och tyska ordförandeskapen. Jag vill betona att era föredragande, Paul Rübig, Joseph Muscat, Manolis Mavrommatis och Andrea Losco, gjort ett utmärkt arbete. Resultatet av detta arbete har lagts fram för oss i dag.

Kommissionen godtar mycket gärna kompromisstexten, eftersom dess centrala inslag, som kommissionen alltid ansett varit nödvändiga, har bevarats. Dessa faktorer är: reglering på slutkundsnivå, reglering på grossistnivå, tydliga förmåner för alla konsumenter och öppenhet.

På slutkundsnivå måste alla operatörer erbjuda en Eurotaxa med 0,94 euro som högsta pris för utgående samtal, som ska minskas till 0,46 euro efter 12 månader och till 0,43 euro efter 24 månader, och en Eurotaxa på 0,24 euro för inkommande samtal, som ska minskas till 0,22 euro och till 0,19 euro efter 24 månader. Dessa tak utgör en betydande minskning med upp till 70 procent för de normala kostnaderna på dagens marknad.

Frågan är nu när kunden kommer att dra nytta av dessa reduktioner? Svaret är så snart som möjligt i sommar. För att bidra till ett effektivt genomförande har jag sänt en skrivelse till både parlamentet och rådet, med en detaljerad redogörelse för hur bestämmelserna om slutkunderna ska tillämpas i praktiken under överinseende av de nationella tillsynsmyndigheterna.

Rådet måste till att börja med offentliggöra förordningen i Europeiska unionens officiella tidning. Detta bör göras mycket snart efter rådets möte med ministrarna med ansvar för telekomfrågor den 7 juni 2007.

Sedan måste roamingkundernas operatörer sända ett erbjudande om en enhetlig Eurotaxa till kunden inom en månad. Kunden kommer att ha rätt till denna Eurotaxa en månad efter att han svarat på erbjudandet. Detta innebär att en förutseende kund kan utnyttja Eurotaxan senast två månader efter förordningens ikraftträdande eller till och med inom två månader om hans operatör har använt ett gynnsamt tillvägagångssätt. Detta innebär i klarspråk augusti. Alla kunder som inte svarar kommer automatiskt att få en Eurotaxa tre månader efter att förordningen trätt i kraft, det vill säga i september.

Kommissionen kommer omedelbart att inleda arbetet med de nationella tillsynsmyndigheterna för att se till att konsumenterna behandlas korrekt. Förordningen kommer att skydda den stora merparten av de vanliga kunder som fram till nu har pålagts alltför höga kostnader när de rest utomlands.

Förordningen kommer också att skydda mindre operatörer genom att införa tak på grossistnivå. Dessa tak är tillräckligt höga för att operatörerna, oavsett om de är små eller stora, ska få en rimlig marginal. Samtidigt är de tillräckligt låga för att tillåta konkurrenskraftiga villkor för mindre operatörer, nya aktörer på marknaden och operatörer från mindre medlemsstater. Jag hoppas och förväntar mig att de kommer att använda denna marginal för att genast lägga fram innovativa erbjudanden.

Den slutliga punkten i förordningen rör det helt avgörande inslaget med öppenhet, som fram till nu tyvärr har saknats. De centrala kraven är ett push-system, med grundläggande prisinformation, såväl som ett pull-system, som gör det möjligt för kunderna att få mer detaljerad information, vilket kommer att omfatta priser för sms och datatjänster.

Jag vill säga något om de höga roamingkostnaderna för mobila datatjänster. I samarbete med de nationella tillsynsmyndigheterna kommer vi att behöva övervaka denna marknad mycket noga. Operatörerna borde vara medvetna om detta och mycket noga uppmärksamma dessa varningssignaler och själva sänka priserna till en normal nivå för att undvika ytterligare reglering.

Jag vill slutligen påpeka att denna förordning automatiskt kommer att upphöra att gälla efter tre år, om inte parlamentet och rådet beslutar något annat. Jag hoppas verkligen att detta inte blir nödvändigt. Det kommer dock att bli nödvändigt att reformera telekommunikationsmarknaderna, och gå från 27 separata marknader till en enda verkligt europeisk marknad, och dra nytta av inflytandet från nästan 500 miljoner kunder. Det är nästa uppgift som väntar oss.

Låt oss dock i dag titta på vad vi har åstadkommit i ärendet med roaming. Det är mycket sällsynt, för att inte säga ovanligt, att lyckas nå en enighet om en lagstiftningsåtgärd på bara 10 månader. Jag är stolt över EU-institutionerna, som har visat att de kan lyssna på konsumenterna och agera snabbt för att lösa mycket specifika problem. Jag räknar med en stor majoritet i kammaren, som företräder EU-medborgarna, för att kunna slutföra arbetet nu och genom en sådan majoritet visa att de praktiska resultatens EU är en verklighet.

(Applåder)

Paul Rübige (PPE-DE), föredragande. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, kommissionsledamot Reding, föredragande och skuggföredragande, mina damer och herrar! I dag kan parlamentet och rådet vara stolta över att vi tog kommissionens begäran på allvar om att utarbeta en förordning om roaming till slutet av sommaren. När vi inledde samtalen tog vi alla för givet att detta skulle ske enligt det vanliga förfarandet med en andra och tredje behandling, med tanke på den oerhört motstridiga frågan och de stora skillnaderna mellan de motstridiga intressena på den europeiska marknaden.

Vi hade fått en sund konkurrens på de nationella marknaderna, men det fanns egentligen ingen riktig konkurrens mellan de olika medlemsstaterna. Nu tittar miljoner konsumenter på sina mobiltelefoner – mobiler, som vi kallar dem – och väntar på att det första erbjudandet ska komma, ett erbjudande som beror på när förordningen offentliggörs i Europeiska unionens officiella tidning. Då kommer vi förhoppningsvis att kunna ringa på semestern eller under affärsresor, trygga i förvisningen om att vi inte kommer att få en räkning i slutet av månaden som är dyrare än hotellrums- eller flygresekostnaden, utan att den ligger inom rimliga gränser. Roaming måste bli som att gå in på en restaurang och få en meny med priserna angivna. När kunderna korsar gränsen till ett EU-land i framtiden kommer de att få ett textmeddelande som visar deras personliga taxa och ett gratis mobilnummer som de kan använda för att ringa till sin hemmaleverantör och fråga om priset för ett textmeddelande, MMS eller dataöverföring. Denna insyn i sig kommer att få stor betydelse, och jag är stolt över att man kan införa den för alla tjänster, inte bara för rösttelefoni.

Vi har naturligtvis även nämnt enhetstaxan – en taxa med allt inklusive som kan erbjudas för en viss period och som innebär att kunderna vet precis hur mycket de måste betala i slutet av månaden. Det är det som är utmaningen, i jämförelse med markledningar, bredband, Internetbaserad ljudöverföring (VoIP) och många andra nya tekniker vill säga. Förordningen öppnar för betydande möjligheter på marknaden för UMTS och GSM, också i framtiden. Därför har det varit ett nöje för mig att föra intensiva diskussioner med Reino Paasilinna om sådana konsumentvänliga frågor inom roaming. Jag minns fortfarande vår första diskussion med Joseph Muscat när vi frågade om det skulle finnas någon lösning för tillval eller för att välja bort. Vi enades om att det behövdes en lösning. Vi insåg snart att det var sakens kärna: någonting måste verkligen göras, det måste ske snabbt och det måste vara effektivt, och sedan kan vi genomföra det.

Vi arbetade väldigt intensivt med de yttersta randområdena med Manolis Mavrommatis. Jag kommer från bergslandet Österrike – där sändningskostnaderna skiljer sig från kostnaderna i långlandsländer. De kommande månaderna kommer kommissionen att noggrant undersöka de framtida möjligheterna i detta hänseende. Förordningen är också intressant för regleringsmyndigheter eftersom det även för medlemsstaternas regleringsmyndigheter öppnar för helt nya möjligheter till aktiv inblandning på roamingområdet och när det gäller att ta reda på vad som är idealiskt för konsumenterna.

Nytt är också strategin för bättre lagstiftning. Vi har äntligen lyckats utarbeta en förordning som automatiskt upphör att gälla efter tre år, och vi skulle vilja be kommissionen att se till att konkurrensen verkligen har kommit igång efter dessa tre år. Jag skulle även vilja be rådet och dess företrädare att verkligen försöka offentliggöra förordningen i Europeiska unionens officiella tidning så fort som möjligt, eftersom miljoner europeiska konsumenter väntar på att äntligen få se en förordning om detta som gynnar även dem. Jag skulle särskilt vilja tacka kammaren. Våra tjänsteavdelningar gjorde ett utmärkt arbete. Fyra dagar efter överenskommelsen med Coreper fanns alla översättningar tillgängliga. Det var ett utmärkt arbete här i kammaren och jag är stolt över personalen som gjorde det möjligt för oss att arbeta så effektivt.

(Applåder)

Joachim Wuermeling, rådets ordförande. – *(DE)* Herr talman, fru kommissionsledamot, herr Rübig, mina damer och herrar! Det är ett dubbelt nöje för mig att tala här. Å ena sidan är det tydligt att en av det tyska ordförandeskapets främsta frågor eventuellt kan slutföras på ett framgångsrikt sätt, och å andra sidan är det ett personligt nöje för mig att återvända till denna bekanta halvcirkel där jag fortfarande känner mig hemma.

Det var oerhört svårt att nå en överenskommelse mellan rådet och parlamentet. Förhandlingarna var tuffa, men det var en rättvis kamp. Vi skulle vilja framföra vårt varmaste tack till föredraganden för hans konstruktiva ledning av förhandlingarna och till utskottsordförandena som har agerat medlare samtidigt som de har varit solidariska gentemot parlamentet. Vi skulle vilja tacka våra kolleger i rådet, som efter stora betänkligheter stödde denna kompromisstext. Den kompromisstext som vi har kommit fram till är nödvändig för konsumentpolitiken, ekonomiskt riktig och välkommen ur europeisk synvinkel. Den är nödvändig för konsumentpolitiken eftersom det faktiskt inte gick att undvika att konstatera att vi hade ett marknadsmisslyckande. Det fanns ingen marknad på området. Konsumenterna hade ingen valfrihet i fråga om taxa och det faktum att de reste över gränserna inom Europeiska unionen utnyttjades av bolagen för att ta ut höga avgifter. Det kunde vi inte acceptera. Nu befrias konsumenterna från en enorm börda, vilket jag på rådets vägnar varmt välkomnar.

Kompromissen är också ekonomiskt riktig. EU står enat bakom den inre marknaden. I synnerhet marknaden för mobiltelefoni är väldigt dynamisk och som alla kan se fungerar den på nationell nivå. Därför tyckte vi det var mycket viktigt att inte införa en enhetlig taxa för alla roamingavtal i EU, utan att i stället införa ett tak för att utesluta missbruk. Rådet ansåg att det var väldigt viktigt att taken inte hamnade under en viss nivå, så att en lämplig dynamisk marknad skulle kunna utvecklas under dessa nivåer. Vi hoppas att företag och även konsumenterna engagerar sig för en rimlig fungerande marknad under denna Eurotaxa, att detta resulterar i ett mer varierat utbud och även att konsumenterna anpassar sitt beteende efter detta.

Europeiska unionen har visat sin förmåga att agera. Även rådets sekretariat kommer att göra allt det kan för att förordningen ska kunna offentliggöras i Europeiska unionens officiella tidning så fort som möjligt – även om detta kräver en viss tid. De ständiga representanternas kommitté måste fatta ett beslut och rådet måste fatta ett formellt beslut. Vi hoppas att vi hinner få den offentliggjord i den officiella tidningen av den 29 juni, så att den kan träda ikraft därefter under sommaruppehållet.

Jag skulle bli glad om vi kunde uppnå ett brett samförstånd för kompromissen i plenum i dag. Som rådets ordförande lovar jag att göra mitt yttersta för att se till att så även sker i rådet, så att vi kan visa upp ett resultatens EU inför det viktiga europeiska toppmötet.

Talmannen. – Tack så mycket, herr Wuermeling. Det är ett nöje för kammaren att ha er här igen, visserligen i en annan roll, men fortfarande för att tjäna Europas intressen.

Andrea Losco (ALDE), föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I dag är en stor dag för Europeiska unionens medborgare. Tack vare den kompromiss vi har uppnått om förslaget till förordning om roaming kommer runt 500 miljoner EU-medborgare att direkt påverkas av de beslut vi fattar. För det första kommer detta att beröra turister, samt små och medelstora företag, som äntligen kommer att kunna dra nytta av de sänkta taxorna i och med de nya Eurotaxorna.

För mindre än ett år sedan var det svårt att föreställa sig en sådan kompromiss och jag är glad att kunna ställa mig bakom den som föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor, som var först med att inse hur viktigt det var att påskynda processen.

Redan från början fastställde vi de obligatoriska principer vi skulle utgå från, nämligen en europeisk taxa för att skydda konsumenter samt bättre insyn i slutkundspriserna. Som liberaldemokrat skulle jag ha föredragit att uppnå målet med sänkta priser för en produkt eller tjänst med hjälp av sund konkurrens mellan operatörerna på marknaden snarare än via styrda åtgärder som direkt påverkar priserna. Men faktum kvarstår att de normala konkurrensreglerna hittills inte har fungerat inom just denna sektor.

Jag skulle vilja uttrycka mitt fulla stöd för denna engångsåtgärd som införts för en begränsad period som reaktion på en engångssituation. Jag skulle även vilja gratulera Viviane Reding till hennes utmärkta arbete, och alla dem som under de senaste månaderna har bidragit till detta viktiga och konkreta resultat. Detta utgör ytterligare en milstolpe på vägen till fullbordandet av den inre marknaden som kommer att eliminera de orättvist höga internationella roamingavgifterna en gång för alla, och som även kommer att ta bort ett av de sista återstående hindren för människorna i Europeiska unionen. Det beslut som parlamentet fattar i dag kommer direkt att påverka runt 500 miljoner europeiska medborgare.

Joseph Muscat (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. – (MT) Tack herr talman! I dag skickar vi ut en stark och tydlig signal om att om marknaden är snedvriden och om inte konsumenterna blir rättvist behandlade står EU, och i synnerhet parlamentet, berett att agera. Vi har alla hört om de sänkta roamingavgifterna som minskas med mer än hälften. Jag anser personligen, liksom min grupp, att man kunde ha sänkt avgifterna ytterligare. Men vi är beredda att ta det goda med det onda och kompromissa, för om vi slösar bort mer tid blir det konsumenterna som får lida för det. Detta är en viktig seger för konsumenterna. Vi har försett dem med de bästa vapnen – information och insyn. Nu kommer konsumenterna automatiskt att få ett meddelande med uppgifter om hur mycket det kommer att kosta för dem att använda sina mobiltelefoner så fort de kommer till ett annat EU-land. Vidare är operatörerna nu skyldiga att ha ett gratis telefonnummer som deras kunder kan ringa för att få den hjälp eller information som de behöver. Dessutom kommer särskild hjälp att erbjudas till personer med nedsatt syn. Vi skulle vilja att dessa bestämmelser leder till ökad snarare än minskad konkurrens. Vi vet att det finns små och oberoende operatörer som oroar sig för att de kommer att missgynnas. Det var därför som vi begärde att kommissionen skulle undersöka och utarbeta rapporter om situationen för dessa operatörer. Nu ska jag gå vidare till det som anses vara den viktigaste punkten. Det är väl känt att jag tillhörde dem som envisades mest med att dessa Eurotaxor borde gälla för alla konsumenter. Men rådet insisterade – lika mycket anser jag – på att konsumenterna skulle behöva begära taxan från operatören för att den skulle gälla. Jag ska inte gräva i ytterligare ett argument för varför detta förslag gynnar konsumenten mer, för jag anser att det är uppenbart. Men vi godtog denna kompromisstext, för det första därför att om vi inte hade gjort det så skulle vi inte ha fått någon förordning, och för det andra därför att kommissionen gick ut med ett uttalande under förhandlingarna om att det var positivt att runt 80 procent av de europeiska konsumenterna automatiskt skulle dra nytta av denna Eurotaxa. Dessutom betalar de flesta av de resterande 20 procenten redan ett pris som är jämförbart med Eurotaxan, och det handlar mestadels om företag och personer med särskilda avtal. Detta innebär således att de mest sårbara konsumenterna kommer att skyddas. Avslutningsvis är det värt att notera att man i den skrivelse som Viviane Reding har skickat förklarar att nationella regleringsmyndigheter, tillsammans med kommissionen, kommer att övervaka den process som ska fastställa vilka konsumenter som automatiskt ska gynnas av denna Eurotaxa. Detta är en oerhört viktig process och genom den bevisar vi att detta parlament verkligen är i stånd att reagera.

(Applåder)

Manolis Mavrommatis (PPE-DE), föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning.
– (EL) Fru kommissionsledamot! Efter en ungefär sex månader lång process har ett av de viktigaste betänkanden om förslaget till förordning om roaming i allmänna mobilnät lagts fram i plenum i Europaparlamentet för omröstning.

Jag skulle vilja gratulera Paul Rübig till hans utmärkta arbete och till hans särskilda samarbete med kommissionen och rådet som har gett oss detta mycket positiva resultat, särskilt för 150 miljoner konsumenter.

Lika mycket vill jag gratulera kommissionsledamot Viviane Reding, både till hennes beslut att föreslå förordningen om roaming och till hennes fasta hållning gentemot reaktionerna från yttre aktörer samt till att hon har sällt sig till föredragandena och parlamentsledamöternas utskott. Jag vill även gratulera de ärade ledamöter som har deltagit i samråden med rådet och kommissionen.

Låt mig särskilt betona den punkt som rör mobiltelefonföretag och Europaparlamentet. Detta är inget ställningskrig mellan de båda sidorna. Men det ingår i medborgarnas rättigheter att söka skydd hos deras företrädare i parlamentet när de ser att deras intressen utnyttjas av de stora företagens monopoltendenser.

Som föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning har jag försökt att i harmoniskt samarbete med mina vänner från alla politiska grupper komma fram till en gemensam linje som tillgodoser allas intressen. De ändringsförslag som vårt utskott antog ledde till att föredraganden kunde ta sig an roamingfrågan ur ett annat perspektiv eftersom kultur, utbildning och media, utöver den kommersiella och ekonomiska faktorn, utgör en viktig del av vardagen i vårt samhälle.

Företag, journalister och människor inom konst och litteratur reser varje dag. Stora familjer åker på semester året om. De spenderar pengar. Mobiltelefoner är nödvändiga och användbara, men det får inte bli en anledning till exploatering från företagets sida. Behov är inte detsamma som svaghet.

Den ändrade förordningen om roaming är den förordning som vi uppmanas att anta i Europaparlamentet i dag. Om betänkandet röstas igenom kommer det att innebära en seger för parlamentet till förmån för konsumentskydd. Det kommer att innebära ett stort steg som blåser nytt liv i den inre marknaden.

(Applåder)

Angelika Niebler, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! I dag har vi goda nyheter till EU:s medborgare: kostnaderna för att använda mobiltelefoner i EU sänks.

Parlamentet har efterlyst insyn i prisdjungeln i flera år. Priserna har varit orimliga och allt annat än tydliga. Vi känner alla igen situationen: man går igenom mobilräkningen efter semestern i ett annat EU-land och upptäcker att de få telefonsamtal man ringde eller tog emot har resulterat i fasansfulla kostnader. Detta hör definitivt till det förflutna.

I framtiden kommer alla att kunna glädja sig åt rimliga taxor – vilket gläder mig särskilt mycket. Detta innebär verkligen en stor seger för vårt parlament. Rådsordföranden har redan nämnt våra tuffa förhandlingsveckor med rådet. Vi kan vara riktigt stolta över det resultat vi ska ha uppnått – avgiften för ett roamingsamtal inom EU kommer att vara 0,49 euro per minut det första året, 0,46 euro året därpå och 0,43 euro nästföljande år.

Jag skulle vilja säga några ord till företagen och branschen. Jag tror att vi alla vet att marknadsreglering, och i synnerhet reglering av slutkundstaxor, är ett mycket skarpt instrument. Eftersom marknaden inte hade utvecklats så som vi hade föreställt oss genom åren kom vi alla överens om att det krävdes ett politiskt ingripande. Men detta är naturligtvis ett specialfall och en engångshändelse. Det är viktigt att betona att parlamentet nu inte har för avsikt att sträva efter prisreglering även inom andra områden. Detta är i stället ett precedensfall som förhoppningsvis inte kommer att behöva upprepas. Även de senaste månadernas utveckling, efter det att förordningen lades fram, har visat att det händer mycket på denna marknad. Denna utveckling visar att vi hade rätt, att våra politiska incitament var på sin plats.

Jag skulle vilja avsluta med att uppriktigt tacka vår föredragande, Paul Rübig, som under flera månader har lett dessa förhandlingar. Jag vill även tacka mina ledamotskolleger i förhandlingsgruppen – det var inte lätt att stå på oss inför rådet – och kommissionsledamoten för hennes mod när hon föreslog den här

förordningen. Slutligen vill jag uppriktigt tacka utskottets sekretariat och översättarna som på bara några dagar har lyckats ta fram förordningen på 23 språk. Detta är sensationellt och det visar att EU fungerar bra och engagerar sig för att genomföra sina mål.

(Applåder)

Reino Paasilinna, för PSE-gruppen. – (FI) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten och alla för deras utmärkta samarbete. Min grupp stöder den kompromisstext vi nu har nått och kommer snart att rösta för den.

Denna lag kommer att få en direkt inverkan på tiotals, om inte miljontals människor och underlätta deras liv. Vi har talat om nättaxor här i flera år. Telekompaketet diskuterades för fyra år sedan med Angelika Niebler. Man lade till en punkt om denna fråga i paketet. Vi det tillfället var hon naturligtvis föredragande för ramlagen. Nu rasar emellertid priserna, vilket är goda nyheter för konsumenterna. Vi får reklam för mobiltelefoner men inga uppgifter om taxor, och detta måste vi definitivt göra någonting åt. Det är helt otroligt att vissa operatörer kallar det konkurrens när köparen inte får någon information om produkternas priser och priserna hålls på en kartellknande nivå. Följden blir att bara några få resande använder sina telefoner utomlands. Detta skadar dessutom principen om fri rörlighet och gör det svårt att uppnå Lissabonmålet om att EU ska bli en ledande kunskapsbaserad ekonomi.

Mobila kommunikationer är ett sätt att internationalisera vardagen. Vidare kommer telefonerna då att användas i större utsträckning och fler affärer kommer att skapas, och således gynnar det även företagen. Det är viktigt att ha en inre marknad som är livskraftig, och det måste även gälla för mobila kommunikationer. Nu har konsumenternas intressen säkrats och rättvisan har segrat. Jag skulle vilja fråga kommissionen hur och när den tänker lägga fram ett förslag om datakommunikationer. Här måste man naturligtvis göra noggranna överväganden först.

(Applåder)

Šarūnas Birutis, för ALDE-gruppen. – (LT) Herr talman, kolleger! I dag ska vi rösta om ett lagförslag som, om det går igenom, snabbt kommer att bli märkbart för alla konsumenter och företag i EU och, enkelt uttryckt, för oss själva.

Den årliga marknaden för den internationella kommunikationen mellan olika nät i EU uppskattas uppgå till ungefär 8,5 miljarder euro. Det motsvarar nästan 6 procent av den allmänna mobilkommunikationsindustrins intäkter, vilka uppgår till ungefär 150 miljarder euro per år.

Priserna för kommunikation mellan nät påverkar åtminstone 147 miljoner EU-medborgare, varav 110 miljoner tillhör företagssektorn.

Som det är nu brukar ungefär 70 procent av alla européer som reser utomlands stänga av sina mobiltelefoner på grund av de oöverkomliga kostnaderna när man använder dem utomlands. Problemet förvärras av det faktum att det saknas insyn i slutkundspriserna eftersom det inte finns någon konkurrens inom sektorn.

När vi kan ringa billigare kommer vi naturligtvis att ringa mer. Därför kommer telefonitjänsteleverantörer egentligen inte att förlora några inkomster, och samtidigt gynnas konsumenterna och konkurrensen mellan företagen i EU kommer att påverkas positivt.

Enligt en Eurobarometerundersökning var den stora majoriteten av närmare 25 000 svarande för en obligatorisk sänkning av priserna för kommunikation mellan olika nät i EU.

Men jag skulle återigen vilja understryka en åsikt som jag delar med många kolleger, nämligen att man inte ska välkomna ingripanden på marknaden, och denna förordning är bara en tillfällig obligatorisk åtgärd för att reglera marknaden.

Jag anser att tre år är den längsta tid som behövs, inte bara för att sänka priserna, utan, vilket är viktigare, som tidsgräns för stängda nationella marknader att ansluta sig till en enad europeisk marknad inom denna sektor. Det är det slutliga målet med förordningen.

Jag gratulerar Europaparlamentets föredragande, Paul Rübig, skuggföredragandena, ordföranden för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, Angelika Niebler, kommissionsledamot Viviane Reding, kommissionens och rådets företrädare samt alla konsumenter och tjänsteleverantörer till denna utmärkt samordnade lösning.

Diskussionerna om en reglering av kommunikation mellan nät gick inte lätt. Vartenda uttalande undersöktes noggrant, och man diskuterade varenda taxa och villkoren för dess tillämpning. Här visade parlamentet på en oväntad förnuftighet och sammanhållning.

Jag räknar med en enad positiv omröstning i parlamentet i dag, ett positivt svar från rådet den 7 juni och en snabb kungörelse (inte den 29 juni, som man sa till oss) i Europeiska unionens officiella tidning, och att förordningen träder i kraft under det stundande sommaruppehållet.

Romano Maria La Russa, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Förslaget till förordning om roamingtaxor är ett ämne som är mycket intressant för medborgarna och därför måste vi garantera ett så bra skydd som möjligt utan att bortse från industrins behov. Men vi kan nöjt notera att vi har fått se att alla de politiska grupperna har tagit ansvar för detta, vilket användarna i Europa förmodligen inte hade väntat sig. Denna förordning kommer att föra EU ännu närmare medborgarna.

Efter långa förhandlingar, särskilt med rådet och kommissionen, för att kunna nå fram till en överenskommelse vid första behandlingen kan alla glädjas över den kompromiss som vi formellt nådde så sent som i måndags kväll, även om naturligtvis mer hade kunnat göras. Man skulle helt klart kunna nå en överenskommelse om siffror som låg mer i nivå med konsumenternas förväntningar, vilket för övrigt bekräftades av utskottet för industrifrågor, forskning och energi, om inte medlemsstaterna inledningsvis hade uttalat sig för mycket högre avgifter som var mer gynnsamma för operatörerna. Men kompromissen har fastställts och den anger den högsta tillåtna avgiften för slutkundsmarknaden med 49 cent för utgående samtal och 24 cent för inkommande samtal. Detta motsvarar med andra ord en sänkning med ungefär 50 procent jämfört med dagens standardavgifter.

Jag anser att vi har nått en lyckad lösning genom att se till att man automatiskt tillämpar skyddsavgifter eller "Eurotaxa" för alla användare tre månader efter det att förordningen har trätt i kraft, vilket innebär att användarna fritt kan välja den taxa som de tycker passar dem bäst. Detta kommer i framtiden att skydda användare som reser utomlands på affärsresa eller semester från att falla offer för orättvisa taxor, vilket tyvärr är fallet i dag.

Kompromissen innebär fortfarande en vinstmarginal för operatörerna, som i vilket fall som helst kommer att tjäna på ökad mobiltelefonanvändning i framtiden. I fråga om bättre insyn anser jag att kravet på operatörerna att informera användarna genom att tillhandahålla personlig information om deras avgiftssystem är ett bra resultat. Jag ställer mig lite mer tveksam till den gradvisa avgiftssänkningen fördelad över tre år, även om det är förståeligt när det handlar om en kompromiss. Kanske skulle en ihärdigare marknad ha lett till ännu lägre priser än vad den här förordningen kan ge på tre år. Men det är också så att när marknaden har misslyckats genom bristande öppenhet om orimliga priser och ett misstänkt maktmissbruk är det inte bara önskvärt utan absolut nödvändigt med reglering av såväl grossist- som slutkundstaxorna.

David Hammerstein, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Fru kommissionsledamot! Tack för ert tappra arbete. Tack herr Rübig! Vi har uppnått ett bra resultat, vi har en kompromisstext och vi har fastställt ett historiskt precedensfall.

Vi i Europaparlamentet har agerat ovanligt enhetligt för att bryta ett tabu, det tabu som det innebär att reglera marknaden på EU-nivå på ett så stort område som telekombranschen. Ja, i denna process har vi gett EU-medborgarna ett praktiskt exempel på vad Europeiska unionen är till för.

Vi stöder kompromissen trots att den i vissa avseenden sviker konsumenterna. Eftersom Europaparlamentet har uttalat sig mot de skandalösa rånen av användarna, som betalar skamligt höga priser och inte ens får veta hur mycket de måste betala. Vi har stått upp för konsumenterna. Vi har nått en ganska bra kompromiss, men den är inte helt rättvis för konsumenterna.

Priserna kommer att bli lägre för de allra flesta, men de hade kunnat bli betydligt lägre. Insynen och informationen kommer att bli mycket bättre. Det skulle bara ha kunnat bli lite bättre för de befintliga kunderna, men under förhandlingarna och under trepartsmötet har vi sett några av EU-institutionernas mer positiva sidor och några av de mer negativa.

Vi har sett två motsatta hållningar i debatten. Å ena sidan har parlamentet över lag försvarat sina väljares, konsumenternas, intressen och å andra sidan har rådet – medlemsstaterna – kraftigt försvarat operatörernas, nationsmästarnas, telekom- och telefonjättarnas, kommersiella intressen.

Varför har parlamentsledamöterna i medlemsstaterna, som företräder samma majoriteter som deras regeringar i rådet, haft så helt olika hållningar?

Det råder ingen tvekan om att vi behöver samma insyn – samma fullständiga öppenhet – i rådet som vi har här i kammaren, för där – i rådet – har de kvävande påtryckningarna från branschens lobbyverksamhet haft ett starkt inflytande på den här frågan och det har begränsat vår förmåga att nå en ännu bättre överenskommelse.

Vi stöder överenskommelsen såtillvida att det är ett steg framåt. Det är ett steg framåt som skapar prejudikatet att kunna reglera en marknad som inte har kunnat reglera sig själv på ett rättvist sätt. Detta parlament visar vägen. Vi måste även lära av denna erfarenhet för att skapa EU-institutioner som är mer genomblickbara, öppna och tillgängliga till fördel för majoriteten av medborgarna.

Umberto Guidoni, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Dagens resultat – det vill säga den kompromiss vi har nått – innebär ett erkännande av marknadens misslyckande att öka konkurrensen samtidigt som priserna sänks, vilket man alltid hävdade att den skulle göra. Det verkar svårt att bevisa att de nuvarande taxorna inom en naturligt gränsöverskridande sektor som mobiltelefonbranschen skulle kunna bibehålla de avgiftssystem som inte tog någon hänsyn till EU:s gemensamma marknad.

Därför har konsumentskyddet anförtratts åt politiken, och kommissionen har gjort ett bra arbete med att föra fram denna fråga. Det bör påpekas att parlamentet har reagerat energiskt och samspelt. Men i denna debatt har vår grupps intresse varit att garantera ett pris som är rättvist för alla, det vill säga den möjlighet som vanligtvis kallas *opting-out*, i motsats till den ståndpunkt man har haft i rådet, som för det mesta har godtagit de argument som de stora telekomföretagen har lagt fram, nämligen att taxan enbart ska gälla för de kunder som begär den.

Beslutet att Eurotaxan ska gälla för alla är en central aspekt i kommissionens förslag och innebär ett steg mot insyn och skydd av konsumenternas intressen. De marginaler som återstår för telekomföretagen är fortfarande för stora, men jag tror att principen att fastställa ett avgiftstak innebär ett viktigt precedensfall och att det kan bidra till sänkta avgifter, vilket det faktiskt redan har gjort. Vi accepterade kompromissen eftersom det var nödvändigt att snabbt ingripa i en oligopolsituation bland företagen på konsumenternas bekostnad.

Kommissionen och parlamentet har skickat ut ett tydligt meddelande. Nu är det viktigt att vi kräver insyn i genomförandet av meddelandet genom de nationella regleringsmyndigheterna och en översyn om tre år. Detta är ett idealiskt sätt att visa medborgarna att EU-institutionerna kan ge konkreta svar på frågor som inget land kan ta itu med på egen hand.

Nigel Farage, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är inte ofta som jag befinner mig i den här positionen, men den här morgonen måste jag erkänna vad Europeiska unionen gör. Jag har faktiskt kommit för att säga tack: tack på de internationella företagens vägnar. Ni vet vilka företag jag menar – de företag som sysselsätter tusentals människor som reser runt i Europa hela tiden – de som gör miljarder i vinst. Det kommer att vara de som verkligen tjänar på detta. Och jag vill säga tack på de superrika i Europas vägnar – inte de som bara åker till Benidorm i två veckor, utan de som reser regelbundet. De kommer också att tjäna på detta.

Men framför allt vill jag tacka er personligen. Jag använder den här utrustningen otroligt ofta. Era förslag kommer att göra mig personligen 3 000 euro rikare per år. Jag vill faktiskt erkänna att jag är partisk. Jag kommer inte att rösta om Rübigebetänkandet eftersom jag personligen påverkas av det, och jag skulle rekommendera att de andra Europaparlamentsledamöterna också lägger ned sin röst. Vi borde inte rösta om frågor som kommer att gynna oss.

Sanningen är att detta inte är något annat än ett enormt publicitetstrick, eller hur? Ni vill vara älskade. Ni vill att EU ska vara älskat, så ni säger till människor att de kommer att få det bättre. Uppriktigt talat luktar det kommunistisk centralplanering när byråkrater och politiker tror att de vet vad det rätta marknadspriset är. De har alltid fel. Detta kommer att leda till högre kostnader för de inhemska konsumenterna. Det kommer att leda till lägre konkurrens och färre innovationer på marknaden. Det är ännu en enorm EU-galenskap.

Giles Chichester (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Om vi lämnar den grinolle som nyss talat bakom oss vill jag säga att denna åtgärd är en win-win-situation för EU, eftersom vi faktiskt gör något praktiskt

för våra konsumenter. Det har tagit lång tid att komma hit, men nu när vi är här hoppas jag verkligen att vi kan införa denna åtgärd snabbt och att operatörerna kommer att förstå piken och ändra sina taxor snabbt. Jag hoppas att de kommer att se fördelen med att sänka sina priser genom att de får fler kunder – också i form av min kollega ända där borta.

Vi tar itu med en marknadsstörning. En särskild marknadsstörning, men en kortlivad sådan hoppas jag, och det är talande att vi har den bortre tidsgränsen som visar att vi förväntar oss att denna situation avhjälpas och att konkurrensen gör sig gällande på denna del av marknaden. Vi är skyldiga oskyldiga turister och konsumenter detta, för att bespara dem en otrevlig chock när de kommer tillbaka från semestern – eller också företagsresan – över att ha blivit påförda en kostnad för att ha tagit emot ett samtal och över att ha fått en enorm räkning. Vi är skyldiga dem att rätta till detta. Vi kan hoppas på besparingar på ungefär 60 procent för den genomsnittliga kostnaden för ett roamingsamtal, och detta är en påtaglig förmån för våra konsumenter.

Det gläder mig verkligen att mitt ändringsförslag med kravet på att operatörerna ska lämna information, ikon-ändringsförslaget, har införlivats i texten. Det är jag tacksam för. Jag vill också hylla enigheten i parlamentet över grupperna, tillsammans med kommissionen, rådet, konsumentgrupperna och lagstiftarna, som stött denna åtgärd.

Slutligen vill jag rekommendera min favoritringssignal för mobilen till kollegerna. Lyssna noga är ni snälla. Den kallas tyst läge.

Robert Goebbels (PSE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi måste begränsa de alltför höga priserna för de 200 miljoner européer som utnyttjar sin fria rörlighet inom unionen. Eftersom den egentliga kostnaden för operatörerna ligger mellan 6 och 15 cent per minut innebär det ackumulerade priset för en minuts aktiv eller passiv roaming som anges i förordningen fortfarande betydande marginaler för operatörerna.

Förespråkarna för den ohämmade fria marknaden borde dessutom fundera över varför deras teori har misslyckats med tanke på telefonimarknadens stränga verklighet. Avregleringen av sektorn understöddes av en teknisk revolution som gjorde att man kunde öka utbudet. Den stora allmänhetens entusiasm över mobiltelefoner, SMS osv. har inte lett till verkligt lockande priser. Skalekonomier, produktionsvinster och den enorma expansionen på kommunikationsmarknaden har inte lett till fördelaktigare taxor. Konsumenterna har endast ställts inför erbjudanden utan insyn som har bundit dem till en viss operatör. Vodafone, Télécom och andra operatörer i Telefónica-koncernen lovar att rätta sig efter den inre marknaden under förutsättning att de kan ha kvar de inre gränserna av avgiftsskäl.

Den politiska makten var skyldig att ingripa på marknaden som vanligtvis är så helig. Detta är första gången i unionen, ett välkommet precedensfall. Kommissionen rasade fortfarande över priserna, men roamingärendet visar att marknaden ibland behöver den offentliga maktens synliga hand, särskilt när det gäller en så misslyckad marknad som telekommarknaden.

Toine Manders (ALDE). – (NL) Herr talman! Jag skulle vilja välkomna två före detta parlamentsledamöter, Joachim Wuermeling och Viviane Reding, som har kommit tillbaka till sin före detta, underordnade hemvist, och tacka dem för deras bidrag till det här förslaget som säkert kommer att gynna konsumenterna i EU.

Ni kanske tycker det är ovanligt att jag, trots att jag som liberal är starkt emot ingripanden för att påverka konsumentpriserna på en förvisso fri marknad där kommissionen och parlamentet hävdar att villkorlig konkurrens leder till bättre priser och fler innovationer, kommer att rösta för detta så att vi kan göra någonting åt konsumentpriserna.

Ni kanske undrar varför. Jag gör det därför att kommissionsledamoten – och jag hoppas att detta har gått upp för utskottet för industrifrågor, forskning och energi – har sagt rent ut att vi om tre år kommer att kunna skryta med en europeisk marknad i stället för 27 enskilda marknader som samlats ihop inom de egna nationella gränserna, för det är – som jag ser det – där som problemet ligger och det är där som telefonileverantörerna drar fördelar.

Det är intressant att höra att de flesta konsumenter som betalar höga roamingtaxor och som inte får ersättning för dessa av sina arbetsgivare eller andra system är semesterfirare. De brukar ringa varandra från en skidlift eller solstol till en annan, och medan de ligger i en solstol i Spanien, fem meter från sina vänner, skickas samtalet först till hemlandet innan det kommer tillbaka igen.

Det måste bli slut på det här. Jag tycker det är bra att vi ger industrin ett incitament och att vi kan se fram emot en korrekt fungerande inre marknad för mobila telefonsamtal inom tre års tid då vi kommer att kunna lägga roaming bakom oss och konsumenterna kommer att kunna välja var de ska teckna sina avtal.

Det är något mer som jag skulle vilja ta upp med er. Jag blev förvånad när jag hörde att taxan är exklusive moms. Alla talar om högst 0,49 euro. Eftersom det är exklusive moms är det på sätt och vis ett lockbete för konsumenten eftersom detta innebär att ytterligare 20 procent läggs på i alla fall.

Jag hoppas dessutom att grundavtalen, alltså inte samtalstaxan per minut utan grundavtalen, för vilka det inte finns några särskilda bestämmelser, inte kommer att missbrukas, för i så fall kommer vi att bli tvungna att ingripa igen. Fru kommissionsledamot och herr Wuermeling! Jag hoppas att systemet kommer att fungera och att vi kan se till att konsumenterna är nöjda med EU, men framförallt hoppas jag att den inre marknaden kommer att börja fungera som den ska.

Adam Bielan (UEN). – (PL) Herr talman! Jag skulle vilja sälla mig till dem som har gratulerat och tackat Paul Rübig för hans betänkande och jag tvivlar inte på att detta kommer att bli en mycket viktig dag för Europaparlamentet och flera hundra miljoner medborgare i Europeiska unionen. Nu har vi chansen att visa för våra väljare att Europaparlamentet är en nödvändig institution som behandlar frågor som angår dem.

Frågan om de internationella telekomjättarnas alltför höga roamingavgifter för konsumenterna har upprört européer i flera år. Telekomföretag har inte lyckats konkurrera om priser som de borde göra på en väl fungerande marknad utan de har föredragit att, som många experter tror, stå i maskopi med varandra och själva bestämma roamingavgifterna. Under årens lopp har miljoner turister och små och medelstora företag drabbats av denna praxis. Nu kan vi sätta stopp för detta orättvisa utnyttjande – det kan kanske låta som en socialistisk paroll, men det är ju så det är, vilket mina kolleger från gruppen alliansen liberaler och demokrater för Europa här i kammaren har intygat i sina anföranden.

I likhet med många andra hade denna förordning inte varit nödvändig om marknaden hade styrts av sunda och öppna konkurrensprinciper. Vårt ansvar är att stå upp för EU:s medborgare, som uppenbarligen har utsatts för en sammansvärjning som undergräver marknaden. Tack vare kammarens, inklusive min grupp, fasta hållning har vi lyckats visa våra partner i rådet och kommissionen att vi inte kommer att tillåta urvattnade förordningar eller att man fortsätter att strunta i konsumenternas intressen.

Redan nu till sommaren kommer EU:s medborgare att kunna ringa sina familjer eller till företag utomlands till mycket lägre priser. Samtalstaxorna kommer att minska betydligt till högst 49 cent per minut för utgående samtal och 24 cent per minut för inkommande samtal, och dessa priser kommer att sänkas ytterligare de kommande åren. Jag delar den åsikt som andra i kammaren har uttryckt, och jag hoppas att dessa priser kommer att sänkas snabbare än vad som anges i kompromissförslaget.

Gisela Kallenbach (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag håller med om att detta är goda nyheter för semesterfirare, affärsresenärer, parlamentsledamöter och andra resande i olika EU-länder. Det kommer att bli slut på de rejält uppdrivna priserna inom mobil telekommunikation, och konkurrensen, som så ofta diskuteras, kommer verkligen att komma igång, till förmån för kunderna. Det är goda nyheter att EU är redo att införa gemensamma regler mot monopolistiska intressen.

Tyvärr finns det en smula bitterhet i allt detta. Parlamentets förslag har urvattnats till följd av tjänsteleverantörernas egna intressen och deras monopolställning i ett antal medlemsstater. Dessutom är slutkundspriserna i kompromisstexten betydligt högre än i kommissionens förslag – vilket på det hela taget inte kan anses missgynna branschen. Detta är dåliga nyheter för gemenskapslagstiftningen, men ett lämpligt och viktigt första steg mot en förbättrad situation för konsumenterna. Därför skulle även jag vilja tacka alla som har bidragit till detta och sett till att konsumenterna av mobila telekomtjänster får bättre insyn och valfrihet i framtiden.

Miloslav Ransdorf (GUE/NGL). – (CS) Jag skulle vilja nämna fem saker som förklaring till varför jag stöder denna kompromisstext som har visat sig vara så svår att uppnå. För det första, om kritikerna hävdar att detta inte är en lösning som överensstämmer med marknaden bör de komma ihåg att det huvudsakliga problemet ligger i om marknaden själv överensstämmer med marknaden. Om den inte gör det måste man rätta till den, vilket är vad som har skett här. Som kommissionsledamoten mycket tydligt sa, har man tidigare gjort försök att reglera situationen. För det andra vill jag säga att detta område antligen kommer att anpassas efter de principer som ligger till grund för vår union.

För det tredje är det mycket viktigt att alla, åtminstone i viss utsträckning, har samma tillgång till information på marknaden. En viss nivå av rättvis tillgång till information är, som Nobelprisvinnaren i ekonomi, Joseph Stiglitz, en gång sa, en av förutsättningarna för att marknaden ska fungera smidigt. För det fjärde har man, trots att tillgången har blivit betydligt rättvisare på det här området, sett till att skydda valfriheten. Det är mycket viktigt för oss att det kan finnas konkurrens.

För det femte och slutligen är detta inte, som en del vill få det till, ett noll-nollresultat utan snarare en situation som alla vinner på, vilket Giles Chichester påpekade. Vidare är jag glad över upptäckten att vi i Nigel Farage har en expert på hur de tidigare nationella planeringskommittéerna fungerade. Det är intressant att även parlamentet ställs inför historiska frågor.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – De senaste 15 åren har vi i Europa sett en radikal utveckling med sänkta priser på mobiltelefoni. Det finns få områden där priserna har sjunkit så mycket som inom just detta område. Det har framförallt gällt för nationella samtal, men även internationella, vilket är värt att komma ihåg en dag som idag. Problemet har istället varit att vi som kommissionären påpekade har 27 olika marknader istället för en. Därför gratulerar jag både kommissionären och föredragande Paul Rübig till att vi idag får ett beslut som innebär ökad transparens och även att vi får en reglering av konkurrensen mellan mobiloperatörer och återförsäljare. Det löser det avgörande problemet som har lett till alltför höga roamingavgifter. Genom detta skapas bättre förutsättningar för konkurrens.

Här tycker jag att vi borde ha stannat och därför beklagar jag att vi nu också har ett förslag om reglering av priserna på konsumentnivå. All erfarenhet visar att man inte når det syfte man vill genom prisreglering. Vi riskerar att låsa fast prisutvecklingen kring den reglerade nivån. Vi riskerar att minska trycket på ökad konkurrens mellan olika operatörer att sänka priserna på både nationella samtal och roaming. Vi riskerar att inte få se sådana snabba prissäskningar som vi har sett tidigare. Utan att överdriva dessa risker vill jag säga att det hade varit bättre om vi hade nöjt oss med att reglera där vi har problemet, nämligen priserna mellan återförsäljare och operatörer. Jag säger detta eftersom Europeiska unionens uppgift inte är och inte bör vara att reglera priser på konsumentnivå. EU skall göra det som kommissionären pekade på tidigare idag, nämligen se till att vi går från 27 olika marknader till en marknad. Där finns dynamiken och det är det vi bör rikta in oss på, inte reglera konsumentpriserna utan reglera så att vi får en allsidig och bra konkurrens mellan operatörerna.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja börja med att tacka kommissionsledamoten för hennes initiativ och Paul Rübig och de övriga föredragandena för deras utmärkta arbete. Marknaden har minst sagt misslyckats vilket ibland händer, även om en del förnekar det, och i detta fall var det absolut nödvändigt för oss att ingripa genom att fastställa ett avgiftstak.

Vi tänker framförallt på konsumenterna, även om vi inte har någon önskan att skada industrin – långt därifrån. Vi uppmanar branschen och företagen att göra så mycket de överhuvudtaget kan för att vinna nya kunder och med hjälp av nya, bra och fördelaktiga paket kompensera de förluster som kanske drabbar dem då och då. Det är mycket viktigt att denna förordning, om än något försenat, verkligen gynnar konsumenterna och att de som inte är så välinformerade slipper betala för sin ovetskap.

Fru kommissionsledamot! Jag skulle verkligen vilja be er att göra allt ni kan för att informera våra konsumenter om denna förordning och därmed visa dem vad kommissionen och den här kammaren gör för Europa, för det kan i högre grad än många abstrakta debatter om konstitutionsfördraget bidra till att övertyga EU-medborgarna om att EU verkligen behövs.

Lena Ek (ALDE). – Det är en grundläggande princip att Europeiska unionen inte har till uppgift att prisreglera överallt på marknaden. Däremot ger grundfördraget oss möjligheten och ansvaret att skydda konsumenterna, se till att marknaden fungerar och att vi har rättvis och öppen konkurrens. I detta fall har vi under många år fått mycket tydliga signaler från förtvivlade föräldrar med barn som studerar utomlands, äldre människor som inte har läst det finstilta i sina telefonavtal och även från delar av branschen om att den här marknaden inte fungerar. Den är varken transparent eller rättvis.

Därför har vi arbetat med roamingfrågan sedan vi valdes till Europaparlamentet för tre år sedan. Redan vid vår första diskussion med kommissionsledamot Viviane Reding togs problemet upp. Under tre års tid har vi – kommissionsledamoten, rådet och parlamentet – gemensamt försökt att genom prisjämförelser

och öppna riktpriiser se till att marknaden frivilligt rättar till de felaktigheter som finns. Så har inte blivit fallet. De stora snedvridningarna har varit oförändrade. Det är därför ingen överraskning att lagstiftningsförslaget kommer och jag välkomnar det eftersom det är vår uppgift att se till att vi har en fungerande konkurrens på den inre marknaden. Vi har till uppgift att fatta strategiska och systematiska beslut som bereder väg för en öppen marknadsfunktion och jag hoppas att branschen under dessa tre år ser till att ändra sina affärsmetoder och redovisa och förklara prisbilden för sina kunder på ett sådant sätt att denna treårslagstiftning blir en engångsföreteelse och att vi härefter kan lämna denna sorts ingripanden på marknaden.

Jag vill tacka för det samarbete som vi har haft mellan de politiska grupperna och med kommissionen och det arbete som har lett fram till denna, som jag tycker, överlag vettiga reglering.

Roberts Zile (UEN). – (LV) För det första skulle jag vilja tacka kommissionsledamoten, föredraganden och rådet för den kompromiss vi har nått i den här frågan som är så viktig för EU:s medborgare. Ur ekonomisk synvinkel kan det visserligen betraktas som en olämplig reglering av marknads ekonomi att ingripa på något segment av marknaden genom att fastställa ett tak för slutkundspriser. Men eftersom man minns Europeiska kommissionens misslyckade försök att påverka roamingmarknaden med hjälp av andra metoder är detta lagstiftarnas sista medel och betecknande nog kommer det dessutom att gälla under en begränsad period. I realiteten spelar förordningen emellertid även en politisk roll. Den visar att EU:s inre marknad verkligen är en marknad på europeisk nivå och inte bara summan av de enskilda medlemsstaternas marknader. Det faktum att det finns ett intryck av att den lokala marknaden styrs av perfekt konkurrens innebär inte att detsamma gäller på EU-nivå. Detta beskyddande av medlemsstaternas marknader mot en verkligt enhetlig inre EU-marknad lever kvar inom ett stort antal områden. Jag kan till exempel nämna transporter, tillhandahållande av tjänster och fri rörlighet för arbetskraften. Detta innebär inte att lagstiftaren alltid behöver genomföra administrativa åtgärder som dessa inom EU för att påverka marknaden och till och med för att reglera priserna. Men om det visar sig att taken för slutkundspriserna inte längre behövs, även innan de tre åren har gått, visar detta att vi, åtminstone inom området för mobila kommunikationstjänster, kan skapa en verklig inre marknad på EU-nivå. Tack!

Claude Turmes (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Ett generellt problem med den inre marknaden är att öppnandet av marknaden ofta går hand i hand med bildandet av oligopol. Det vi nu har gjort är att ha utformat ett stöd som kommer att ge resultat på kort sikt, men det som behövs på grundläggande nivå är en förbättring av de underliggande konkurrensförhållandena.

Jag tar för givet att de dominerande telefoniföretagen inte kommer att sluta med sin utpressning och att deras offer inte längre kommer att vara turister och affärsmän som ständigt är ute och reser, utan snarare de mest utsatta grupperna på marknaden, vilket ofta är ungdomar och barn. Se på den aggressiva marknadsföringen av ringsignaler och de stora problem som det tillgängliga innehållet innebär – för våldsfilmerna och pornografiska filmer finns ju tillgängliga på mobiltelefoner – så inser ni att det kommissionen kommer att behöva göra härnäst, efter samrådet som pågår på det här området till den 7 juni, är att samla det politiska mod som krävs för att införa förebyggande rättsliga åtgärder som gör det möjligt för oss att få en bättre bild av det problem som barns och ungdomars mobiltelefonanvändning innebär.

Vittorio Agnoletto (GUE/NGL). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Roamingavgifterna sänks, men EU har dröjt med att ta itu med frågan och det kommer fortfarande att vara konsumenterna som får ta konsekvenserna. I flera år har Europeiska kommissionen låtit bli att vidta åtgärder för att skydda sina medborgare och den har låtit telefoniföretagen sluta avtal sinsemellan vilket har skapat karteller som för konsumenterna innebär att de kastar pengarna i sjön.

Oberoende undersökningar, som den som AEC (Association of European Consumers) har gjort, har visat att mobiltelefonoperatörer tar ut 3,52 miljarder euro för mycket från sina kunder varje år. Den faktiska kostnaden för en minuts roaming ligger, grovt räknat, mellan 10 och 14 cent, men operatörernas motsvarande pris till kunderna ligger i genomsnitt på 1,06 euro, vilket innebär en skillnad mellan priset och kostnaden på över 600 procent.

Med tanke på dessa stora marginaler förväntade vi oss ett seriösare förslag med hänsyn till konsumenterna, i stället för det som har lagts fram här i kammaren, nämligen en utgångspunkt på 49 cent vilket innebär att vi har gett efter för rådets och telefonioperatörernas krav. Det stämmer att förslaget är nödvändigt och att det innebär ett litet steg framåt, men det räcker inte att sänka priserna för att skydda konsumenterna

eller för att kompensera dem för den exploatering de har utsatts för, utan det innebär i stället att de fortsätter att straffas ytterligare.

Pilar del Castillo Vera (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Jag skulle vilja tacka kommissionsledamoten för hennes mod att ta itu med ett problem som påverkar konsumenterna. Kommissionsledamoten har visat sitt enorma intresse för konsumenterna och hon har dessutom engagerat sig i en fråga som alltid blir mycket kritiserat, nämligen direkt ingripande i prissättningen på marknaden. Hon har beslutat sig för att anta den utmaningen, och det återstår för alla att se hur det fungerar.

Innan jag redogör för min ståndpunkt skulle jag kort vilja tacka föredraganden, som har gjort ett utmärkt arbete, och rådet, som på relativt kort tid på ett mycket effektivt sätt har sett till att denna text har blivit klar för omröstning här i parlamentet.

Problemet vi står inför är i huvudsak följande: historien visar att det nästan alltid får oönskade konsekvenser och leder till ytterligare problem när man blandar sig i prisnivån på marknaden. Antingen sjunker inte priserna, eller så förs kostnaderna till följd av prissänkningarna eller uteblivna inkomster inom den aktuella sektorn vidare till andra sektorer inom samma område.

Det råder till exempel en viss oro för tillfället: Hur mycket av kostnaderna kommer att föras över till inrikessamtal? Det vill säga hur mycket kommer företagen att höja vissa avgifter för inrikessamtal för konsumenterna?

Fru kommissionsledamot, och även rådet! Jag anser att det är väldigt viktigt hur vi övervakar denna process, inte bara i fråga om prissänkningen för utlandssamtal, utan även i fråga om kostnadsutvecklingen på de nationella marknaderna. På så sätt får vi verkligen se den slutliga omfattningen och konsekvenserna av förordningen och de beslut som vi fattar nu.

Andres Tarand (PSE). – (ET) Dagens förordning är ett bra exempel på positiva saker som Europeiska unionen gör för sina medborgare. Att sänka mobiltelefonkostnaderna är en märkbar och positiv förändring. Det är underligt att EU, som startade som en gemensam marknad, ska behöva kämpa i sju år för en gemensam marknad inom en viss sektor. Men det som betyder något är det lyckade resultat som Paul Rübig har lett oss till.

Även om den prisnivå som vi uppnådde vid förhandlingarna med medlemsstaterna inte är riktigt som jag hade hoppats är en kompromiss i alla fall bättre än en fortsättning av de nuvarande förhållandena. 49 cent per utgående samtal är sex gånger bättre än tre euro. Det är viktigt att så många av konsumenterna som möjligt kan dra fördel av de nya priserna tidigare än till exempel om tre månader, det vill säga i september då semestern redan håller på att slut.

Eftersom det ligger i mobiltelefonföretagens intresse att konsumenterna betalar de gamla roamingavgifterna under hela den tre månader långa övergångsperioden måste vi se till att de nya möjligheter som förordningen medför snabbt når dessa konsumenter. Både vi och konsumentskyddsorganisationer har mycket arbete framför oss i att informera allmänheten.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Herr talman! Att mena väl är inte detsamma som att göra väl, som vi brukar säga i Tyskland, och man hyser starka misstankar om att denna förordning mer är ett resultat av önskan att få en effekt för den stora massan än ett uttryck för förnuftig politik. Jovisst, roamingavgifterna är för höga, och jovisst, vi kan alla se att marknaden har misslyckats med att göra något åt det, men den enda frågan är hur man åtgärdar detta misslyckande på marknaden. Kan man lösa det med hjälp av en mekanism för att fastställa och reglera priser, vilket är det vi håller på att skapa här, eller är det inte mycket bättre att i samband med framtida överläggningar om telekompaketet göra de ändringar som behövs i direktivet om tillträde till marknaden, så att tjänsteleverantörer över hela EU kan erbjuda sina tjänster i samtliga länder och att det på så sätt skapas en konkurrens som pressar ner priserna?

Avregleringen av telekommarknader har fungerat. Det kan vi se på de nationella marknaderna, och det måste kunna gå även på EU-nivå. Det är ju trots allt så att om man har huvudvärk skär ju inte doktorn huvudet av en utan ger en kanske i stället en huvudvärktablett eller liknande. Det är snarare sådana åtgärder som vi bör fundera över i stället för att kasta ut barnet med badvattnet. Detta är en återgång till den form av prisregleringsmekanism som EU övergav helt för 20 år sedan, och jag tycker det är beklagligt.

Alyn Smith (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag vill inledningsvis i mitt anförande upprepa kommissionsledamotens fras ”resultatens Europa”. Jag tycker att vi, och särskilt föredraganden, alla

kan vara stolta över detta exempel på att EU fungerar. Roaming hanteras naturligtvis bäst på EU-nivå, eftersom vi måste agera. Detta är ett tydligt fall av en marknadsstörning. Våra medborgare förlorar tydligt på detta. Vi var tvungna att göra något.

Det paket som ligger framför oss i dag är ett proportionerligt svar och min grupp stöder det. Detta paket kommer att införa öppenhet, rätt till information och en skyddstaxa som kommer att innebära reduktioner på upp till 70 procent, och som kommer att skydda stora mängder – hundratals miljoner – EU-medborgare. Paketet är framför allt tidsbegränsat till tre år för att särskilt avhjälpa marknadsstörningen, varefter vi kommer att se över frågan.

Vid en tidpunkt då vi hör mycket talas om institutionella detaljer kommer jag inte att ha några svårigheter att rekommendera detta resultatens Europa till mina väljare i Skottland.

Ivo Belet (PPE-DE). – *(NL)* Herr talman, fru Reding! Jag skulle varmt vilja gratulera Paul Rübig till hans ihärdighet och ståndaktighet i den här frågan.

Med denna förordning har vi till slut än en gång bevisat att Europeiska unionen betyder något för människorna, eftersom i stort sett alla har en av dessa apparater och därför kommer att kunna dra fördel av den här åtgärdens positiva effekter.

Jag vill berätta en mycket liten anekdot för kommissionsledamoten. Under årens lopp har min städerska bara talat med mig om EU en enda gång och det gällde mobiltelefonavgifterna, särskilt de alltför höga räkningarna hon fick när hon hade ringt till Belgien från Spanien där hon var på semester.

Jag tycker att vi har fattat rätt beslut med den här förordningen eftersom det knappast är ett alternativ att använda sin mobil för att ringa utomlands i Europa för närvarande. Det är oöverkomligt dyrt, och det gör det helt klart till ett betydande hinder på den inre marknaden. Om vi sätter stopp för detta kommer det att glädja affärsmän, turister, studenter och även oss övriga väldigt mycket.

En annan sak som är väldigt bra är att mobiltelefonanvändarna automatiskt kan få glädje av de lägre avgifterna. Det är ytterligare en seger för konsumenterna och för EU. Fru kommissionsledamot! Jag är övertygad om att mobiltelefonoperatörerna kommer att kunna ta igen mycket av den förlorade inkomsten, helt enkelt därför att antalet samtal kommer att öka betydligt.

Fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! De nya mobilfontaxorna är bra och ligger mycket nära de taxor som kammaren hade föreslagit. Priset för ett mobiltelefonsamtal utomlands kommer att sänkas med i genomsnitt 60 procent vilket är en stor sänkning. Kommissionen och parlamentet har haft en fast hållning och har till sist tagit konsumenternas parti trots mycket påtryckningar och lobbyverksamhet. När någonting går bra tycker jag att vi ska kunna säga det.

Evelyne Gebhardt (PSE). – *(DE)* Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är helt tydligt att konsumenterna är dagens vinnare. Det är goda nyheter för allmänheten, och det är något som gör mig väldigt stolt, även om vi i socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet hade velat se mer, men det som har gjorts i dag är positivt.

När vi har utarbetat denna lag har vi helt avsiktligt begränsat oss till telefonsamtal utan att föreskriva någonting som ska gälla för SMS, MMS eller andra dataöverföringsmetoder, men vi uppmanar branschen att se det vi har gjort som ett exempel. Vi kommer mycket noggrant att studera vad som händer på området under de kommande åren. Om inte ni i branschen tar till er det som vi har gjort nu kommer vi att bli tvungna att lagstifta även inom dessa områden, och även där kommer kommissionen att ha vårt helhjärtade stöd. Detta är en varning, och jag föreslår att ni tar den på allvar. Vi vill absolut inte tvingas tillgripa lagstiftning men vi kommer att göra det om vi måste, och lagen kommer att tillämpas strängt.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – *(FI)* Herr talman! Detta är en tillfällig, om än nödvändig åtgärd. Detta är ingen riktig marknadsekonomi. Marknadsekonomi fungerade inte och telekomoperatörerna tog ut kartellliknande priser. Men det är uppenbart någonting som saknas i det här förslaget som nu lagts fram i en för övrigt godtagbar form. Det gäller inte för textmeddelanden eller multimedietjänster. Dessa kan fortfarande prissättas efter operatörernas egna önskemål. Förhoppningsvis kommer de inte att kompensera sina minskade vinster genom att höja avgifterna för textmeddelanden. Det är slöseri med tid att tala om en livskraftig inre marknad inom telekombranschen så länge som avgifterna för utlandssamtal är markant för höga.

Den här debatten om avgifter är viktig, men det är ännu viktigare att se till att alla konsumenterna kan dra fördel av rimliga avgifter utan att behöva göra något. Det bör inte vara den enskildes ansvar att se till att lagen uppfylls.

Herbert Reul (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill rikta ett hjärtligt tack till alla dem som har arbetat med det här projektet vars resultat är en förbättring jämfört med det vi hade innan vi inledde våra överläggningar.

Det finns även en del goda nyheter: för det första att konsumenterna blir av med bördan, för det andra att EU har visat sin förmåga att agera, för det tredje att kammaren har en förordning framför sig som är tidsbegränsad och löper ut efter tre år – och jag hoppas att den verkligen kommer att göra det – och för det fjärde att vi bidrar till att göra saker och ting tydligare. Det är viktigt om det ska kunna finnas konkurrens och konsumenterna själva kunna besluta vilken taxa de vill ha eller vilken tjänsteleverantör de ska välja.

Men det finns ett stort problem, och jag tycker inte att vi får skräda våra ord när vi tar itu med det. Det är att vi ingriper som en politisk enhet och ändå fastställer priser, och de priser vi fastställer är de som slutkunderna ska betala, trots att detta inte är politikernas uppgift. Prissättning är inte vår uppgift. Det kanske finns andra politiska och ekonomiska system där man har detta som mål, men jag ser det inte som något som EU-s beslutsfattare ska göra.

Det kan också mycket väl vara så att vi missbedömer konsekvenserna av den här sortens inblandning i prissättningen, för det är mycket troligt att någon någonstans kommer att behöva betala för det här. Om vi fortsätter att gnata om hur saker och ting är och fortsätter att blanda oss i dem så kommer vi långt ifrån att uppnå det vi vill uppnå och det hela kommer att visa sig bli en Pyrrhusseger.

Godtyckliga priser? Är de priser som vi nu fastställer verkligen rätt priser? Vi har i själva verket kommit fram till dem med hjälp av förhandlingar. Ärliga människor måste medge att det man uppnår på detta sätt är ett resultat som i viss utsträckning är resultatet av en slump. Det som är bra är att rådet har sett till att priserna i fråga är högsta priser, och det är rätt sätt att gå tillväga. Om vi ska ta till prissättning borde vi börja med att fastställa ett pristak, vilket – åtminstone teoretiskt – lämnar dörren öppen för reglering och inte utesluter möjligheten till en viss grad av konkurrensutveckling under de fastställda högsta nivåerna.

Är detta en engångsföreteelse eller ett precedensfall? Det är den stora frågan. Jag är rädd att det är ett precedensfall. En ledamot var nyss brutalt uppriktig när han sa att man äntligen har brutit ett tabu eftersom vi har ingripit på marknaden, och det är just det som inte borde hända. Det är det jag tycker är beklagligt och förvisso fel.

Arlene McCarthy (PSE). – (EN) Herr talman! Som ordförande för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd har jag en minuts talartid, och om jag talade i min mobiltelefon här i en minut, som en vanlig konsument, skulle jag fortfarande få betala alltför höga kostnader för det samtalet.

Denna lag kommer naturligtvis inte att ändra allt detta. Konsumenternas samtalskostnader kommer att halveras. De kommer att få automatisk information om kostnaden för att ringa och ta emot samtal och de kommer att få en automatisk Eurotaxa. Utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd tog först upp denna fråga 2005, när vi i en utfrågning svarade på konsumentklagomål om alltför höga kostnader, och nu år 2007 har parlamentet visat konsumenterna att det kan leverera.

Så detta är goda nyheter och vi vill att detta ska börja gälla snarast möjligt. Vi vill att konsumenterna ska fortsätta att dra nytta av detta, också om tre år då lagstiftningen upphör att gälla, men konsumenterna borde känna till att kostnaden för att använda sin mobiltelefon för Internet eller SMS-meddelanden fortfarande är alldeles för hög. Fru kommissionsledamot! Vi vill att ni agerar på detta område. Industrin själv borde agera för att sänka dessa priser. Vi har visat att vi kommer att agera i parlamentet på konsumenternas vägnar om de blir lurade. Jag hoppas att industrin kommer att ta detta budskap på allvar.

Karin Riis-Jørgensen (ALDE). – (DA) Herr talman! Endast nio månader efter det att vi för första gången diskuterade roamingförslag i parlamentet har vi i dag ett resultat som vi kan vara mycket stolta över. Kommissionsledamot Reding! Ni förtjänar ett stort tack för ert utmärkta arbete i kampen för billigare telefonräkningar. Men vi här i parlamentet har också gjort vårt. Det finns en vinnare i den här kampen och det är de europeiska konsumenterna. Redan den 1 augusti 2007 kommer de europeiska konsumenterna att märka de lägre priserna. Det kommer att kosta högst 4,50 danska kronor att ringa

hem från utlandet. Jag kommer inte att gråta många tårar över förlorarna, det vill säga de europeiska telefoniföretagen. De har klagat över sitt öde, men verkligheten är den att de har tjänat stora summor pengar på konsumenterna. Uppemot 95 procent av roamingintäkterna var ren vinst. Det har vi som väl är satt stopp för nu. Men det satt hårt åt. Vi var mycket oeniga i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Mina kolleger, Simon Coveney från gruppen för europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater och Joseph Muscat från socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, ville gå åt olika håll, och det var massor av manövrering inom gruppen alliansen liberaler och demokrater för Europa. Men nu är vi alla överens här i kammaren. Så jag bjuder gärna upp till dans igen, herr Muscat. Än en gång, tack för ert konstruktiva samarbete, och jag hoppas att Viviane Reding nu vill gå vidare med området SMS och textmeddelanden i allmänhet, eftersom det området saknas i förslaget.

Marianne Thyssen (PPE-DE). – *(NL)* Herr talman, fru kommissionsledamot, herr minister, mina damer och herrar! Om vi röstar för ändringsförslagen till Rübighbetänkandet om roamingförordningen i dag har vi all anledning att vara stolta över vår roll som europeisk lagstiftare. Kommissionsledamot Viviane Redings djärva förslag, de olika parlamentsutskottens arbete som banade väg för Rübighbetänkandet och de framsteg som gjorts under det tyska ordförandeskapet vittnar om en vision och politisk beslutsamhet att faktiskt göra det som vi alltid påstår att vi gör, nämligen att se till att EU-beslut gynnar allmänheten.

Roamingförordningen vittnar om vision och moral. Naturligtvis tror vi på marknadens funktion, men när marknaden misslyckas är vi inte rädda för att ingripa. Prisreglering är visserligen en långtgående åtgärd men denna är tillfällig och därför korrekt.

Jag gläder mig även över hur fort vi har kunnat arbeta. Att utarbeta en lag som denna inom tio månaders tid är något nytt. Dessutom märker man redan av resultatet, till och med innan lagen har offentliggjorts och trätt i kraft. Med den här hastigheten kommer semesterfirande roamingkunder att kunna dra nytta av de lägre taxorna denna sommar.

Slutligen stöder jag helt och hållet de val som har gjorts. Målet att sätta stopp för alltför höga slutkundspriser har uppfyllts. Det maximala priset har sänkts med runt 60 procent jämfört med det genomsnittliga priset innan initiativet lades fram, och det säger en del, och bestämmelserna om mer information och insyn är en extra bonus. Jag ser fram emot reaktionerna från marknaden, som lyckligtvis har en del frihet kvar och som kommer att kunna, och förhoppningsvis även vilja, bevisa att den fungerar.

Som en sista punkt skulle jag vilja tacka alla mina ledamotkolleger för deras goda samarbete i den här frågan, inte minst Simon Coveney som var skuggföredragande i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd och som spelade en central roll för det här resultatet men som tyvärr inte kan närvara här i dag.

Jag skulle även vilja gratulera kommissionsledamoten till hennes förslag och önska rådet all lycka. Mina damer och herrar! Jag tycker att EU:s konsumentpolitik har förtjänat ytterligare en stjärna i dag.

Eluned Morgan (PSE). – *(EN)* Herr talman! Att ringa hem när man är på semester har varit alldeles för dyrt alldeles för länge. Många mobiloperatörer har ålagt kunderna ockerpriser och enligt parlamentets åsikt mycket onödiga taxor. Vi varnade dem och sa att de borde se om sitt eget hus. Vi gav dem en chans att göra det rätta, men de framhärade och därför har vi tvingats införa en lagstiftning som skyddar alla som använder mobiltelefonen utomlands.

Det är ingen idealisk lösning, men det är det enda alternativ vi har kvar för att kontrollera de som missbrukar marknaden. Låt detta bli en läxa för andra industrier. En av de saker som vi upptäckte i våra diskussioner med mobilföretagen var att en stor del av roamingtrafiken sker in-house när kunderna dirigeras vidare till partner nätverk. Så för många roamingföretag är grossistpriser bara ett sätt att garantera vinster för olika delar av samma företag. När vi förstår detta blir marknadspriset för konsumenterna ännu mer skandalöst. Detta är en seger för konsumenterna, en seger för Europaparlamentet och en seger för Europeiska unionen.

Nikolaos Vakalis (PPE-DE). – *(EL)* Herr talman! Jag vill också gratulera både Paul Rübigh till den kompromiss han har nått fram till och kommissionsledamot Viviane Reding till hennes initiativ att utarbeta ett förslag till förordning.

Jag anser att det var nödvändigt att ingripa genom prisreglering eftersom konkurrensen på roamingmarknaden inte har fungerat i EU under flera år, vilket har lett till att avgifterna är fortsatt höga på såväl grossist- som slutkunds nivå.

Trots alla svagheter i det inledande förslaget som jag påpekade redan från början, anser jag att man i den kompromisstext som vi röstar om i dag täcker många av systemets svagheter. Jag minns att vårt största bekymmer var att få kundernas behov och konkurrensen inom den europeiska mobiltelefonibranschen att stämma överens, och vi har till slut förenat dem på ett klokt sätt.

Närmare bestämt är jag särskilt nöjd med de föreslagna avgifterna på både grossist- och slutkundsnivå, som ligger väldigt nära de nivåer som jag föreslog i mina ändringsförslag. Men jag är främst nöjd över att möjligheten att välja bort konsumentskyddstaxan gick igenom. Med denna möjlighet i sin ultimata form tror jag att alla kategorier av konsumenter är skyddade, inklusive de som vill välja bort en eurotaxa och ha kvar sina avtal med sina leverantörer i dess nuvarande form och de som har lite eller ingen information men som måste gynnas av de nya sänkta priserna.

Slutligen garanterar den förordning som vi röstar om i dag insyn i priserna för de europeiska konsumenterna som tyvärr betalar dyrt för en stor mängd varor och tjänster, vilket inte är tillbörligt på en enhetlig, avreglerad och konkurrenskraftig EU-marknad.

Katerina Batzeli (PSE) – (EL) Herr talman! Även jag skulle vilja tacka kommissionsledamoten för hennes effektiva förslag om roaming, ett förslag som fick politiska signaler från Europaparlamentet för flera år sedan.

Vi vet att det vi strävade efter från början vara att säkra högsta avgifter så att mobiltelefonileverantörerna skulle tvingas ha tydliga och korrekt beräknade avgifter. Jag anser inte att vi är färdiga ännu, varken kommissionen eller Europaparlamentet. Om och när man ser över läget på roamingmarknaden, så fort dagens förordning har börjat tillämpas, måste vi göra fler korrigeringar för data- och meddelandetjänster.

Dessutom bör man betona att det krävs ett seriöst arbete från de reglerande myndigheternas sida som kommer att behöva ta itu med efterlevnaden av dagens överenskommelse.

I en tid då det råder mycket stor skepsis EU-åtgärdernas synlighet och betydelse för medborgarnas vardag är dagens initiativ ett tillfälle för institutionerna att visa att EU ingriper för att lösa deras problem och slutföra den inre marknaden.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Jag vill tacka föredraganden, Paul Rübig, och även Angelika Niebler och de andra föredragandena, nämligen Joseph Muscat, Simon Coveney, Mario Mauro och Yiannakis Matsis, samt rådet, som företräds av vår kollega Joachim Wuermeling, för deras arbete med detta svåra betänkande. Samtidigt vill jag tacka kommissionsledamot Viviane Reding för att hon har samarbetat så nära med Europaparlamentet och tillsammans med sin grupp utarbetat denna förordning på ett så noggrant sätt och utifrån noggranna analyser.

Europeiska konsumenter, särskilt turister, studenter och affärsmän, har ofta fått obehagliga överraskningar i form räkningarna från sina mobiltelefonoperatörer när de har kommit tillbaka från utlandsresor. Efter konstruktiva diskussioner i Europaparlamentet lyckades vi fastställa ett tak för priserna, vilket å ena sidan innebär att roamingkostnaderna för kunderna blir betydligt lägre och å andra sidan att det finns tillräckligt med utrymme för mobiloperatörerna att konkurrera om priserna.

Jag är nöjd med kompromissen som kommer att få stor betydelse för den vanliga europeiska konsumenten. Konsumenten kommer att ha tre månader på sig att bestämma om han eller hon vill byta från den nuvarande taxan till en "Eurotaxa" eller hellre ha kvar den nuvarande taxemodellen. Jag är glad över att Europaparlamentet har lyckats se till att de som har ett bättre avtal inte automatiskt kommer att påtvingas konsumentskyddstaxan utan har möjlighet att behålla sina nuvarande avtal.

I det slutliga förslaget har man även accepterat tanken på att förordningen endast bör gälla i tre år. Jag är övertygad om att det kommer att växa fram en genuint konkurrensutsatt marknad för roamingtelefoni och att det inte kommer att behövas någon ytterligare reglering i framtiden.

Mina damer och herrar! Europa behöver se konkreta resultat och det rekordsnabba antagandet av denna EU-lagstiftning är ett utmärkt resultat som kommer att innebära fördelar för människorna i Europa. Det är ett tydlig bevis på att när EU verkligen har beslutat sig för att genomföra ett meningsfullt och konkret projekt kan det nå snabba överenskommelser.

Béatrice Patrie (PSE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Inom kort kommer 37 miljoner turister och 110 miljoner européer som reser i jobbet att få sina telefonräkningar reducerade med ungefär 70 procent.

Den text som vi ska anta kommer att sätta stopp för den sanna utpressning som de europeiska konsumenterna har råkat ut för under flera år. Tyvärr vet vi inte riktigt om de priser som vi säkrade i slutet av en mycket tuff förhandlingsdebatt kommer att återspegla de verkliga kostnaderna helt och hållet. Eftersom vi inte har några tillförlitliga uppgifter om volymerna och de motsvarande intäkterna är det fortfarande svårt att få en uppfattning om vilken balans som krävs mellan de marginaler som behövs för att de europeiska mobiltelefonföretagen ska kunna fortsätta vara konkurrenskraftiga och konsumentpriserna vara rättvisa. Denna förordning är – särskilt när det gäller slutkundspriser – ett framsteg, men den måste fortfarande förbättras. Nu måste vi fastställa priserna för SMS och e-postmeddelanden.

Slutligen måste vi beklaga det faktum att miljoner européer som kommer att resa fram till slutet av augusti fortfarande inte kommer att kunna dra nytta av de nya taxorna. Operatörerna har således vunnit en säsong!

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr minister! Jag anser att vi i dag bara kan välkomna sänkningen av de internationella roamingtaxorna.

Vi bör emellertid undvika att ta genvägar och låt oss för Guds skull inte på ett systematiskt och meningslöst sätt hetsa tillverkarna mot konsumenterna, eftersom en blind strävan efter ständigt lägre priser inte bara har fördelar, långt därifrån. Med alltför låga roamingtaxor kan i själva verket operatörerna försöka att ta igen minskningen av intäkterna genom att minska sina investeringar och därigenom straffa alla konsumenter. Risken finns därför att vi får se en markant ökning av de nationella samtalstaxorna.

De tak som föreslås i kompromissen – 49 cent per minut för samtal från utlandet och 24 cent per minut för mottagna samtal – är särskilt intressanta, inte minst därför att man kan kräva att de sänks inom de tre första åren efter förordningens ikraftträdande, vilket vi kan vara nöjda över.

Detta förnuftiga alternativ kommer att göra det möjligt att nå lägre priser i det längre perspektivet. Vi kommer därför att få en konkurrenskraftig marknad med största möjliga mångfald av taxor som gör det möjligt för konsumenterna att göra välinformerade val.

Enligt kompromissvillkoren kommer konsumenterna också att ha en tremånadersperiod efter förordningens ikraftträdande då de kan besluta om hur huruvida de vill utnyttja "Eurotaxan". Om de inte markerar ett förstahandsval kommer de automatiskt att tilldelas den bästa taxan för dem. Användarna har därför möjlighet att inte tilldelas Eurotaxan om de redan har utnyttjat gynnsamma villkor från sin operatör, och detta är mycket bra. Denna pragmatiska lösning kommer att göra det möjligt för de miljontals konsumenter som tjänar på lägre internationella roamingtaxor att inte automatiskt tilldelas Eurotaxan.

Jag hoppas därför att denna nya förordning, som är tillfällig i den mån den är avsedd att upphöra tre år efter ikraftträdandet, kommer att göra det möjligt att reglera mobiltelefonmarknaden samtidigt som man naturligtvis tar hänsyn till konsumenterna genom att främja deras intressen och genom att skydda dem bättre, men utan att detta hindrar konkurrensen och innovationen på området.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – Deși Comisia pentru industrie, cercetare și energie a aprobat inițial un plafon tarifar mai scăzut pentru apelurile de roaming, soluția agreată, care prevede reducerea în trei ani a tarifelor pentru apelurile efectuate de la 49 de euro cenți la 43 și pentru apelurile primite de la 24 de euro cenți la 19, va reduce cu peste 60% facturile celor aproape 150 de milioane de utilizatori de roaming și reprezintă un progres important. Reducerea tarifelor pentru roaming va determina și creșterea gradului de utilizare serviciilor, mai ales în rândul celor 63% dintre europeni care, din cauza prețului excesiv, își limitau telefoanele când călătoreau în străinătate. Pentru aceasta, însă, în special în primele luni de aplicare a regulamentului, va fi esențială informarea utilizatorilor. Solicităm Comisiei Europene ca, împreună cu autoritățile naționale de reglementare, să informeze utilizatorii și, mai ales, să supravegheze piața, astfel încât prevederile noului regulament să fie respectate iar cetățenii europeni să se bucure de noile tarife, indiferent dacă sunt turiști sau oameni de afaceri. Felicit raportorii și mai ales pe doamna Comisar pentru elaborarea acestui regulament.

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Jag vill gratulera kommissionsledamot Viviane Reding och föredraganden Paul Rübig samt tacka rådet för dess positiva inställning till förslaget att sänka roamingtaxorna.

Det vi nu bevittnar är något ovanligt. För första gången inför vi en förordning som kommer att vara pådrivande för konkurrensen, främja den fria marknaden och hjälpa till med att genomföra Lissabonstrategin i EU. Små och medelstora företag, studenter, turister och miljontals européer som arbetar utomlands kommer att gynnas av den. Jag måste också påpeka att denna förordning inte bara kommer att gynna konsumenterna utan även marknaden.

I samband med debatten har vi hört argumenten mot reglering därför att en fri marknad inte behöver regleras. Så är förvisso fallet, men det finns ett undantag och det är när konkurrensen och konsumenterna måste skyddas mot monopol. Detta är ett belysande exempel. Europeiska kommissionen har betett sig på det sätt som alla organ som skyddar konsumenter och konkurrens skulle göra i vilket europeiskt land som helst.

Det viktiga är nu att se hur denna förordning fungerar. Jag hoppas inte att det blir en engångsföreteelse utan en föregångare och att vi kommer att kunna reglera många andra saker till gagn för marknaden, konkurrensen och konsumenterna på ett liknande sätt.

Vi står nu inför skapandet av en energimarknad, vilket är en enorm utmaning. Vi måste ta itu med en del nationella jättar som vi kanske är stolta över, men som måste arbetas in i marknaden.

Under den första omgången, när vi inledningsvis förlitade oss på att nationella regeringar fattade beslut, misslyckades Lissabonstrategin. Saker och ting blev bättre när kommissionen tog tag i frågan. Resultaten är tydliga för alla och jag vill därför gratulera kommissionsledamoten och José Manuel Barroso.

Dorette Corbey (PSE). – (NL) Herr talman! Jag vill först och främst tacka vår förhandlingsgrupp som har sett till att vi har nått ett välavvägt resultat.

Mina damer och herrar! Det är ovanligt att vi blandar oss i prissättningen på marknaden, men tyvärr var det något som vi måste göra. Det fanns alldeles för mycket oklarhet kring semesterfirarnas användning av mobiltelefoner utomlands. Överdrivet höga samtalstaxor och höga kostnader för att ta emot samtal resulterade i obehagliga överraskningar när räkningarna damp ned på hallmattan en månad senare.

Vi har nu fastställt de maximala taxorna, även om de fortfarande – enligt min uppfattning – är lite för höga. Vi har, inte att förglömma, också krävt att mobiloperatörerna ska vara mer tydliga. Om folk ringer utomlands måste de förstå vilken den exakta kostnaden blir. Om taxorna är tydliga kommer konkurrensen att normaliseras och de maximala taxorna kommer att bli överflödiga. Allt annat lika kommer mobiltelefonföretagen snart att erbjuda taxor som ligger under de maximala.

Det råder fortfarande besvikelse när det gäller inledningsdatumet, och mobiltelefonföretagen skulle tjäna på att ta initiativet och erbjuda lägre taxor t.o.m. före den 1 juli, när skolorna slutar för terminen. Semesterfirarna har varit mjölkkor alldeles för länge.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Mina damer och herrar! Den sjuåriga kampen mellan parlamentet och de europeiska telekomoperatörerna närmar sig slutet. Som ledamöter av Europaparlamentet kunde vi inte längre förbli inaktiva när priserna steg till fem gånger kostnaderna, vilket begränsade kommunikationerna på den inre marknaden. Vi kunde inte längre luta oss tillbaka och betrakta de väldiga skillnaderna mellan norra och södra Europa när det gäller kostnaderna för internationella samtal och bara kritisera bristen på öppenhet. Operatörerna var oförmögna att visa oss hur deras stora kostnader hade uppkommit och de nationella tillsynsmyndigheterna bekräftade att de inte kunde påverka situationen avseende gränsöverskridande samtal.

Vi måste därför omedelbart vidta åtgärder på EU-nivå. När marknaden misslyckas är reglering det nödvändiga genväget. Förordningen är begränsad till en treårsperiod under vilken marknaden kommer att ha utvecklats vidare. Taxan 49,24 euro motsvarar det genomsnittliga pris som de tre största operatörerna tar ut, och vi ger medborgarna möjlighet att välja andra avtal som kan finnas på marknaden. Vi ger också allmänheten rätten att fritt byta till en annan leverantör och tillbaka igen. De viktigaste är naturligtvis skyldigheten att ge konsumenterna information om priserna i god tid. Så sent som i går började operatörerna att distribuera sina informationsblad och till sist offentliggöra sina priser. Motståndare till förordningen menar att det inte finns något skäl att blanda sig i marknaden eftersom det redan finns paket med lägre roamingtaxor. Jag menar dock att dessa erbjudanden dök upp först efter det att kommissionen hade offentliggjort förordningen. Saker och ting började med andra ord att röra på sig först när man kände sig hotad av reglering och verkligen inte som ett resultat av marknadsmekanismerna.

Man kan fråga sig om det fanns behov av en förordning om konsumentpriset på telefonitjänster. Jag tror det eftersom konsumenten vägleds av slutpriset och det är endast konsumentens val som påverkar marknaden. Vi kommer att hålla ett öga på hur saker och ting utvecklas avseende uppgiftstjänster som inte omfattas av förordningen. Jag vill uppmana socialdemokraterna att inte blockera antagandet av denna rådsförordning, eftersom ett antagande innebär att den kan träda i kraft till sommaren. Jag hoppas att den liberala utrikesministern inte ger vika inför lobbyisternas påtryckningar. På det tjeckiska folkets vägnar skulle jag vilja tacka förhandlingsgruppen, Paul Rübig, Angelika Niebler och andra från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater samt kommissionen för det arbete de har avslutat på ett framgångsrikt sätt i EU-medborgarnas intresse.

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Herr talman! Förordningen för att kontrollera roamingtaxorna i EU är ett viktigt steg mot en eliminering av monopolistiska metoder och för att göra det lättare för EU-medborgarna att dra nytta av mobiltelefonin.

Den uppnådda kompromissen kommer att göra det möjligt att sänka roamingtaxorna med mer än två tredjedelar över tre år. Vi har tyvärr inte lyckats få stöd för ytterligare sänkningar av roamingtaxorna. Taxorna för SMS- och MMS-roaming har inte sänkts. Överenskommelsen är i vilket fall som helst en väldig framgång för kommissionen och parlamentet.

Jag vill tacka kommissionsledamoten och vår föredragande för deras arbete.

Den allmänna tillgången till billiga mobiltelefonitjänster är framförallt goda nyheter för personer som reser runt i Europa. Det är emellertid också goda nyheter för medlemsstaternas regeringar, eftersom åtskilliga undersökningar har visat att en spridd mobiltelefoni ökar produktiviteten, främjar den ekonomiska tillväxten och förbättrar livskvaliteten. Det är beslut som dessa som uppskattas av medborgarna.

Jag hoppas att parlamentet kan fatta fler liknande beslut i framtiden.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Jag hoppas att ni låter mig göra fyra kommentarer nu när jag just har gett mitt godkännande.

För det första kommer denna förordning att minska kostnaderna för företag och allmänhet med omkring 4–5 miljarder euro, samtidigt som konkurrensen består.

För det andra kommer små operatörer, som t.ex. KPN i Nederländerna, inte att trängas ut från marknaden eftersom anskaffningspriset också kommer att regleras på ett lämpligt sätt.

För det tredje, när det rör gränsregionerna, är detta minst sagt ett bra resultat eftersom folk för närvarande avlägsnas snabbt från ett nät, vilket skapar en vilda västern-situation där. Från och med nu ska en rapport om situationen i ett givet land lämnas in till kommissionen varje år. Detta är en önskad situation men den ska gå att lösa, och för att detta ska bli möjligt kommer parlamentet att övervaka saker och ting noga.

Slutligen talar vi ofta om bättre lagstiftning i parlamentet. Detta är ett utmärkt exempel på det i och med att förordningen upphör när arbetsmarknadens parter och operatörerna lever upp till sitt ansvar.

På detta sätt får man en bra avvägning mellan igenkännlig politik från parlamentet och folkets eget ansvar. Jag vill sålunda berömma kommissionsledamoten Viviane Reding och föredraganden Paul Rübig för en tydlig politik som ger verkliga resultat.

Mia De Vits (PSE). – (NL) Herr talman! Jag vill också ta upp två väsentliga punkter i samband med denna fråga: alltför höga taxor och brist på öppenhet. Jag anser att avtalet är sunt och välavvägt och samtidigt som det kanske inte har gett det resultat som vi hade hoppats på innebär det ett stort steg framåt.

Jag beklagar emellertid att mitt ändringsförslag om ännu mer öppenhet, som antogs av utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd och utskottet för industrifrågor, forskning och energi, förkastades under trepartsmötet. I ändringsförslaget, fru kommissionsledamot, tog jag upp utarbetandet av en statlig taxesimulator som skulle göra det möjligt för konsumenterna att jämföra taxorna hos olika operatörer, eftersom dessa för tillfället är mycket snåriga och gör konsumenten mycket osäker. Det skulle kunna motsvara en andra stjärna i konsumentskydd.

Det avtal som nu har slutits får emellertid mitt stöd. Jag hoppas att taxorna framöver kommer att sänkas ännu mer på grund av konkurrens mellan operatörerna, och jag anser att vi i detta fall har visat att vi i parlamentet kan göra något för gemene man.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Som Zuzana Roithová sa närmar sig ett sjuårigt krig sitt slut och av dessa sju år har kommissionen i fem år gått som katten kring het gröt samtidigt som vi i parlamentet har krävt att något görs. Jag är ytterst tacksam mot rådet för att det har dragit de byråkratiska tänderna ur kommissionens förslag, eftersom en allmän lagstiftning – 130 procent av operatörernas taxor – skulle ha inneburit en väldig byråkrati och varit oförenlig med målet att få en bättre lagstiftning.

Vi är alla överens om målen, även om jag måste erkänna att det finns dem i parlamentet som försöker att kontrollera de priser som gäller för slutanvändarna, och jag är tacksam att Eurotaxan är tillräckligt hög för att tillåta att en konkurrens utvecklas under dess nivå. Med tanke på att förordningen är begränsad till tre år är jag ganska säker på att denna konkurrens kommer att inledas tämligen snabbt och att vi kommer att få se roamingtaxorna ligga kvar under denna taknivå, eftersom vi samtidigt har nått målet när det gäller att skapa större öppenhet och makt till konsumenterna. Jag är övertygad om att det inte kan vara vår uppgift att fastställa de priser som slutanvändarna får betala, och vi lyckades just att få bort denna typ av direkt fastställande av slutpriserna.

För flera år sedan – som Robert Goebbels, som var där, kommer ihåg – gav vi möjlighet till en annan metod i fråga om gränsöverskridande betalningar som då reglerades genom att priserna fastställdes på den inre marknaden. Att förespråka samma priser för överföringar inom en medlemsstat och över gränserna är förnuftigt i regleringsmässiga termer, men det vi gör här hotar att gå över gränsen för vad som är acceptabelt. Jag kommer ändå att rösta för och vill tacka parlamentets förhandlare, utskottsordförandena, rådet och slutligen kommissionen för att den när förhandlingarna var slut var beredd att trots allt gå med på denna kompromiss.

Edit Herczog (PSE). – (HU) Jacques Delors sa en gång att det är svårt att älska den inre marknaden. Nu har det visats av kommissionsledamoten, av föredraganden Paul Rübig och av parlamentet att det trots allt är möjligt. EU innebär inte bara att tullarna har tagits bort utan även att varor har fri rörlighet på den inre marknaden. Dagens lagstiftning innebär att den europeiska idén har stärkts.

Enligt preliminära beräkningar kommer roamingtaxorna att spara en summa motsvarande omkring 800 miljoner ungerska forint för konsumenterna. Jag är övertygad om att en större användning av telefontjänster på ett framgångsrikt sätt kommer att uppväga denna inkomstförlust och att inga anställda kommer att drabbas.

Jag vill gratulera föredraganden och kommissionsledamoten för att de har tagit hänsyn till de blinda och synskadade, för vilka information om taxor kommer att ges via en röst istället för via SMS. Jag önskar alla européer en trevlig roaming och en trevlig semester! Låt oss alla glädjas över dagens framgång.

Talmannen. – Jag vill ta tillfället i akt och varmt välkomna min f.d. kollega Joachim Wuermeling och ge honom ordet som företrädare för rådet i sin egenskap av minister.

Joachim Wuermeling, rådets ordförande. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Ni har gett mig ett väldigt varmt välkomnande. Jag känner till från tidigare att parlamentet är noga med talartiden, men jag vill ändå säga något om en eller två av de punkter som har tagits upp i dagens debatt, och jag vill göra detta inte minst som en indikation på den samtalskultur som det tyska ordförandeskapet vill uppmuntra.

Även om många av ledamöterna – bl.a. Alexander Alvaro, Herbert Reul och Nigel Farage – är kritiska mot inblandningen i marknaden vill jag påminna er om att vi alla är överens om att det behövs regler på marknaden och att konkurrensen måste vara rättvis, vilket den helt enkelt inte var när det gäller roamingtaxorna eftersom konsumenterna inte hade något val mellan de olika erbjudna tjänsterna. Det var därför konkurrensen inte var rättvis och det var därför det var nödvändigt att göra något åt detta. Den gemensamma marknaden vinner trovärdighet i allmänhetens ögon endast om EU ser till att man inte förlorar på den.

Vissa personer har fått uppfattningen att de personer som är för låga högstapriser är de som står på konsumentens sida och de som är för högre högstapriser står på företagets sida. Även i rådet fanns det många som förespråkade lite högre priser, men saker och ting är inte så enkla för det är naturligtvis en dynamisk och hård konkurrens som är till mest nytta för konsumenterna.

Jag vill påminna er om att det är denna typ av konkurrens som ligger till grund för framgången med den gemensamma marknaden och alla former av avregleringar. Det är nödvändigt att ha kvar en mängd olika taxor och det bör ske innovationer inom roamingområdet på samma sätt som på andra håll. Detta är något som många medlemsstater i ministerrådet fäste stor vikt vid. Att bara hugga in roamingtaxorna i sten skulle inte vara till gagn för någon, för då skulle det inte finnas något utrymme för fasta avgifter, för timavtal eller för bonussystem. Det vi vill istället är att behålla möjligheten för konsumenterna – och även för näringslivet – att kunna bestämma vilka tjänster man vill ha med ett fortsatt fritt val för konsumenterna, och det är detta man åstadkommer genom kompromissen.

Mycket har sagts från olika håll om den tidpunkt då förordningen ska träda i kraft och jag kan försäkra er att det tyska ordförandeskapet har största möjliga intresse av att detta sker så snart som möjligt, men saken är den att en rad formella åtgärder måste slutföras mellan dagens omröstning och offentliggörandet i Europeiska unionens officiella tidning. För det första måste er resolution vidarebefordras till rådet som sedan måste komma fram till en politisk överenskommelse om den – detta sker den 7 juni. Sedan måste man ta fram de olika språkversionerna – vilket sker andra veckan i juni – och sedan, under tredje veckan i samma månad, måste juristlingvisterna i alla institutioner läsa igenom den igen för att Coreper och rådet formellt ska kunna anta den. Så det kommer att krävas stora ansträngningar för att kunna få den offentliggjord den 29 juni.

Jag kan dock försäkra er att detta ärende kommer att prioriteras i alla de organ som måste behandla det. Alla tidsfrister har minimerats, praktiskt taget alla möten får vi klara oss utan och mycket görs genom skriftliga förfaranden. Det faktum att det endast är inom denna tidsram som ett korrekt förfarande kan garanteras är något som bör beaktas av alla dem som vill förebygga rättsliga risker i samband med offentliggörandet av denna förordning.

Jag tror att jag utan att ha kontrollerat alla detaljer kan säga att vi, med tanke på hur snabbt detta direktiv har antagits, har slagit ett nytt europeiskt rekord, och eftersom jag aldrig i mitt liv har hört talas om en europeisk mästare som var arg för att han har sprungit två tiondelar av en sekund för långsamt, så borde inte heller vi vara det. Låt oss istället glädja oss över vår gemensamma framgång.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

Viviane Reding, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Detta är en bra dag för parlamentet, och vi har en bra överenskommelse om att avskaffa marknadsstörningen och garantera konsumentskyddet. Låt mig kort svara på de frågor som tagits upp.

Det första är att vi inte fastställer några priser; vi fastställer tak under vilka det kommer att finnas gott om konkurrensmässigt utrymme att erbjuda attraktiva prispaket. Jag vill också betona att den överenskommelse som nåtts i dag ligger mycket nära kommissionens ursprungliga förslag, men med flexibiliteten för konsumenterna att välja andra paket när de vill, vilket kommissionen välkomnar.

Det har funnits viss kritik mot regleringen av priser på slutkundsnivå. Det är sant att detta är en mycket exceptionell omständighet som måste beaktas när det finns en störning på marknaden. Här har vi en marknadsstörning på EU-nivå. Vi har mycket ofta marknadsstörningar på nationell nivå, och då reglerar de nationella tillsynsmyndigheterna slutkundspriserna. Så vad vi gör på EU-nivå görs också regelbundet på nationell nivå.

Det ställdes en fråga om varför kommissionen inte gör något åt karteller. Kommissionen agerar och min kollega Neelie Kroes har utrett dem i enlighet med konkurrensreglerna. I fallet med roaming är det mycket mer effektivt att arbeta med reglering på förhand, och att detta är effektivt har framgått av det faktum att vi har kunnat utarbeta en rättsakt efter bara tio månaders arbete.

Många kolleger tog också upp frågan om reglering av datakommunikation vid roaming. Jag kan försäkra parlamentet att under de kommande 18 månaderna kommer de nationella tillsynsmyndigheterna att se över priserna för datakommunikation och de kommer att rapportera om detta till kommissionen. Jag hoppas att dagens resultat kommer att fungera som en väckarklocka för operatörerna också när det gäller dataroaming, och jag hoppas att de kommer att sänka dessa priser så att vi inte måste ingripa på det området.

(DE) Fru talman! Jag kommer att säga några ord på tyska. Det gläder mig att Werner Langen har övergett sitt motstånd och till sist gått med på en kompromiss, något som han tyckte var svårt men som han ändå – anser jag – har lyckats med.

Till min vän Joachim Wuermeling vill jag säga att jag verkligen vill uppmana rådet att snabba på och se till att offentliggöra förordningen i Europeiska unionens officiella tidning så snart som möjligt – och då menar jag inte så sent som i slutet av juni, utan mycket tidigare.

(FR) Mina damer och herrar! Detta är en stor dag för parlamentet, för ett parlament som står enat i sitt försvar av européerna, bortom de vanliga politiska meningsskiljaktigheterna. Det är en mycket bra sak och som f.d. ledamot av Europaparlamentet gläder det mig.

Det är också en stor dag för EU:s institutioner som visar sin förmåga att handla på ett sätt som är bra för alla, snabbt, effektivt och samordnat. Det är en stor dag för européerna som får se folkets Europa och de praktiska projektens Europa i aktion. Det är slutligen naturligtvis en stor dag för konsumenterna, antingen de är turister eller affärsmän på tjänsteresa. De har fått se EU:s institutioner rätta till misslyckandet på roamingmarknaden med begränsade Eurotaxor och prisinsyn. De kommer att kunna se effekten av dessa åtgärder eftersom deras telefonräkningar kommer att bli mycket mindre. I och med dagens beslut har ett av de sista hindren i EU raserats, dvs. när det gäller överpriser som straffar de medborgare som utövar sin rätt till fri rörlighet.

Låt mig avsluta med en vädjan till telefonoperatörerna: Jag vill be dem att inte vänta längre och inleda en verklig konkurrens för att erbjuda den bästa roamingtaxan till konsumenterna, en taxa som ligger under de tak som parlamentet kommer att fatta beslut om i dag.

(Applåder)

Robert Goebbels (PSE). – (DE) Fru talman! Låt mig säga något kortfattat till rådet. Samtidigt som jag vill tacka rådets tyska ordförandeskap i förväg för att det anstränger sig för att få in denna förordning i Europeiska unionens officiella tidning så snabbt som möjligt, måste jag säga till Joachim Wuermeling att han förmodligen inte kommer att slå det europeiska rekordet som innehas av jordbruksministrarna som vid flera tillfällen har lyckats att få in en EU-förordning i den officiella tidningen på en vecka.

Talmanen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alessandro Battilocchio (NI), skriftlig. – (IT) Det gläder mig att se att den överväldigande majoriteten ledamöter i kammaren, när det gäller betänkandet om roaming, har ställt sig vid sidan om medborgarna och konsumenterna istället för att, vilket har hänt vid många andra tillfällen, stödja intressena inom någon industriell sektor. Parlamentet har i själva verket förenat sig för att kräva, förutom det reducerade taxsystemet och öppenhet, att förordningen ska börja att tillämpas i början av sommaren så att användarna kan dra nytta av den under semestern. Jag vill tacka kommissionsledamot Viviane Reding, som kraftfullt har stött denna förordning, för hennes insatser och föredragandena som lyckades att få bättre taxor än dem som rådet hade föreslagit. Vad vi behöver nu är en sista insats, dels från rådet för att man snabbt ska anta förordningen och visa att EU är med sina medborgare, dels från alla institutioner för att garantera största möjliga öppenhet och tillhandahållande av information, så att alla medborgare känner till sina rättigheter och kan dra så stor nytta som möjligt av denna framgång. Vi har visat att det med den rätta viljan och det rätta samarbetet är möjligt att utmana t.o.m. de stora ekonomiska monopolen, till allas nytta. Min förhoppning är att andra bataljer efter detta blir lika framgångsrika.

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Motivet för den nuvarande regleringen av roamingtaxor är det faktum att taxorna har blivit oskäligt höga trots växande konkurrens och avreglering av marknader under de senaste åren. Ingripandet var nödvändigt eftersom marknaden inte levde upp till förväntningarna och visade tecken på snedvridning.

Det är just därför jag anser det vara nödvändigt att rikta uppmärksamheten på en punkt i förordningen som syftar till att förhindra att liknande potentiella snedvridningar uppkommer på marknaden för datakommunikation. I denna punkt i förordningen anges sålunda att kommissionen ska övervaka och utvärdera marknaden inte bara för telefonkommunikation, utan även för datakommunikation (SMS, MMS, Internet) och om nödvändigt utvidga förordningen även till detta område.

Den internationella marknaden för dataöverföringar spelar en allt viktigare roll tack vare snabba tekniska landvinningar. Internetbaserad röstöverföring (VoIP) håller på att revolutionera telefonin och öppna dörrarna för billigare samtal. Spridningen av 3G-nät och andra relaterade tekniker har en betydande påverkan på marknaden för mobila tjänster.

En närmare bevakning av marknadsprocesserna är därför berättigad i konsumenternas och konkurrensens intresse i syfte att proportionera ingripandet om de inte fungerar på ett tillfredsställande sätt. En situation där medborgare och företag betalar högre avgifter än de som är skäliga för att ersätta nödvändiga tekniska utgifter har i själva verket mycket negativa effekter på konkurrenskraften och på en effektivt fungerande inre marknad.

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (EN) Debatten om reglering av roaming i de allmänna näten i Europa ska betraktas i det bredare sammanhanget med bristen på kunskap och detaljerad information om de volymer och inkomster som står på spel. En tydlig bedömning och övervakning av situationen krävs därför om vi vill lyckas med att nå en balanserad reglering av roaming, en balanserad strategi som beaktar både konsumenternas och telekommunikationsindustrins intressen.

Trots den uppenbara bristen på öppenhet på detta marknadsområde är det tydligt att konkurrensnedvridningen och de alltför höga priserna har hindrat utvecklingen av en hälsosam och konkurrenskraftig inre marknad på detta område. Vi stöder därför starkt de centrala punkterna i kommissionens förslag och de förbättringar som föreslagits i Paul Rübigs betänkande. Vi kan inte tillåta att EU-medborgarna fortsätter att betala omotiverat höga priser. Vi har därför ansvaret för att se till att en rättvis, dynamisk och globalt konkurrenskraftig inre marknad skapas på roamingområdet genom att ge konsumenterna korrekt information som gör att de kan fatta verkliga beslut när de jämför operatörer. Förutom bättre information till konsumenterna och en mer noggrann övervakning av sektorn, måste vi garantera en avsevärd sänkning av roamingpriserna.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE), *în scris*. – Regulamentul european privind tarifele de roaming este unul oportun pentru cetățenii români pe care-i reprezint în acest for.

Motivul principal este cel al corectării unui nivel nejustificat al prețurilor. Conform statisticii Comisiei Europene, prețurile la telefonia mobilă din România pentru o convorbire medie de 4 minute pe teritoriul Uniunii Europene variază între 3,12 euro și 9,52 euro.

Pe de altă parte, piața românească este una matură, înregistrând una dintre cele mai ridicate rate de creștere din ultimii ani. Sectorul comunicațiilor a contribuit cu un procent de 9% din PIB încă din 2005. Doi dintre cei mai mari operatori din lume au intrat pe piața românească de ani buni, ceea ce arată stabilitatea și maturitatea pieței. De aceea ne bucurăm că demersurile de excludere a României și Bulgariiei de la aplicarea acestei reglementări au fost respinse prin votul dumneavoastră din comisii. Nu putem pe de o parte să deschidem piețele, iar pe de alta să limităm accesul consumatorilor români la piața comună.

Uniunea Europeană confirmă încrederea românilor. În primul an de la aderare, aceștia sunt în poziția de a beneficia de un avantaj concret al apartenenței la Uniune. Libertatea de circulație am câștigat-o cu greu, libertatea de a comunica fără bariere suplimentare trebuie să fie și ea asigurată.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) En av de grundläggande frågorna i samband med EU:s lagstiftningsarbete bör vara vilka saker som man i allmänhet behöver lagstifta om och vilka lagstiftningsmetoder som bäst främjar det uppsatta målet. Å ena sidan måste vi ta itu med bristerna i systemet och se till att lagstiftningen är tillräckligt detaljerad för att kunna uppfylla målet. Å andra sidan måste lagstiftningen vara tillräckligt flexibel för att kunna främja konkurrens och innovation och inte hindra utvecklingen med småaktiga detaljer.

Kompromissen om förslaget till en förordning om lägre roamingtaxor är, anser jag, ett exempel på utmärkt EU-lagstiftning.

För det första tar den itu med en brist. Operatörerna i telekombranschen har tagit ut oskäligt höga priser för utlandssamtal i årtal och de har inte haft en sund konkurrens när det gäller prispolicy. Trots åtgärder från kommissionens sida har taxorna knappt sänkts alls. I detta fall kunde marknaden inte justera sina egna misstag, det måste göras med hjälp av EU-lagstiftning.

Detta är ett konkret exempel på att EU har gjort en insats som gynnar konsumenterna, vilket är något som man bör komma ihåg nästa gång folk har lust att förarga sig över EU. Vi måste ingripa om marknaden

inte fungerar och operatörerna sätter oskäligen priser och vi måste använda sätt som direkt och märkbart minskar medborgarnas mobiltelefonräkningar när de har ringt utomlands.

För det andra gör förordningen att marknaden inriktas i en sundare riktning. Förordningen kommer inte att kväva marknaden utan i stället främja framtida konkurrens. Pristaken för telefonsamtalen i förordningen har inte satts så lågt att det inte finns utrymme för konkurrens under dem. Låga pristak kommer också att främja konkurrensen på andra områden inom branschen. Förordningen kommer också att få långtgående konsekvenser. Om taxorna riktas nedåt skulle det vara löjligt att höja dem igen när förordningen har upphört att gälla.

Med pristak kommer operatörerna ändå att få en vinstmarginal som möjliggör fortsatt produktutveckling och innovation.

4. Anständigt arbete för alla (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Marie Panayotopoulos-Cassiotou, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om anständigt arbete för alla (2006/2240(INI)) (A6-0068/2007).

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE), föredragande. – (EL) Fru talman! Låt mig vänta ett ögonblick medan kommissionsledamoten sätter sig ned och var snäll och starta inte tiden.

Begreppet anständigt arbete som en grupp bestämmelser och villkor för att garantera respekten för arbetstagare som människor infördes av Internationella arbetsorganisationen år 2000 och utvecklades till ett internationellt mål i och med rekommendationerna från FN:s toppmöte mellan stats- och regeringscheferna i september 2005, inom ramen för uppfyllandet av millennieutvecklingsmålen.

I juli 2006 antog FN:s ekonomiska och sociala råd (högnivåsegmentet) en förklaring i vilken man betonade vikten av att alla får ett anständigt, produktivt heltidsarbete.

Begreppet som uttrycks i adjektivet ”decent”, som har latinska rötter, betyder ”tilldelande”, ”beskyddande”, så att det finns dekorum. Det grekiska ordet för värdighet betonar behovet av att tilldela värde. Det tyska ordet för värdighet uttrycker emellertid fullständigt det övergripande strävandet då det kombinerar ordet för värdighet och ordet för människa.

Kommissionens meddelande i maj 2006 om främjande av anständigt arbete för alla lägger grunden för EU när det gäller att göra ett strukturerat bidrag till tillämpningen av alla mål i helhetssynen av arbete enligt villkor som omfattar frihet, jämlikhet, säkerhet och mänsklig värdighet.

De fyra grundpelarna i begreppet anständigt arbete är, som vi vet, skapandet av jobb för produktivt arbete med valfrihet, garanterade rättigheter, utvidgad social trygghet, säkrandet av villkor avseende hälsa och säkerhet, främjandet av den sociala dialogen och en fredlig lösning av meningsskiljaktigheter, med en övergripande dimension av respekt för jämlikhet mellan kvinnor och män.

Fem konventioner från Internationella arbetsorganisationen (ILO) garanterar de grundläggande rättigheterna på arbetsmarknaden: fackföreningsfrihet, främjandet av kollektiva förhandlingar, avskaffandet av barnarbete och lika lön för kvinnor och män. Vi hoppas att de övriga ILO-konventioner som ska ratificeras kommer att undertecknas och träda i kraft.

Som ett resultat av rådets beslut i december 2006 välkomnar Europaparlamentets utskott för sysselsättning och sociala frågor i sitt betänkande kommissionens mål. Målen måste vara att

- uppnå sociala och ekonomiska framsteg och se till att de sprids rättvist till gagn för alla,
- stärka entreprenörskapet genom att anpassa utgifterna till konjunkturykelns olika faser,
- utforma en aktiv arbetsmarknadspolitik som en del av en långfristig ekonomisk politik,
- stärka den institutionella förmågan när det gäller deltagande för arbetsmarknadens parter och utvecklingen av den sociala dialogen,
- stärka anställbarheten hos alla typer av arbetstagare, särskilt kvinnor, ungdomar och äldre, med förnyade anställningssystem,

- konsolidera livslångt lärande så att alla kan dra nytta av framsteg inom forskning, teknik och kommunikation och anpassa det till den ökande efterfrågan på kvalifikationer och färdigheter.

Det finns förvisso ingen modell för socialpolitik och lagstiftning på arbetsmarknaden som passar alla. EU är stolt eftersom det, förutom långtgående insatser från medlemsstaternas sida för att ratificera ILO:s internationella konventioner, är den ekonomiska makten som skapar gemensamma inslag av social medvetenhet över hela linjen. Den europeiska sociala modellen syftar till produktivitet och ekonomiskt resultat till gagn för alla, en omfattande social trygghet, garanterade hälso- och säkerhetsförhållanden, tillhandahållande av fortbildning och utbildning för arbetstagare i alla åldrar och kategorier och en social dialog med lika möjligheter för alla.

Den europeiska sysselsättningsstrategin, det sociala skyddet och de sociala integrationsstrategierna, de nationella reformprogrammen, den reviderade Lissabonstrategin för utveckling och sysselsättning som bibehåller och förbättrar gemenskapens regelverk och den europeiska strategin för hållbar utveckling är EU:s färdplan för att uppfylla målen för ett anständigt arbete.

Anständigt arbete har också att göra med samhällsstyrningen. Genomförandet av effektiv politik med inriktning på anständigt arbete kräver ansvariga institutioner, en politisk strävan efter en sund statsförvaltning och ett dynamiskt och organiserat civilt samhälle.

När det gäller EU hoppas jag att man kommer att hitta ett sätt att kombinera marknadsflexibilitet och garanterad trygghet för arbetstagare. Ekonomisk globalisering, globaliseringen av marknader, teknik, information och arbetskraft är emellertid ett fenomen som man planerar att påskynda genom att gynna ekonomisk mångfald.

Kina har uppvisat de bästa resultaten tillsammans med Indien och andra stormakter. Samtidigt ser det ut som om en klyfta har öppnats mellan rika och fattiga, även i utvecklade och industrialiserade länder. Det är dags att EU visar världen vilka värderingar man har.

I detta betänkande förstärker Europaparlamentet kommissionens avsikt att integrera anständigt arbete i sin utrikespolitik, i samarbete med FN:s institutioner, nationella och regionala organisationer, arbetsmarknadens parter och andra segment i det civila samhället.

Kommissionen och medlemsstaterna uppmanas att samordna anständigt arbete på ett effektivare sätt genom program för yttre samarbete och handelspolitik samt att hjälpa till med att genomföra ILO:s nationella program om anständigt arbete.

Jag vill tacka de tre utskotten för deras yttranden och alla som hjälpte till vid framläggandet av detta betänkande.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Fru talman, ärade ledamöter! Jag vill tacka Marie Panayotopoulos-Cassiotou för hennes betänkande. Flera politiska grupper har arbetat med det och det är uppenbart ett utmärkt betänkande. Jag vill också påpeka att anständigt arbete är ett världsomspännande initiativ från Internationella arbetsorganisationen (ILO) och att det tack vare ständaktigt stöd från EU har blivit ett sant världsomspännande initiativ som accepteras av alltfler länder.

Rådet har ställt sig bakom begreppet anständigt arbete och det behandlades också nyligen vid ett möte mellan arbetsmarknads- och socialministrar i samband med G8-mötet. Kommissionen accepterar helt och hållet parlamentets åsikt att de grundläggande delarna i begreppet anständigt arbete – det vill säga socialt stöd, social sammanhållning, värdigt arbete och möjlighet till fri fackföreningsverksamhet – bör tillämpas i alla internationella kontakter oavsett om de sker på bilateral eller multilateral nivå och även när enskilda projekt med tredjeländer utarbetas. Detta stämmer mycket väl överens med kommissionens sociala dagordning och de viktigaste riktlinjerna i det ovannämnda meddelandet.

Även om projektet får alltmer stöd är det uppenbart att det återstår mycket att göra. Jag anser att den prioriterade uppgiften är att se till att alla ILO-konventioner är ratificerade i EU. Här använder kommissionen de resurser den har till förfogande, och för närvarande är vi starkt engagerade i ratificeringsarbetet och den sociala dialogen i samband med de nya konventionerna för sjöfolk.

Initiativet om anständigt arbete har tydliga starka etiska grunder. Dessutom ger det oss möjlighet att utarbeta principer för globaliseringen så att vi kan dra nytta av dess fördelar samtidigt som vi minimerar nackdelarna. Detta är alltså en i högsta grad levande process och kommissionen kommer i varje enskilt fall att utnyttja dess möjligheter.

Feleknas Uca (GUE/NGL), föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling. – (DE) Fru talman! Hälften av världens arbetstagare har en inkomst som är lägre än två dollar om dagen och hälften av världens befolkning saknar allt socialt skydd. Två miljoner människor dör varje år i arbetsplatsolyckor eller i arbetsrelaterade sjukdomar och över 160 miljoner arbetstagare blir sjuka till följd av faror på arbetsplatsen.

Antalet officiellt registrerade arbetslösa är bara toppen på isberget. De fattiga har inte råd att lata sig. Många av dem arbetar i timtal, ofta under oacceptabla förhållanden, för att skrapa ihop någon slags inkomst. EU och dess medlemsstater bör göra allt i sin makt för att värdigt arbete ska ingå i millennieutvecklingsmålen överallt. Det som behövs är en rättvis och nyskapande skattepolitik och nu tänker jag på beskattning av sådant som finansiella transaktioner och valutatransaktioner. Stora företag som gång på gång kränker mänskliga rättigheter och arbetstagarnas rättigheter måste förmås att följa villkoren för anständigt arbete och detta bör ske genom sanktioner, till exempel – och detta skulle vara lämpligt – utestängning från offentliga upphandlingar och från exportkreditgarantier från internationella finansinstitut. Det krävs en ny europeisk utvecklings- och handelspolitik för att människor ska ges ekonomisk möjlighet att...

(Talmannen avbröt talaren.)

Harlem Désir (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först vill jag tacka vår föredragande, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, för den samarbetsanda hon har visat och för kvaliteten i hennes arbete.

Sedan FN:s toppmöte 2005 har arbetet för att främja anständigt arbete erkänts som ett mål för det internationella samhället i sin helhet. Genom sitt meddelande har Europeiska kommissionen börjat överväga de frågor som berörs, inte minst i internationellt avseende. Jag tänker på EU:s utrikespolitik, särskilt i fråga om internationell handel, vilket är anledningen till att utskottet för internationell handel har arbetat med detta.

Jag vill därför inrikta mig på den aspekten och uttrycka min tillfredsställelse över att parlamentet genom det här betänkandet tar upp flera konkreta förslag från min grupp. Dessa förslag var redan antagna i yttrandet från utskottet för internationell handel och kommer att göra det möjligt att inleda en ny EU-politik för att främja sociala standarder på internationell nivå.

För det första har EU redan infört som villkor för undertecknande av förmånliga handelsavtal med utvecklingsländer att dessa har ratificerat ILO-konventionerna. Nu kräver vi sanktioner, att förmånerna till länder som på ett allvarligt och systematiskt sätt bryter mot de grundläggande arbetsnormerna, särskilt organisationsfriheten, ska upphävas.

För det andra måste alla kommande bilaterala handelsavtal, särskilt de nya frihandelsavtal som ska förhandlas fram inom ramen för den globala Europastrategin, innehålla sociala klausuler om respekten för anständigt arbete.

För det tredje måste den multilaterala dimensionen bevaras, eftersom merparten av handeln i dag styrs av det multilaterala sammanhanget – WTO. Men detta nämns överhuvudtaget inte i kommissionens meddelande.

Därför måste diskussionen återupptas inom WTO. EU skulle kunna ta ett antal initiativ i detta avseende. För det första skulle EU kunna föreslå att en kommitté för handel och anständigt arbete inrättas i WTO enligt modellen för kommittén för handel och miljö som har möjliggjort vissa viktiga framsteg. För det andra skulle EU kunna kräva att ILO ska ges observatörsstatus inom WTO. För det tredje skulle EU kunna kräva att ILO:s beslut ska ges företräde när denna organisation kräver handelssanktioner mot länder som till exempel Burma som uppenbarligen kränker fackföreningsrättigheterna.

Vi har lagt fram ett antal andra konkreta förslag. Jag anser att det ligger i vårt intresse att främja en form av reglerad globalisering som...

(Talmannen avbröt talaren.)

Philip Bushill-Matthews, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Kommissionsledamoten har på ett nyttigt sätt påmint oss om det världsomspännande initiativet för anständigt arbete som nyligen fått stöd av G8. Vid ett FN-toppmöte i september 2005 enades faktiskt så många som 150 världsledare om att Internationella arbetsorganisationens princip om anständigt arbete borde bli ett centralt mål för deras

egen nationella politik. Denna agenda rör naturligtvis främst länder där en sådan princip inte redan finns. Inom Europa finns till stor del ramar för villkor för anständigt arbete, även om genomförandet här alltid kan förbättras.

Föredraganden har visat inte bara ett personligt initiativ genom att lägga fram detta betänkande i parlamentet, utan också att en ledamot i den politiska mitten-högerfamiljen inte bara kan gå i bräsch för denna viktiga fråga, utan också få ett betydande stöd från alla partier.

Detta sagt fanns det vissa omröstningar med jämnt resultat i utskottet som ändrade den övergripande balansen i betänkandet, genom införandet av nya punkter eller stycken. Vi hoppas att dessa ska ändras i den allomfattande omröstningen i kammaren senare i dag, antingen genom att de avskaffas eller ändras genom överenskomna kompromisser med de andra politiska grupperna. När vi främjar principen om anständigt arbete borde vi alla vara på samma sida.

Parlamentet har naturligtvis inte befogenhet att tala om för medlemsstaterna vad de ska göra på detta område, och det är riktigt: det ska medlemsstaternas regeringar bestämma. Men alla regeringar instämmer säkert i vikten av att ge möjligheter till livslångt lärande, behovet av att vara förebyggande när det gäller att öka kvinnors deltagande på arbetsmarknaden, behovet av att göra så mycket mer för att lösa utmaningen med att få yrkeslivet och familjelivet att gå ihop, och framför allt behovet av att hjälpa utvecklingsländerna.

Detta är ett tankeväckande betänkande, som förtjänar att läsas av många.

Stephen Hughes, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka föredraganden för ett utmärkt betänkande. Betänkandet omfattar en mycket lång resolution med 94 punkter, men för mig sammanfattas det viktigaste i två punkter.

I skäl V anges att ”En socialt hållbar ökning av Europeiska unionens konkurrenskraft förutsätter produktivitetsförbättringar med hjälp av insatser till förmån för anständigt arbete och bättre kvalitet på arbetslivet, också i fråga om hälsa och säkerhet på arbetet, samt en bättre balans mellan anställningstrygghet och flexibilitet i anställningssammanhang, livslångt lärande, ömsesidigt förtroende och deltagande, liksom också bättre möjligheter att förena familjeliv, privatliv och yrkesliv. Bekämpning av könsdiskriminering och alla andra slag av diskriminering”.

I punkt 6 efterfrågas ”en bättre mobilisering av EU:s interna och externa politik till förmån för anständigt arbete, framför allt i frågor som rör utveckling, externt bistånd, utvidgning, grannskapspolitik, handel, migration samt bilaterala och multilaterala yttre förbindelser”.

Om dessa två stycken genomfördes fullt ut skulle EU ha tagit ett stort steg mot att främja anständigt arbete, både inom EU och i världen.

Andra viktiga punkter är punkterna 46, 48 och 51, som brett omfattar behovet av ett socialt ansvar för europeiska multinationella företag i deras globala verksamhet. Dessa punkter bygger på vårt tidigare arbete på detta område.

I ett antal punkter påpekas att EU måste använda sina befogenheter i fråga om handel och ekonomi som påtryckningsmedel för att främja principen om anständigt arbete globalt. I punkt 8 kräver man till exempel att GSP+ genomförs fullt ut och korrekt, i enlighet med den debatt som vi främjade tillsammans med kommissionsledamot Peter Mandelson i frågan förra året.

Slutligen vill jag betona punkt 47, där man kräver att ”ett märke” tas fram ”för produkter som tillverkas under förhållanden som är förenliga med principerna om anständigt arbete och grundläggande arbetsnormer och som framför allt utesluter allt barnarbete”. Låt oss bemyndiga EU-konsumenterna att föra arbetet med principen om anständigt arbete framåt i sina dagliga val.

Ona Juknevičienė, för ALDE-gruppen. – (LT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först vill jag gratulera föredraganden, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, för detta viktiga dokument och tacka för hennes samarbete i diskussionerna om förändringar och kompromisser.

I dag talar vi om att försöka åstadkomma anständiga arbetsvillkor för alla både inom EU och utanför dess gränser.

Jag ger kommissionens initiativ mitt fulla stöd eftersom ökad sysselsättning och förbättrade arbetsvillkor är en av de viktigaste uppgifterna, en uppgift som inte bör skjutas upp. Men eftersom vi talar om anständiga arbetsvillkor för alla är det värt att titta på vilka arbetsvillkor vi har här i EU.

För inte så länge sedan talade Baroness Sarah Ludford och jag i London med några litauer som bodde och arbetade där och med några fackföreningsföreträdare och anställda vid Litauens ambassad.

Det verkar som om de flesta litauer som arbetar i London bara kan drömma om anständiga arbetsvillkor. Förmedlingar av tillfälliga arbeten bryter ofta mot lagen och kräver olaglig betalning för att söka efter lediga arbetstillfällen eller för att utarbeta handlingar. De beslagtar pass och lämnar inte tillbaka dem. Exploateringen är särskilt upprörande inom hotellindustrin där arbetsgivarna inte betalar den lagstadgade minimilönen. Efter detta besök kallade Sarah Ludford och jag litauer i London det tjugoförsta århundradets slavar.

Herr kommissionsledamot! Vi har en byrå i Dublin som undersöker arbets- och levnadsvillkor. Jag har flera gånger talat med chefen för byrån och krävt att en utredning ska göras. Nu ber jag er att med denna byrås hjälp inleda en utredning om den ekonomiska, sociala och psykologiska exploateringen av migranter inom EU och att rekommendera åtgärder för att få ett slut på den.

Jag stöder föredragandens ståndpunkt att kommissionen alltid bör ge Europaparlamentet och rådet de politiska möjligheter som krävs för att stimulera anständiga arbetsvillkor för människorna i EU och samtidigt redogöra för effektiviteten i dessa åtgärder.

Zdzisław Zbigniew Podkański, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Den globaliseringsprocess som pågår inom EU och i världen åtföljs av enorma förändringar i ägande, kultur och samhälle.

Skiftande nivåer i ekonomisk utveckling och levnadsstandarder har lett till migration i stor skala i jakten på arbete. Enligt ILO finns det omkring 192 miljoner arbetslösa i världen och 86 miljoner migranter, varav 34 miljoner i världens utvecklingsregioner.

Människor som är hungriga är beredda att lämna sina hem och familjer för att ta det arbete de kan få och detta leder ofta till att de hamnar i händerna på kriminella. Siffrorna är chockerande: under 2004 såldes enligt ILO ungefär 2,54 miljoner människor till tvångsarbete, varav ungefär 43 procent till sexuella ändamål.

Detta väcker följande fråga: Varför sker detta? Varför är så många länder, däribland några inom EU, oförmögna att kontrollera problemet?

Svaret är lätt: Kapital är viktigare än människor, de rika struntar i de fattiga. Detta innebär att globaliseringen och liberaliseringen gynnar...

(Talmannen avbröt talaren.)

Sepp Kusstatscher, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Detta betänkande innehåller ett övermått av goda idéer och positiva förslag för anständigt arbete och detta ska Marie Panayotopoulos-Cassiotou ha tack för. Men samtidigt som vi kräver detta bör vi komma ihåg att det finns mer än 20 miljoner människor utan arbete i EU och många av dem är stigmatiserade och utestängda. Vi får inte heller glömma att alltfler arbetstagare trots att de har ett arbete inte har en lön som de kan leva på och att det som kallas osäkra arbetsförhållanden används för att kringgå arbets- och skattelagstiftningen och att det framför allt är ungdomar som utnyttjas. Samtidigt som detta pågår expanderar ekonomin och bruttonationalprodukten ökar. Om ett rättvist samhälle utan fattigdom och utestängning ska kunna skapas krävs ett radikalt paradigmskifte och bästa sättet att åstadkomma detta ligger i idéen om en villkorsfri grundlön för alla. Kommissionen borde tillsammans med rådet undersöka denna idé ingående.

Kyriacos Triantaphyllides, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Fru talman! Min kollegas betänkande är i stort sett tillfredsställande. Jag anser med andra ord att det är bra att betänkandet för fram begreppet anständigt arbete i enlighet med ILO:s institutionella ståndpunkt.

Men det återstår fortfarande mycket arbete i fråga om själva begreppet anständigt arbete och hur det ska tillämpas inom alla delar av EU:s utrikespolitik.

Balansen mellan ekonomisk utveckling och social utveckling och arbetslivsutveckling ger EU en unik möjlighet i dag. Alltså behövs det en ingående utvärdering av tendenserna på arbetsmarknaden inte bara

i fråga om sysselsättning utan också i fråga om sysselsättningens egenskaper och kvalitet – det vill säga anständigt arbete.

Slutligen måste EU se till att arbetet för att främja jämställdhet mellan könen fortsätter inom ramen för politiken för anständigt arbete genom integrerade och bättre samordnade övergripande åtgärder för icke-diskriminering och jämlikhet.

Derek Roland Clark, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Vi vill alla ha ett anständigt arbete, eller hur? Att städa en latringrop, att vara utomhus i alla väder, att stå upp till knäna i lera och laga trasiga gasledningar eller att avlägsna asbest från Berlaymont-byggnaden är knappast ett anständigt arbete, men någon måste göra det – eller gör generösa lönenivåer ett ruttet jobb till ett anständigt jobb?

Jag är därför förbryllad över punkt 27, där man talar om att fastställa en standarddefinition av begreppet tvångsarbete. Tvångsarbete, här, i EU? Eller är det en hänvisning till exploateringen av de människor med vilka illegal handel bedrivs mellan länderna? Detta är verkligen något som vi måste slå ner på, och det bästa sättet att göra det är att återupprätta de nationella gränserna och noggrant kontrollera alla som försöker att korsa dem. För tillfället är det öppet hus hela vägen från ryska gränsen till Atlankusten. Inte undra på att vi nu har en mycket omfattande människohandel och tvångsarbete till följd av detta.

Cristian Stănescu, în numele grupului ITS. – Consecințele sărăciei, ale excluderii sociale, nu numai la nivel european, dar și la nivel global, sunt devastatoare. Un trai decent în Europa se va baza pe atenția pe care Uniunea o va da oamenilor care nu au un loc de muncă, acțiune susținută prin propagarea principiilor sociale și de politică externă. Desigur, este necesară armonizarea dialogului între instituții, iar Comisia Europeană are un rol vital în aplicarea legislației și a responsabilităților care-i sunt conferite. Contribuția organizațiilor internaționale, documentele prezentate în preambulet de către raportör sunt de mare valoare pentru aprecierea obiectivă a acestui aspekt, dar nu și suficientă, fiindcă trebuie avute în vedere și firmele private care pot asigura locuri de muncă și pot oferi premisene creșterii economice și implicit o viață mai bună. Prioritatea raportului dezbătut astăzi la Strasbourg sper să devină și prioritatea guvernelor naționale, care trebuie să pună cap la cap piesele acestui puzzle și să elaboreze strategii socio-economice puternice pentru a se crea locuri de muncă, cu respectarea strictă a drepturilor fundamentale ale cetățenilor și cu combaterea încălcării dreptului la muncă. În acest context amintesc hărăuirea, exploatarea și violența la locul de muncă, realități menționate și în raport și la care nu trebuie să asistăm fără să dăm o replică pe măsură. Siguranța și ocrotirea sănătății la locul de muncă sunt alte subiecte propuse atenției, deoarece sunt condiții esențiale pentru asigurarea unei munci de calitate într-o Europă modernă. Globalizarea, politicile orientate pe principii greșite, delocalizarea masivă a întreprinderilor și transferarea lor în afara granițelor Uniunii Europene afectează cel mai mult piața de muncă și relațiile sociale în contextul strategiei de dezvoltare durabilă. Precaritatea sistemului trebuie stopată prin încurajarea legislațiilor naționale în domeniul, reformarea sistemului de învățământ în zonele rurale și acordarea unor facilități...

Alessandro Battilocchio (NI). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är tacksam mot kommissionen och föredraganden för att de beslutade sig för att ta upp en så viktig fråga. Jag ska inte uppehålla mig vid behovet av att se till att alla länder inom EU – och framför allt de nya medlemsstaterna – ratificerar de viktigaste avtalen i denna fråga så snart som möjligt, eller vid EU:s skyldighet att undanröja all slags diskriminering på grund av kön, religion, etniskt ursprung eller sexuell läggning och all slags olämpligt beteende, till exempel det fortfarande utbredda fenomenet med trakasserier som kan störa arbetstagarnas yrkes- eller privatliv.

I likhet med så många andra vill jag att vi ska sluta se på världen i form av en ekonomi i industriell skala som ympats på en 1700-talsmodell. Vi kan inte förlita oss på att vår tillväxt ska ske genom våra egna naturtillgångar eller tillgången på arbetskraft som den kinesiska. Vi behöver en verklig revolution i vårt sätt att tänka, vi måste inse att vi behöver investera i mänskliga resurser och utbilda människor, erbjuda dem trygghet och möjligheter att utvecklas. Detta är den bästa lösningen, om inte den enda, för att främja EU:s konkurrenskraft och uppnå Lissabonmålen. Om man i de nya ekonomierna som Brasilien eller de asiatiska tigrarna möter den internationella handelns utmaning genom kvantitet, har EU en skyldighet och framför allt en möjlighet att skilja ut sig genom att inrikta sig på kvalitet, kreativitet och det kulturella, intellektuella och vetenskapliga arvet – med andra ord de viktigaste komponenterna i våra samhällen.

Tjänstesektorn – där råvaran utgörs av människor som betraktas som hjärnor, inte kroppar – är nu dominerande. Om vi alltså ger våra medborgare möjlighet att på bästa sätt ge uttryck för sin förmåga och de kunskaper de har förvärvat under många års studier kommer vi att vara redo att bli en ledande

aktör på den internationella scenen – en roll som vi riskerar att förlora. Den ekonomiska utvecklingen måste tjäna människorna, inte tvärtom.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE). – (PT) Fru talman! Jag stöder Marie Panayotopoulos-Cassiotous betänkande och jag vill gratulera henne. Frågan om kvaliteten i arbetet handlar inte bara om arbetstagarnas rättigheter – detta skulle vara ett reduktionistiskt synsätt. Det är viktigt att se kvalitet i arbetet som en mycket större fråga eftersom högre kvalitet i arbetsmiljön bland annat är en av de viktigaste faktorerna för ökad produktivitet och därmed för ökad konkurrenskraft.

Arbetets kvalitet bygger på att det finns en lämplig offentlig politik och på företagens resultat inom olika områden, till exempel tillgång till infrastruktur och kommunikationsteknik, utbildning, vidareutbildning, livslångt lärande, arbetsmiljö och tillträde till arbetsmarknaden. Ur företagets synvinkel handlar kvalitet i arbetet om ledarskap, karriärmöjligheter och organisation av arbetet. Jag vill också nämna ytterligare en anledning till att vi bör ägna oss åt denna fråga. Om EU ska kunna genomföra de reformer som är nödvändiga på olika nivåer för att bli mer konkurrenskraftigt i förhållande till resten av världen krävs att både företag och arbetstagare ändrar sitt beteende och sin attityd.

Ju större förtroende mellan parterna, desto lättare kommer det att bli att genomföra reformerna. Ju intensivare dialog, desto större förtroende och desto mer öppenhet i frågor som berör omstrukturerings- eller förändringsprocesserna. Jag anser att EU:s politiska, ekonomiska och sociala aktörer i dagsläget måste ta tillfället i akt och intensifiera den sociala dialogen både på medlemsstats- och EU-nivå. Frågan om kvalitet i arbetslivet kommer också att bidra till att förverkliga denna stora möjlighet.

Anne Van Lancker (PSE). – (NL) Herr kommissionsledamot! Det är mycket positivt att kommissionen aktivt kommer att stödja ILO:s strategi för anständigt arbete.

Anständigt arbete är mer än att bara följa ILO:s grundläggande arbetsnormer, även om de är viktiga. Det handlar också om människors rätt till en lön att leva på och till socialt skydd och deras rätt att organisera sig i fackföreningar.

Just nu har en och en halv miljard människor i världen inte en inkomst som täcker deras grundläggande behov, trots att 90 procent av alla länder i världen har en lagstadgad minimilön. Men i många fall omfattas inte människor som arbetar hemifrån, lantarbetare eller människor med osäkra anställningsavtal, eller så tillämpas inte lagen. Socialt samråd och fackföreningsrättigheter är därför avgörande för att garantera rätten till anständigt arbete för alla.

Därför gläder jag mig särskilt över den gemensamma deklARATIONEN från Europas fackliga samorganisation och de amerikanska fackföreningarna om deras gemensamma avsikt att kämpa för anständigt arbete.

EU bör sätta anständigt arbete i centrum för sin utrikespolitik så att globaliseringens förtjänster kan fördelas mer jämnt och social dumpning i löne- och arbetsrelaterade villkor i mer utvecklade ekonomier kan undvikas. Handelsavtal som ingås mellan EU och länder som Indien eller Korea, där förhandlingar pågår just nu, bör främja anständigt arbete och handelsförmåner bör dras tillbaka om länder systematiskt kränker grundläggande sociala rättigheter.

EU bör också stödja sina partner i utvecklingsländerna så att de kan prioritera anständigt arbete i sina nationella eller regionala strategiplaner och i partnerskapsavtal med EU.

Det är inte bara regeringar utan även multinationella företag som har ett stort ansvar för att garantera rättvisa löner och arbetsvillkor. Multinationella företag med huvudkontor i EU som har dotterföretag och underleverantörer i andra delar av världen och som ständigt kränker dessa grundläggande rättigheter bör svartlistas och utestängas från all offentlig upphandling i EU.

På detta sätt kan EU ta ledningen i de internationella insatserna för att lägga till en social dimension till globaliseringen.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru talman! Jag gratulerar föredraganden till detta omfattande och balanserade betänkande. Det finns ett antal uttalanden i detta betänkande som skapat viss debatt, men jag vill fråga om det finns något i detta betänkande som inte borde gälla någon av mina familjemedlemmar? Och oavsett om mina familjemedlemmar bor i Irland eller Polen, eller om de är medborgare i ett tredjeland, skulle jag vilja att bestämmelserna i detta betänkande gällde för dem. Så om vi verkligen vill främja anständigt arbete för alla och inte bara för de som på grund av sin födsel,

sin ställning i samhället eller utbildning har tillgång till ett anständigt arbete, då är detta betänkande ett stort steg i rätt riktning.

Detta betänkande är som jag sa balanserat. Lika gärna som en av mina familjemedlemmar skulle kunna söka jobb, skulle de lika gärna kunna vara småföretagare, småföretagare som kämpar för att överleva och därigenom skapar ett anständigt arbete. I detta betänkande främjas företag som inte exploaterar människor, som inte bedriver social dumpning och som inte kränker de grundläggande arbetsnormerna. Jag misstänker att de flesta av oss skulle vilja arbeta för eller leda sådana företag.

Det finns en ständig spänning mellan marknadsefterfrågan och främjandet av ett rättvist och rättfärdigt samhälle. En grupp arbetstagare, anhörigvårdare, som faktiskt är den största gruppen arbetstagare i Europa, faller ofta mellan stolarna. Marknaden erkänner eller belönar dem inte eftersom de inte avsevärt bidrar till BNP-tillväxten. Ändå är de det kitt som håller samhället samman. Utan denna grupp arbetstagare skulle de samhällseliga strukturerna som vi känner till dem kollapsa, och vem skulle marknaden tjäna då?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Anständigt arbete – som ILO med rätta propagerar för – måste omfatta främjande av arbetstagares rättigheter inom rad områden: anställning, lön, avtal, hälsa, hygien, arbetsmiljö, yrkesutbildning, karriär, socialt skydd, kollektivavtal, social dialog och undanröjande av diskriminering och ojämlikhet. Ändå behöver man bara titta på ökningen av osäkra arbetstillfällen, dåligt avlönade arbeten, de miljontals arbetsplatsolyckorna, fattigdomen bland arbetstagare, arbetslöshet och nya angrepp på arbetstagarnas rättigheter – den så kallade ”flexicurity” är ett gott exempel – för att inse vilka själv motsägelser vi har att göra med och som får arbetstagarna att protestera och kämpa. Det kommer faktiskt att hållas en generalstrejk i Portugal den 30 maj, organiserad av fackföreningen CGTP.

Kommissionen är själv ett exempel på dessa själv motsägelser eftersom den har lagt fram detta meddelande och samtidigt har offentliggjort ett förslag till grönbok om arbetslagstiftning...

(*Talmannen avbröt talaren.*)

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Fru talman! Det råder ingen tvekan om att exploatering av arbetstagare är normen i vissa länder. Vi kritiserar detta med rätta, men vi köper, klär oss i, äter och dricker produkterna av ej anständigt arbete dagligen. Så länge vi inte står på oss kommer detta missbruk att fortsätta.

Men anständigt arbete är tudelat. Arbetsvillkoren måste vara rättvisa för arbetstagaren, men arbetstagaren måste också utföra sin tjänst på ett rättvist och ansvarstagande sätt. Det är inte förrän det finns en ömsesidig anständighet och respekt på EU:s arbetsplatser som EU kommer att vara konkurrenskraftigt och socialt hållbart. Jag vill gratulera Marie Panayotopoulos-Cassiotou till hennes betänkande. Hon har täckt in alla områden med sårbarheter – unga arbetstagare, mödrar, till och med ammande mödrar, deltidsarbetande och äldre arbetstagare. Hon nämner till och med avlönade hemarbetande, och jag vill tro att detta omfattar oavlönade vårdare av barn, funktionshindrade och av äldre familjemedlemmar.

Jean-Claude Martinez (ITS). – (FR) Fru talman! Arbete för alla och dessutom anständigt arbete! Men vad är det? Det är ungdomars, kvinnors, barns arbete i Förenade kungariket eller i Portugal, migranternas, slavarnas arbete i diplomatbeskickningar – särskilt i Mellanöstern – och arbetstagarnas arbete i Frankrike, de som begår självmord på arbetsplatsen, till exempel hos Renault, det är de oanständiga lönerna – 1 000 euro i månaden för kassörskor, byggnadsarbetare, hantverkare – som gör det möjligt att reformera arbetskraften och de skamlösa pensionerna. Efter ett långt liv av att ha blivit exploaterad får maken till en bondkvinna 130 euro. När det kostar 10 euro att beslagta en hund kan man inte ens beslagta en pensionerad bondkvinna!

Vad beror detta på? Det beror på de nya formerna av den globala kapitalismen, som inte är industriell utan finansiell, som kräver en avkastning på 15 procent. För att skapa en sådan vinst sätter pensionsfondernas, spekulationsfondernas, hedgefondernas kapitalism press på tre områden: löner, anställda – som arbetar med just-in-timemetoder och som är stressade, därav självmorden – och antalet anställda. En annan orsak är arbetskraftsinvandringen från Latinamerika och Afrika i El Ejido i Andalusien, i verkstäder, Barcelonas restauranger, arbetsplatser. Det är globalisering, där kinesiska arbetare med 25 cent i timmen utgör mallen för den internationella arbetaren.

Vad ska vi göra? Fyra saker: Vi bör utkämpa sociala och rättsliga slag i ILO och WTO genom att visa fantasirikedom, inte minst genom avdragsgilla tullsatter. Vi bör utkämpa sociala slag och framför allt

borde vi vara klarsynta och kalla saker vid deras rätta namn – den avreglerade marknaden är kapitalism och globalisering och den är även en världsomspännande finansiell kapitalism.

Jan Andersson (PSE). – Jag vill tacka föredraganden, men också kommissionen för ett väldigt välbalanserat betänkande och också för kommissionens ställningstagande. Kampen för anständigt arbete börjar i EU. Det handlar om kampen mot svartarbete, men också om anständiga arbetsvillkor inom EU, om en lön som det går att leva på, om att ha möjlighet att utvecklas i sitt arbete och att ha ett inflytande på arbetsplatsen. Om vi skall kunna driva dessa frågor globalt måste vi nämligen först själva leva upp till principen om anständiga arbetsvillkor på hemmaplan och det gör vi inte fullt ut. Vi måste ständigt arbeta också med situationen alla EU:s medlemsländer. I det internationella arbetet har vi ILO:s konventioner som är bra att arbeta efter. Det är viktigt med öppna gränser och handel och det något jag är en anhängare av. Men det är också viktigt att vi samtidigt arbetar med goda miljö- och arbetsvillkor för människor i länder som är fattigare än EU-länderna. Också där handlar det om rätten att organisera sig och att få anständiga löner och arbetsvillkor. Vilket ansvar har då olika aktörer? Det är klart att EU har ett ansvar som en internationell aktör i handelssammanhang och annat. Medlemsländerna har ett ansvar, men även företagen har ansvar, även ett socialt ansvar. Ibland byggs motsättningar upp mellan möjligheten till tillväxt och anständigt arbete. Men jag menar att de är kopplade till varandra: utan anständigt arbete så får vi ingen långsiktigt hållbar tillväxt.

Georgios Karatzaferis (IND/DEM). – (EL) Fru talman! Det finns inga oanständiga arbeten eller oanständiga yrken. Inte ens det äldsta yrket i världen är oanständigt. Men det finns oanständiga förhållanden och de skapas genom vår politik.

När en människa är fattig och svag kommer han eller hon att ta sin tillflykt till oanständigt arbete. Jean Valjean i *Les Misérables* var inte oanständig när han stal sin limpa bröd. Men vi har skapat 100 miljoner europeiska Jean Valjean och de multinationella företagen utnyttjar detta behov.

Vissa personer måste förstå att om vi inte ändrar politiken, om vi tror blint på bankirernas ord, får vi människor som hamnar i oanständigt arbete. Jean-Claude Trichet fördubblade räntenivåerna på två år.

När någon med en lön på 800 euro tar ett lån kan ni förstå att han inte kan betala tillbaka det. Så han kommer att acceptera oanständigt arbete. Vi har ansvaret och vi måste därför ta ett stort steg framåt. Vi är efter så många år på väg tillbaka till feodalismen. På den gamla goda tiden hade länsherren sitt rykte. Nu har han en bank.

Magda Kósáné Kovács (PSE). – (HU) Marie Panayotopoulos-Cassiotous utmärkta betänkande talar för oss alla. Det knyter samman kravet på dialog med seriösa, relevanta och strategiska konstateranden.

Seriösa eftersom betänkandet innehåller en ansvarsfull och sakkunnig genomgång av de sociala skillnader som påskyndar förfallsprocessen. Kvinnor nämns ofta i texten, så även äldre, funktionshindrade, migranter, etniska minoriteter och lågutbildade, på grund av demografiska hinder och de hinder som den nya arbetsmarknaden skapar.

Betänkandet är ytterst relevant eftersom en diskussion nyligen inleddes inom EU:s institutioner i fråga om en reform av arbetsmarknadslagstiftningen, den sociala dialogen och åtgärder som stärker det sociala skyddet. Dessa diskussioner skulle kunna utmynna i att de upphäver varandra, men vårt beslut nu skulle kunna bidra till att säkerställa att de trots allt leder i samma riktning.

Betänkandet är dessutom strategiskt eftersom begreppet anständigt arbete visar vad anställningstrygghet, socialförsäkring, partnerskap, rättigheter på arbetsplatsen och jämställdhet mellan kvinnor och män borde innebära. Allt detta måste ingå i strategin för att avskaffa fattigdomen, för att undanröja hotet från fattigdomsfällan.

Fattigdom är en skamfläck för EU och därför är det oundvikligt att ett system med minimilöner införs i varje medlemsstat, även om man också inom detta område kan förutspå att det blir avsevärda skillnader mellan de gamla och nya medlemsstaterna. Men i det långa loppet kommer detta system att innebära slutet för levnadsvillkor som är under den mänskliga värdigheten.

Ole Christensen (PSE). – (DA) Fru talman! Varje år inträffar 270 miljoner industriolyckor. Sammanlagt dör 2,2 miljoner arbetstagare per år till följd av en osäker arbetsmiljö och man uppskattar att 60 miljoner barn i världen deltar i hårt och farligt arbete. Det måste finnas ett fokus på anständigt arbete inom WTO, våra handelsavtal och vårt utvecklingsbistånd. Men även konsumenterna i EU måste mobiliseras. Konsumenter är villiga att slåss för arbetstagarnas rättigheter. Det ser vi i det växande intresset för

produkter från rättvis handel, som konsumenterna är beredda att betala extra för om de kan vara säkra på att produkterna framställs under anständiga arbetsförhållanden.

Konsumenter, kunder, arbetstagare och investerare bör få möjlighet att välja eller välja bort produkter och leverantörer utifrån kriteriet om arbetarna har eller inte har behövt riskera liv och lem i tillverkningsprocessen. En frivillig produktmärkning för varor som produceras under anständiga arbetsvillkor skulle ge konsumenterna den information som behövs, om anständiga arbetsvillkor även fortsättningsvis ska intressera både konsumenter och företag. En produktmärkning i EU som utvecklats med utgångspunkt i de grundläggande rättigheter för arbetstagare som ILO fastställt skulle kunna få betydelse.

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Ärade ledamöter! Det skulle bli mycket svårt att ge ett uttömmande bidrag till denna debatt på den tid jag har på mig. Därför vill jag inrikta mig på den viktigaste punkten: Debatten visar tydligt att parlamentet pläderar kraftfullt för att begreppet anständigt arbete för alla ska främjas så att det ingår i en strategi som utformas av kommissionen. För det andra är detta ett globalt projekt som gäller under alla förhållanden i alla länder oberoende av utvecklingsnivå och som naturligtvis omfattas EU:s medlemsstater.

Det betonades också att normerna inte alltid följs ens i EU, särskilt i fråga om olagligt arbete. Därför har kommissionen antagit ett förslag om att slå ned på migranter som arbetar olagligt. Kommissionen planerar också att utarbeta en mer sammanhängande strategi för att bekämpa svartarbete.

Jag vill också nämna att kommissionen under första halvåret 2008 kommer att offentliggöra en övervakningsrapport om EU:s initiativ i fråga om anständigt arbete. Arbetet för att främja detta globala begrepp omfattar många områden och detta visas mycket tydligt i förslaget till betänkande. Jag vill än en gång hylla betänkandet för dess höga kvalitet och tacka föredraganden.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Tokia Saïfi (PPE-DE), *skriftlig*. – (FR) I en tid när globaliseringen orsakar oro och sociala orättvisor är det nödvändigt att lyfta fram de EU-strategier som förstärker den sociala dimensionen i globaliseringen. Genomförandet av dagordningen för anständigt arbete ingår i dessa strategier. Anständigt arbete kan bidra till kampen mot fattigdom och social utestängning eftersom det innebär att globaliseringens fördelar kan utnyttjas på bästa sätt när nackdelarna minskas.

Det är sant att liberaliseringen av handeln måste bidra till målsättningarna för tillväxt, full sysselsättning och minskad fattigdom, men framför allt måste den bygga på strävan att skapa anständigt arbete för alla. Dessutom måste denna strävan att skapa anständigt arbete vara en förutsättning och ett villkor för EU:s handelsförbindelser med tredjeländer om den ska utgöra ett konstant inslag i EU:s utrikespolitik. I detta sammanhang bör en mekanism som garanterar strävan efter att skapa anständigt arbete lyftas fram, nämligen det allmänna preferenssystemet. Den särskilda stimulansordningen för hållbar utveckling och gott styre (GSP+) är i själva verket ett viktigt påtryckningsmedel för att stimulera till insatser för hållbar utveckling, gott styre och främjande av grundläggande sociala rättigheter.

ORDFÖRANDESKAP: MCMILLAN-SCOTT

Vice talman

5. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är omröstningen.

(För resultatet av och andra detaljer om omröstningen: Se protokollet.)

5.1. Gemenskapens finansiella stöd på området transeuropeiska nät på transportområdet och energiområdet (omröstning)

- Betänkande: Mauro (A6-0169/2007)

5.2. Roaming i allmänna mobilnät (omröstning)

- **Betänkande: Rübzig (A6-0155/2007)**

- *Före omröstningen:*

Martin Callanan (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag har en ordningsfråga och vill i enlighet med arbetsordningen deklarerar en ekonomisk partiskhet i Rübzigbetänkandet. Jag kommer inte att delta i omröstningen om de aktuella frågorna.

Talmannen. – Det var mycket anständigt. De flesta av oss har mobiltelefoner!

Roger Helmer (NI). – (EN) Herr talman! Jag återoppar också artikel 166 för att deklarerar en ekonomisk partiskhet. Som Europaparlamentsledamot och som flitig användare av mobiltelefoner har jag mycket att vinna av denna lagstiftning. Därför anser jag mig jävig i omröstningen. Jag utgår från att många kolleger kommer att följa mitt exempel!

(Skratt)

Talmannen. – Det är noterat!

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Enligt de två senaste talarnas logik kanske ni kan ta reda på om det kanske finns en enda Europaparlamentsledamot som inte har någon mobiltelefon? Sedan kan den ledamoten avgöra om vi ska anta denna lagstiftning eller inte!

(Skratt och applåder)

Talmannen. – Jag tror att vi kan gå vidare nu.

- *Efter antagande av lagstiftningsresolutionen:*

Talmannen. – Gratulationer till Paul Rübzig och Europas mobiltelefonanvändare!

(Applåder)

Paul Rübzig (PPE-DE), föredragande. – (DE) Herr talman! Jag tackar parlamentet för bifallet och särskilt rådet för att det har gått med på att förordningen ska träda i kraft senast den 27 juni, samtidigt som jag till de ledamöter som avstod från att rösta vill säga att vi minskar kostnaderna för skattebetalarna.

5.3. Avtalet om ekonomiskt partnerskap, politisk samordning och samarbete EG/Mexiko (omröstning)

- **Betänkande: Markov (A6-0138/2007)**

5.4. Tillnärmning av punktskattesatser på alkohol och alkoholdrycker (omröstning)

- **Betänkande: Lulling (A6-0148/2007)**

- *Efter förkastandet av kommissionens förslag:*

Ieke van den Burg (PSE). – (EN) Jag vill begära att dokumentet återförvisas till utskottet, för nu har vi ett motsägelsefullt omröstningsresultat.

Talmannen. – Eftersom kommissionen inte har lagt fram några förslag kommer dokumentet automatiskt att återförvisas till utskottet. Det återförvisas hur som helst.

Astrid Lulling (PPE-DE), föredragande. – (FR) Herr talman! Jag föreslog min grupp och flera av mina kolleger i parlamentet som stödde mig att de skulle avvisa betänkandet, eftersom den linje som jag hade föreslagit inte följdes och eftersom jag på grund av det jämna resultatet i omröstningen fick intrycket av att vissa ledamöter inte visste vad de röstade om.

(Protester)

Förlåt, inte var medvetna om hur viktiga deras röster var.

Dessutom måste jag med hänsyn till kommissionens tystnad – trots att kommissionsledamot László Kovács talade två gånger i går kväll medan jag som föredragande inte tilläts svara honom – verkligen betona hur kraftlöst den är.

Vi lade fram ett förslag för att bryta dödläget. Tyvärr fick vi inget stöd. Därför finns det inget parlamentsbetänkande om detta förslag och kommissionen och rådet kan framhärda i att bevara status quo och fortsätta dödläget.

(Applåder)

Talmannen. – Vi kommer naturligtvis att hålla en debatt när frågan åter tas upp i kammaren.

5.5. Sammansättning av den ständiga delegationen till EUROLAT (omröstning)

5.6. Effekterna och konsekvenserna av att undanta vårdtjänster från direktivet om tjänster på den inre marknaden (omröstning)

- **Betänkande: Vergnaud (A6-0173/2007)**

- *Före omröstningen:*

Bernadette Vergnaud (PSE), föredragande. – (FR) Herr talman! Jag tar ordet bara för att påpeka för ledamöterna att det har blivit ett fel.

Samma mening förekommer faktiskt i tre olika punkter, och parlamentets tjänstemän har helt riktigt strukit punkterna 47 och 53 i betänkandet, eftersom hela den meningen återfinns i punkt 51.

Jag ville bara informera mina kolleger om detta.

5.7. Strukturpolitikens effekter på sammanhållningen i EU (omröstning)

- **Betänkande: Pleguezuelos Aguilar (A6-0150/2007)**

5.8. EU:s handelsrelaterade bistånd (omröstning)

- **Betänkande: David Martin (A6-0088/2007)**

5.9. Avtal om ekonomiskt partnerskap (omröstning)

- **Betänkande: Sturdy (A6-0084/2007)**

- *Före omröstningen om ändringsförslag 23:*

Margrietus van den Berg (PSE). – (NL) Herr talman! Sista meningen i ändringsförslag nr 23 lyder nu som följer: ”uppmantar EU att införa kompensationsmekanismer så att dessa följder kan undvikas”. Detta har stött på motstånd eftersom det tycks innebära att vi – EU – ska bära alla ekonomiska följder. För att undvika denna feltolkning föreslår jag en muntlig ändring så att ändringsförslaget i stället lyder ”uppmantar EU att hjälpa till med att införa kompensationsmekanismer så att dessa följder kan undvikas”.

(Det muntliga ändringsförslaget antogs.)

5.10. Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik 2005 (omröstning)

- **Betänkande: Brok (A6-0130/2007)**

- *Efter omröstningen:*

Vittorio Agnoletto (GUE/NGL). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! När kammaren röstade om punkt 10 angavs i den italienska versionen att det handlade om punkt 11 vilket innebar att jag röstade annorlunda än jag skulle ha gjort.

5.11. Anständigt arbete för alla (omröstning)

- Betänkande: Panayotopoulos-Cassiotou (A6-0068/2007)

Talmannen. – Därmed är omröstningen avslutad.

6. Röstförklaringar

- Betänkande: Mauro (A6-0169/2007)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Även om jag stöder Mario Mauros betänkande beklagar jag verkligen att det – precis som kommissionens förslag – saknar hänvisningar till att gemenskapens stöd ska ges på villkor att åtgärder vidtas för att skydda mot buller från järnvägs- och vägtrafik. Oavsett hur mycket utvecklingsarbete som krävs måste man också ta hänsyn till dem som bor i närheten, inte bara för deras hälsas skull utan också för att de ska acceptera arbetet.

Därför kräver jag att reglerna om bullerskydd för järnvägsmateriel ska ändras så snart som möjligt för att hänvisa till lägre tröskelvärden och för att främja bullerminskande åtgärder på samma sätt som de främjar utbyggnaden av de transeuropeiska näten.

Andreas Mölzer (ITS). – (DE) Herr talman! Jag röstade emot Maurobetänkandet eftersom trafiken ökar enormt i EU och att överfyllda vägar och permanenta trafikstockningar förebådar en kollaps i transportsystemet. Även om det var många år sedan vi beslutade vilka projekt som skulle ingå i de transeuropeiska näten ligger vi långt efter när det gäller att genomföra dem, och det som skulle bli EU:s mästerverk liknar fortfarande mest ett lapptäcke.

Vi måste också göra något för att göra tågresor mer attraktiva och jag anser att detta inte bara bör gälla transnationell trafik utan även i allt större grad för lokala resor.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Även om förslaget till förordning om finansiellt stöd från gemenskapen inom området för transeuropeiska transport- och energinät innebär att de nuvarande nivåerna för gemenskapens medfinansiering höjs kommer de inte upp till det ursprungliga förslaget för transport- och energinäten, till följd av det dåliga avtalet om budgetramen 2007-2013.

Det står ytterligare en grundläggande fråga på spel här. De transeuropeiska näten skapas med medel från gemenskapen och medlemsstaterna – alltså helt klart med offentliga medel – i syfte att fullborda den inre marknaden, vilket förklaras som följer i punkt 1 i rådets gemensamma ståndpunkt: ”effektiva och integrerade energi- och transportnät är hörnstenen för den europeiska inre marknaden, och att ett bättre utnyttjande av befintliga nät och en komplettering av de delar som saknas kommer att göra det möjligt att öka effektivitet och konkurrenskraft”. Med andra ord är fullbordandet av den inre marknaden centralt för dessa projekt, där marknader avregleras och där nyckelsektorer inom ett lands ekonomi överförs till privata intressen – så snart de offentliga investeringarna har gjorts förstås.

Med tanke på hur viktiga dessa sektorer är för alla länders utveckling hävdar vi att de bör stanna kvar inom den offentliga sektorn och motsätter oss därför privatiseringen.

Alyn Smith (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Herr talman! Min grupp ville att våra ändringsförslag införlivades i detta betänkande, vilket skulle ha ökat parlamentets inflytande över de kommande budgetarna för de transeuropeiska energi- och transportnätverken, även om de misslyckades. Det är dock fortfarande viktigt att detta investeringsområde granskas noga av parlamentet, eftersom det är ett så tydligt exempel på ”europeiskt mervärde”. EU har avskaffat hinder i Europa under många år, men ändå kvarstår många infrastrukturhinder på energiområdet som måste hanteras. Särskilt Skottland har mycket att bidra med när det gäller EU:s energibehov, men vi behöver de nödvändiga kontakterna för att kunna göra det, och jag kommer att undersöka alla sätt att använda EU-finansiering för kontakter som kan maximera Skottlands gröna energipotential.

– Betänkande: Rübzig (A6-0155/2007)

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Jag menar att detta har varit en av de viktigaste omröstningarna, åtminstone ur våra medborgares synvinkel. Vanliga medborgare känner inte till så mycket om de juridiska spetsfundigheterna inom EU. De är mer intresserade av vad EU-medlemskapet innebär i deras vardag.

När gränser faller sönder, när man kan flytta sig från ett land till ett annat utan pass inställer sig frågan: Varför måste vi betala extra avgifter för att hålla telefonkontakt över gränserna? Jag tycker att det bästa hade varit om parlamentet hade beslutat att avskaffa alla roamingavgifter helt och hållet och förklarat att alla mobiltelefonavgifter ska vara lika inom EU.

Men jag erkänner att detta skulle ha varit svårt att genomföra som första steg och därför välkomnar jag det faktum att vi åtminstone har nått fram till att gradvis sänka roamingavgifterna. Det bor 10 miljoner människor i Ungern och 9,5 miljoner använder mobiltelefoner. Jag tycker att det var enormt viktigt att rösta för detta.

Ivo Strejček (PPE-DE). – (CS) Jag röstade emot förslaget om roamingsamtal av följande skäl. För det första är dessa åtgärder inte ekonomiska utan snarare politiska till sin karaktär. De är ett uttryck för protektionism och för den nya formen av europeisk kommersialism. För det andra strider de mot principen om tillgång och efterfrågan. För det tredje kommer mobiloperatörerna – även om jag inte väntar mig att de ska kompensera bortfallet genom prishöjningar på sin hemmamarknad – troligen att skära ned på sina utvecklingsinvesteringar och så gott som säkert bryta trenden med minskande inhemska priser.

Den mest oroande aspekten för EU är att investerarna kommer att tappa förtroendet eftersom de upptäcker att lagstiftaren flyttar mål stolparna mitt under matchen.

Jim Allister (NI), skriftlig. – (EN) Det är trevligt att för omväxlings skull kunna välkomna en EU-rättsakt. Den framtvungade sänkningen av roamingavgifter för mobiltelefoner är bra för alla europeiska konsumenter. Avgifterna är dock fortfarande höga med 35 pence per minut för att ringa och 17 pence per minut för att ta emot ett samtal, och måste sänkas ytterligare under de kommande tre åren. Nu måste prissänkningar införas för sms-meddelanden och e-postuppkoppling.

Derek Roland Clark (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Ledamöterna i UK Independence Party har, liksom alla parlamentets ledamöter, ett kapitalintresse i sänkta roamingavgifter för mobiltelefoni. Därför kommer ledamöterna i UK Independence Party inte att rösta om Rübighbetänkandet. UK Independence Party anser att det är moraliskt fel att rösta om en fråga som kan leda till personligt berikande. Dessutom samtycker vi aldrig till EU-reglering.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar varmt den nya överenskommelsen om roamingavgifter för mobiltelefoni. Labourpartiets ledamöter har i två år förespråkat ett införande av dessa åtgärder, vilka är en verklig triumf för EU:s konsumenter och inte kunde ha åstadkommit utan EU. Allt för länge har mobiltelefonföretagen krävt omåttliga summor för personer som använder sina telefoner någon annanstans i EU.

Det är en skam att de konservativa parlamentsledamöterna ställde sig på mobiltelefonindustrins sida för att motsätta sig konsumentskyddet och propagera för högre kostnader.

Brigitte Douay (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Rübighbetänkandet om roaming i allmänna mobilnät i EU eftersom ståndpunkterna i betänkandet kommer att göra det möjligt att avsevärt förbättra konsumenternas situation i EU. Många EU-medborgare, däribland invånarna i gränsområdet Nord-Pas-de-Calais, reser ofta utomlands i yrket eller privat och de avgifter som nu gäller när de ringer eller tar emot samtal med sina mobiltelefoner är alltför höga och oberättigade.

Rübighbetänkandet tar itu med en situation som bestraffar rörlighet. Därför stöder jag de fasta avgifter som föreslås i betänkandet. Minutkostnaderna är helt acceptabla och mycket lägre än dem som gäller för närvarande. Vi skulle ha föredragit ännu lägre avgifter som i högre grad skulle ha uppmuntrat människor att röra sig i EU.

Vid sidan av de avsevärt lägre avgifterna är kravet på öppenhet en viktig princip. Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet vill också skapa större öppenhet i fråga om samtalskostnader och fick till stånd ett resultat som innebär att EU-medborgarna i fortsättningen kommer att kunna veta hur mycket ett samtal till eller från utlandet kommer att kosta.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Rübighbetänkandet om roaming i allmänna mobilnät i EU (A6-0155/2007). Jag anser att den preliminära överenskommelsen mellan parlamentet och rådets

ordförandeskap om texten till förordningen, där parlamentsledamöter från den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet spelade en avgörande roll i utformningen, utgör en viktig seger för konsumenten.

Jag menar att dessa åtgärder kommer att visa sig avgörande för informationssamhällets framtid. De kommer att låta oss spara miljarder euro och tjäna konsumenternas intressen bättre. Sänkningen av roamingavgifterna kommer att göra det möjligt att undanröja de återstående hindren för den inre marknaden och därmed stärka EU:s konkurrenskraft.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I förordningen anges att målet är att skapa en välfungerande europeisk inre marknad för telekommunikationer. Detta krävs eftersom självreglering inte fungerar, vilket påpekas i betänkandet.

Det är intressant att notera att man erkänner att marknaden i detta fall inte fungerar. Därav behovet att reglera priserna. Därför föreslås en reglering av såväl grossist- som återförsäljarpriserna och ett reglerat återförsäljarpris – Eurotaxan – som ska bli obligatoriskt för alla operatörer för att åstadkomma en betydande sänkning av roamingpriserna. Ändå är det fortfarande möjligt för de stora operatörerna inom sektorn att behålla enorma vinstmarginaler. Men det finns ändå fördelar för konsumenterna: billigare internationella samtal, utan att denna kostnad överförs till nationella marknader, och friheten att välja den bästa operatören och taxan.

Detta är ytterligare ett exempel på att marknaden uppenbarligen inte skyddar användare och konsumenter och detta är anledningen till att det krävs reglering. Det är hög tid att kommissionen och medlemsstaterna erkänner detta inom andra områden och gynnar konsumenterna.

Bruno Gollnisch (ITS), skriftlig. – (FR) Det finns tillfällen – ytterst sällsynta sådana här i det här parlamentet – då ledamöterna ombeds rösta om en text som är verkligt användbar för EU-medborgarna och då EU för en gångs skull skapar ett verkligt mervärde.

Detta var fallet för några år sedan i fråga om gränsöverskridande kreditöverföringar i euroområdet. EU-lagstiftningen föreskrev att kostnaderna för gränsöverskridande överföringar skulle vara desamma som för nationella överföringar. Detta var helt enkelt mycket logiskt och mycket normalt, eftersom den gemensamma valutan nyss hade införts.

Så är fallet i dag när det gäller regleringen av roamingavgifter för mobiltelefoni. Även om denna text – som alla kompromisser – inte är perfekt, kommer den ändå att göra det möjligt att mer effektivt övervaka de begränsande taxor som operatörer sätter för internationella kommunikationer inom EU. Dessutom kommer den översynsklausul som ska fastställas om 18 månader förhoppningsvis att ge tillfälle att gå längre i fråga om konsumentskydd.

Hélène Goudin (IND/DEM), skriftlig. – Betänkandet innehåller många konkreta förslag i syfte att förbättra situationen för konsumenterna. Junilistan välkomnar dessa förslag som gynnar medborgarna när det gäller konsumentupplysning och lättillgänglig prisinformation.

Roamingavgifterna ter sig förvisso orimligt höga idag. Men innan man beslutar om politiska åtgärder måste det klargöras vilket marknadsmisslyckande som förklarar missförhållandena. Är det fråga om bristande konkurrens genom s.k. implicit collusion? I så fall är det helt fel att införa prisreglering eftersom detta inte löser problemet alls. Att föreslå en behandling utan föregående diagnos är orimligt. Forskarna på området bör klara ut vilket marknadsmisslyckande vi står inför innan populistiska åtgärder vidtas.

I det långa loppet är det den fria konkurrensen och inte prisreglering som gynnar konsumenterna mest. Att låta politiker sätta priser istället för marknaden är nästan aldrig en långsiktigt bra lösning.

Förslaget kommer dessutom enligt min mening att drabba den del av befolkningen som av ekonomiska eller andra skäl sällan reser utomlands.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstar för betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om roaming i allmänna mobilnät i gemenskapen och om ändring av direktiv 2002/21/EG om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (KOM(2006)0382 – C6-02442006 – 2006/0133(COD)).

Paul Rübiger påpekade mycket riktigt behovet av att hitta lösningar som gör det möjligt för EU-medborgarna att använda sina mobiltelefoner för att ta kontakt med hemmet när de reser utomlands.

Det finns för närvarande ingen inre marknad för mobiltelefoni och detta utgör ett hinder för daglig användning av telefoner utomlands.

Jag håller med om formeln för att fastställa högsta grossist- och återförsäljartaxor. Det är mycket viktigt att minska de orimligt höga roamingavgifterna, förklara för användarna hur de ska aktivera nya taxor och informera dem om vilken dag som denna lagstiftning träder i kraft.

Ett annat gott initiativ är att alla kunder som inte väljer någon särskilt taxa inom tre månader efter förordningens ikraftträdande automatiskt kommer att få den reglerade EU-taxan och att mobiloperatörer måste informera sina kunder om roamingavgifterna för in- och utgående samtal i deras egna taxor.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Det var med tungt hjärta som jag röstade för betänkandet om roaming för allmänna mobilnät eftersom det strider mot mina viktigaste politiska övertygelser. Jag anser att alla taxor som fastställs av lagstiftaren är en olämplig intervention i marknadsekonomi och en rest av en annan era som inte borde återuppväckas.

Tillämpningen av Eurotaxan i den här utformningen kommer att skapa stora problem för operatörer från de små medlemsstaterna som kommer att få svårt att finansiera de investeringar som krävs för att tillämpa de nya roamingvillkoren. De långsiktiga effekterna av denna förordning skulle till och med kunna leda till ökade nationella kommunikationsavgifter, vilket skulle vara kontraproduktivt och katastrofalt för de nationella ekonomierna.

Jag är för öppenhet i prissättningen och en minskning av roamingavgifterna i den fria konkurrensens anda, men denna sänkning får inte ske med hjälp av fastställda återförsäljarpriser på bekostnad av de nationella kommunikationsavgifterna.

Det gläder mig också att ”opt-in-principen” har bevarats i denna kompromiss, även om det hade varit bättre om den inte hade haft några villkor eller tidsbegränsningar”.

Denna förordning kommer bara att finnas i tre år: vilken tröst!

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Betänkandet innehåller många konkreta förslag i syfte att förbättra situationen för konsumenterna. Junilistan välkomnar dessa förslag som gynnar medborgarna när det gäller konsumentupplysning och lättillgänglig prisinformation.

Roamingavgifterna ter sig förvisso orimligt höga idag. Men innan man beslutar om politiska åtgärder måste det klarläggas vilket marknadsmisslyckande som förklarar missförhållandena. Är det fråga om bristande konkurrens genom sk implicit collusion? I så fall är det helt fel att införa prisreglering eftersom detta inte löser problemet alls. Att föreslå en behandling utan föregående diagnos är orimligt. Forskarna på området bör klara ut vilket marknadsmisslyckande vi står inför innan populistiska åtgärder vidtas.

I det långa loppet är det den fria konkurrensen och inte prisreglering som gynnar konsumenterna mest. Att låta politiker sätta priser istället för marknaden är nästan aldrig en långsiktigt bra lösning.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag har gett mitt stöd till denna kompromissöverenskommelse vid första behandlingen. Det här är en viktig seger som kommer att gynna konsumenterna, som kommer att få lägre roamingkostnader redan i sommar.

Claude Moraes (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för betänkandet om förslaget till förordning om roaming i allmänna mobilnät, som kommer att leda till sänkta priser för miljontals roamingkunder. Detta initiativ kommer att hjälpa oerhört många kunder som påverkas av omotiverat höga roamingkostnader.

Förordningen kommer att garantera att priset för internationell roaming när man reser inom EU inte kommer att bli omotiverat högre än kostnaderna för samtal som betalas i användarens land. Konsumenterna kommer att gynnas av lägre priser för att ringa hem eller till någon annan EU-medlemsstat från det land som de besöker. Konsumenterna kommer också att göra avsevärda besparingar när de tar emot samtal.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster röstade för Rübigsbetänkandet om roaming eftersom en tillfredsställande kompromiss kunde åstadkommas efter påtryckningar från Europaparlamentet, till gagn för EU:s konsumenter.

Det krävs förstås många ytterligare steg i riktning mot tydliga avgifter och en utvidgad omfattning av och ytterligare minskning av de okontrollerade avgifter som mobiloperatörerna tar ut.

Förfarandet måste också skyndas på före rådets (telekommunikationer) möte så att förordningen kan antas så snabbt som möjligt och så att konsumenterna kan dra fördel av de införda regleringarna redan denna sommar.

Denna förordningen måste statuera exempel. Det krävs regleringar inom andra sektorer där den fria marknadens regler har visat sig vara otillräckliga och där karteller styr obehindrat.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE), skriftlig. – (PT) De nuvarande roamingpriserna bestraffar användare som reser mellan olika medlemsstater och utgör ett hinder mot en verklig inre marknad.

Med hänsyn till den gränsöverskridande karaktären hos de avtalsmässiga förbindelser som dessa tjänster handlar om har medlemsstaterna visat att de knappast kan hantera denna fråga. Även om lösningen helst borde ligga i att sektorn reglerar sig själv har detta återigen visat sig vara omöjligt.

EU:s konsumenter förtjänar en rättvisare, öppnare behandling. Därför är det motiverat med en EU-omfattande reglering som stoppar missbruk, skapar insyn, garanterar balans på marknaden, underlättar rörlighet och kommunikation och skapar större ekonomisk dynamik.

Även om begränsningarna på samtalspriserna inte på långa vägar når upp till det som parlamentet ursprungligen begärde anser jag att detta är ett första steg i rätt riktning. Det skapar också den typ av tydlighet och förutsägbarhet som har saknats på marknaden.

Jag hoppas att operatörerna inte reagerar på intäktsförlusten med en oberättigad höjning av priserna på nationella samtal utan i stället tar tillfället att höja intäkterna genom att öka antalet kunder och genom att förbättra de tjänster de erbjuder både nationellt och internationellt.

Frédérique Ries (ELDR), skriftlig. – (FR) Genom att stödja regleringen av roamingavgifter för mobiltelefoni nu vid lunch har Europaparlamentet just antagit en lagstiftning som var efterlängtat hos miljontals konsumenter – arbetare eller turister – som är uppretade över de orimliga kostnaderna för in- eller utgående gränsöverskridande samtal via GSM-nätet och som har fått stöd av Europeiska kommissionen som har utarbetat detta lagstiftningsförslag.

Dessutom – även om min liberala filosofi inte ser med blida ögon på interventioner i fråga om marknadspriser – är jag framför allt emot den slappa låt-gå-attityden och att karteller bildas inom en viss ekonomisk sektor.

Denna EU-lag är ett viktigt framsteg för att skydda konsumenterna, som kommer att få se sina räkningar sänkta med så mycket som 70 procent. Ett annat framsteg är den frihet som operatörerna ges när det gäller att erbjuda kunder en möjlighet att välja mellan den lagstiftade taxan och en fast taxa som också omfattar SMS och MMS. Jag beklagar dock en sak: sänkningen av roamingavgifterna kommer inte att ske nu i sommar.

EU-medborgarna får trösta sig med att de tre EU-institutionerna tydligt har visat att de vill vinna tillbaka medborgarna och uppfylla sin första uppgift, nämligen att stifta lagar som ändrar deras vardagsliv till det bättre.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Idag lade jag ner min röst i roamingfrågan. Alla som någon gång har varit utomlands vet att det är mycket dyrt att ringa och ta emot samtal, men det finns risker med att EU sätter pristak. Jag hade kunnat acceptera en reglering på grossistnivå, alltså förhållandet mellan t.ex. Telia och ett företag i Spanien, men jag accepterar inte att man sätter ett tak på priset för konsumenten. Det blir inte ett tak utan ett golv. Sätts taket till 49 cent är det givetvis det som företagen kommer att ta ut. Företagens vinster kommer att minska då de tidigare dragit in pengar som kunnat användas till att konkurrera på den nationella arenan. Om vinsterna försvinner kan det leda till att företagen måste höja sina nationella priser. Då har EU istället försvagat den utsatta konsument som man hela tiden hävdar att man vill värna. Mobilmarknaden är en relativt ny marknad och i Sverige justerade marknaden sig så småningom och priserna har sjunkit markant. Om man endast hade ökat transparensen i systemet, verkat för bättre tekniska lösningar och infört de informationssystem det talas om i förslaget skulle det antagligen ha varit tillräckligt för att pressa priserna. Roamingpriserna har sjunkit rejält, visserligen ojämnt fördelat över Europa, men det är ändå ett tecken på att marknaden reglerar sig själv.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för denna åtgärd eftersom så många EU-medborgare påverkas av roamingkostnader som är högre än nödvändigt. De minskade kostnaderna för så många människor och företag är ett mycket värdefullt bidrag till människors privatekonomi, såväl som för

företagens kostnader. Mobiltelefonimarknaden ska också tillåta en maximal effektivitet för industrin, samtidigt som den rätta balansen med konsumenternas intressen nås.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag röstar för betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om roaming i allmänna mobilnät i gemenskapen och om ändring av direktiv 2002/21/EG om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster.

När vi antog Lissabonagendan var vår målsättning att göra EU till världens mest konkurrenskraftiga kunskapsbaserade ekonomi. Därför måste vi se till att marknaden för mobilteknik inom EU är dynamisk och utan inre hinder.

För närvarande har omkring 80 procent av EU:s medborgare en mobiltelefon, men roamingavgifterna är så höga att de begränsar efterfrågan på denna tjänst. Mobiltelefoni begränsas dock inte till röstkommunikation utan omfattar även andra typer av nya generationers kommunikation, som GPS, Wi-Fi och fjärråtkomst till Internet. Detta är mycket avancerade tekniker som är särskilt viktiga för att bidra till en kunskapsbaserad ekonomi.

Därför har vi inte råd att låta deras användning och utveckling kvävas av orimliga prisbarriärer.

Jeffrey Titford (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Ledamöterna i UK Independence Party har, liksom alla parlamentets ledamöter, ett kapitalintresse i sänkta roamingavgifter för mobiltelefoni. Därför kommer ledamöterna i UK Independence Party att avstå från att rösta om Rübigbetänkandet. UK Independence Party anser att det är moraliskt fel att rösta om en fråga som kan leda till personligt berikande. Dessutom samtycker vi aldrig till EU-reglering.

- Betänkande: Lulling (A6-0148/2007)

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Herr talman, mina damer och herrar! Införandet av punktskatter på alkohol och alkoholhaltiga drycker 1992 utgjorde inledningen på försöken att samordna skatter för att skapa en gemensam marknad. Detta var och är en komplicerad process.

Hittills har framgångarna varit delade när det gäller att samordna de indirekta skatterna, fastställa en lägsta nivå för alkohol, alkoholhaltiga drycker, tobak och bränsle. Men i verkligheten har skattepolitiken legat kvar under medlemsstaternas behörighet.

Det är ologiskt att höja punktskatterna med utgångspunkt i EU:s inflationsindex för 1993–2006. Varför måste denna inflationstakt tillämpas på länder som anslöt sig till EU efter 2004?

Det är inte helt motiverat att fullständigt avskaffa punktskatterna med hänvisning till att de utgör små intäkter för medlemsstaterna. Med tanke på syftet med att införa punktskatter borde man på samma sätt också upphäva punktskatter på tobak och bränsle.

Jag förordar att vi bevarar status quo, inte ändrar punktskatterna och tillåter medlemsstaterna att på grundval av subsidiaritetsprincipen fastställa sina egna beskattningsnivåer. Framför allt för att det inte finns någon överenskommelse bland medlemsstaterna själva om att avskaffa punktskatterna.

Andreas Mölzer (ITS). – (DE) Herr talman! Jag gjorde det som föredraganden Astrid Lulling faktiskt ville att folk skulle göra och röstade emot hennes betänkande eftersom syftet med det är att höja fler skatter och nu blåsa nytt liv i det gamla välkända argumentet om att detta är nödvändigt för att förhindra snedvridning av konkurrensen, trots att det nu visar sig – precis som experterna förutspådde – att de miniminivåer som infördes 1992 endast ökade klyftan mellan skattesatserna i medlemsstaterna, där några höjde sina avgifter flera gånger och nu vill att de övriga ska tvingas att göra likadant.

Jag tror att allmänheten skulle se det som ännu ett övergrepp från Bryssel om vi följde detta förslag.

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater hade helst sett att parlamentet kunnat ställa sig bakom kommissionens ursprungliga förslag om en

höjning av minimiskatterna med hänsyn till inflationen sedan 1993.

Då omröstningen förutspåddes bli mycket jämn valde vi att stödja ändringsförslagen om en höjning av minimiskatterna med hänsyn till inflationen sedan utvidgningen 2004.

Vi ser positivt på att betänkandet nu har återvisats till utskottet och hoppas att utskottet denna gång kommer fram till att alkoholskatter behövs för att minska alkoholens skadeverknings i EU.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det är bra att majoriteten här i parlamentet avvisade detta betänkande. Vi röstade nej till att införa punktskatter på överstatlig nivå eftersom detta skulle ha begränsat suveräniteten i fråga om beskattning och suveräniteten i det politiska beslutsfattandet genom skatterna och budgeten.

Det främsta syftet med punktskatter, som för närvarande utgör en betydande andel av många medlemsstaters inkomster, är att begränsa konsumtionen – vilket är fallet i fråga om punktskatterna på alkohol och alkoholhaltiga drycker – och att skydda folkhälsan.

Utöver punktskatternas direkta inverkan på verksamheten inom jordbrukssektorn och en betydande andel av industrisektorn bör detta först och främst vara ett nationellt beslut baserat på konsumenternas förkärlek för traditionella produkter, varierande sociala val i fråga om konsumtion av alkoholhaltiga drycker och hur olika länder använder olika skatteinstrument, vilket är fallet för vin i Portugal där det är viktigt att bevara den nuvarande nolleurotaxan, något som har godkänts i plenum.

Däremot emotsätter vi oss kommissionens förslag om att höja minimisatserna och föredragandens tankar om att införa ett tak.

Bruno Gollnisch (ITS), skriftlig. – (FR) Precis som påpekas i betänkandet resulterade 1992 års direktiv om punktskatter inte i någon tillnärmning av dessa avgifter mellan medlemsstaterna, inte heller löste det de så kallade problemen med snedvridning av konkurrensen. Om kommissionen vore konsekvent borde den i linje med sitt program för bättre lagstiftning själv begära att denna text avskaffades.

Sanningen är att det är medlemsstaternas och endast medlemsstaternas ansvar att besluta om skatter, oavsett om de är direkta eller indirekta, inom sitt territorium i enlighet med sina budgetmässiga, ekonomiska och sociala behov och att den skattemässiga harmonisering som kommissionen eftersträvar endast har ett ideologiskt syfte.

Avslutningsvis vill jag säga att det inte är lite paradoxalt att de som kämpar för att avskaffa gränskontroller, för fri rörlighet för personer, varor och tjänster och fri konkurrens är de första som klagar när detta avskaffande och denna fria rörlighet uppmuntrar EU-medborgare att använda konkurrensen till sin fördel.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Vi har röstat emot detta betänkande eftersom det inte går in på de målkonflikter som är det centrala i problemet. Vad det egentligen handlar om är ju att medlemsländernas rätt att besluta i en så central fråga som alkoholpolitiken står i konflikt både med kravet på en fri inre marknad och medlemsländernas rätt att självständigt besluta om sina skattesystem. Alkohol är ingen vara vilken som helst, den inre marknaden är EU:s hjärta och beskattningsrätten är en av den suveräna statens viktigaste tillgångar.

Föredraganden har inte gjort något som helst försök att analysera och lösa dessa målkonflikter. Frågan bör därför tas upp till seriös behandling av experter och politiska representanter med insikter i ämnet innan parlamentet ställs inför nya förslag.

- Betänkande: Vergnaud (A6-0173/2007)

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Jag har röstat för den realistiska inställning som visas i Vergnaudbetänkandet eftersom det är uppenbart att EG-domstolens avgöranden som försvarar patienters rätt att behandlas i ett annat land än sitt hemland om deras hälsa är allvarligt hotad eller om deras liv står på spel utgör en inblandning i de nationella regeringarnas befogenheter.

I direktivet om tjänster på den inre marknaden utesluts som vi vet hälso- och sjukvård från EU:s behörighet och lämnas under nationalstaternas exklusiva behörighet. Det är uppenbart att patienternas rörlighet inom EU kommer att öka. Naturligtvis kommer patienter att kräva tillgång till vård som omfattar de senaste behandlingsformerna. Detta kommer inte att begränsas till arbetstagare som arbetar i ett annat land utan det kan också gälla patienter som söker sig till behandlingar av hög kvalitet utomlands som av objektiva anledningar inte finns att tillgå i deras hemland och som sedan reser utomlands för att få sådan behandling.

Jim Allister (NI), *skriftlig*. – (EN) Eftersom jag anser att medlemsstaternas enda behörighet är att erbjuda alla vårdtjänster av kvalitet röstade jag emot Vergnaudbetänkandet och försöket att återinföra vårdtjänster i tjänstedirektivet.

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), *skriftlig*. – Vi har valt att rösta emot detta betänkande, bland annat för att vi anser att medlemsstaterna själva skall kunna bestämma för vilka vårdtjänster man kan kräva förhandsbesked. Vi anser att ett system med planerad vård där man efter läkarundersökning snabbt kan få ett förhandsbesked skulle vara önskvärt för vårdtagarna, ett system som ger lika tillgång till gränsöverskridande vårdtjänster för alla och inte bara till dem som har råd att själva betala och sedan invänta ersättning. Vi har röstat för ändringsförslag som förordar politiska beslut framför domstolens praxis, även om vi är tveksamma till att alla politiska initiativ skall underställas medbeslutande från parlamentet. Vi har även röstat för en skrivning som innehåller referenser till etableringsfrihet, men understryker att vi inte anser att det behöver betyda tillgång till offentliga medel.

Françoise Castex (PSE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för Vergnaudbetänkandet.

Omröstningen om detta betänkande här i kammaren har bekräftat att hälso- och sjukvårdstjänster är speciella, vilket var anledningen till att de uteslöts från tjänstedirektivet. Denna omröstning betydde att lika tillgång till hälso- och sjukvård och den finansiella hållbarheten i socialförsäkringssystemen inte kommer att ifrågasättas.

Jag anser att de diskussioner som inletts på EU-nivå i fråga om hälso- och sjukvårdstjänster hädanefter måste inriktas på den rättsliga osäkerhet som följer av EG-domstolens rättspraxis och på de områden där EU kan skapa mervärde.

Vad mig beträffar är ett direktiv om hälso- och sjukvårdstjänster som är förenligt med målet för ett ramdirektiv om tjänster av allmänt ekonomiskt intresse fortfarande det enda verktyg som skulle göra det möjligt för EU att skapa ett mervärde och återvinna folkets förtroende inom ett område som är helt centralt i deras liv.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Precis som andra meddelanden från kommissionen i fråga om hälso- och sjukvård syftar detta initiativbetänkande till viss del att än en gång tillämpa samma metoder på hälso- och sjukvårdstjänster som på den inre marknaden för tjänster, genom att lägga fram ett nytt förslag till ett separat hälso- och sjukvårdstjänstedirektiv. Därför röstade vi emot betänkandet. Däremot gläder det oss att förslaget om att införa hälso- och sjukvårdstjänster i direktivet om liberalisering av tjänster avsågs.

Universell tillgång till universella hälso- och sjukvårdstjänster av hög kvalitet är en grundläggande rättighet för alla medborgare som måste tillgodoses av de befintliga nationella socialförsäkringssystemen i EU. Hälso- och sjukvårdstjänster är en allmän nytthet och de offentliga myndigheterna i varje medlemsstat har den viktiga uppgiften att garantera lika tillgång till alla hälso- och sjukvårdstjänster av hög kvalitet och att tillhandahålla tillfredsställande offentlig finansiering. Därför motsätter vi oss inrättandet av en liberaliserad inre marknad för hälso- och sjukvårdstjänster och den nuvarande utvecklingen med nedskärningar eller privatiseringar av hälso- och sjukvårdstjänster, eller att göra dem ännu mer beroende av bestämmelserna för den inre marknaden eller konkurrenslagstiftningen.

Bruno Gollnisch (ITS), *skriftlig*. – (FR) Hälso- och sjukvårdstjänster skiljer sig helt och hållet från andra tjänster. Därför får de under inga omständigheter underställas EU:s regler för konkurrens, statligt stöd, offentlig upphandling eller den inre marknaden. Framför allt måste det vara medlemsstaternas – och endast medlemsstaternas – ansvar att organisera och finansiera dem.

Trots det förutsägbara underkännandet av punkten om att tjänsterna ska omfattas av Bolkesteindirektivet anser vi att texten i betänkandet fortfarande är farlig. Där föreslås att hälso- och sjukvårdsarbeters rörlighet ska uppmuntras, vilket hotar att skapa brist på just denna yrkesgrupp och därmed på behandling för alla medborgare i vissa länder, eller att patienters rörlighet ska uppmuntras helt utan kontroller, vilket kan undergräva kvaliteten i behandlingarna, överbelasta infrastrukturen och hota balansen i socialförsäkringssystemen.

Målet att alla EU-medborgare ska ha tillgång till EU-baserad hälso- och sjukvård av högkvalitet kan under inga omständigheter uppnås genom ett EU-direktiv som bygger på EG-domstolens rättspraxis

med avgöranden i några få omstridda gränsöverskridande fall. I själva verket kan detta mål endast uppnås om det finns garantier för att Bryssel aldrig kommer att kunna lagstifta inom detta område.

Jean Lambert (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade emot det ändrade betänkandet, eftersom jag anser att det fortfarande utsätter våra nationella vårdtjänster för en smygande liberalisering och en rättsosäkerhet. Jag välkomnar att parlamentet vidhåller sin ståndpunkt att utesluta vårdtjänster från tjänstedirektivets räckvidd. Men nu vägrar vi uppenbarligen att sätta gränser för marknads roll i relation till medlemsstaternas rätt att besluta om metoden, finansieringen och räckvidden för de vårdtjänster som de erbjuder. Såvida vi inte antar tydliga lagstiftningsramar, som helst får stöd i en förändring av fördraget, uppmuntrar vi aktivt EG-domstolen att besluta vad som är eller inte är en medicinsk behandling och huruvida den borde ersättas eller kräva förhandstillstånd. Som föredragande för förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen vill jag klargöra för vissa här i kammaren att ersättningssystemet inte är ett nytt system: det har funnits i över 30 år och har visat sig ovärderligt för tusentals medborgare, men dess räckvidd och bestämmelser borde fastställas av parlamentet och regeringen – inte av domstolen, och därför beklagar jag antagandet av ändringsförslag 24 från liberalerna.

Carl Lang (ITS), skriftlig. – (FR) Betänkandet visar viljan att kringgå innehållet i tjänstedirektivet där vårdtjänster med rätta undantogs från direktivets tillämpningsområde. Vårdtjänster är inte kommersiella tjänster utan tjänster som är ytterst viktiga för våra åldrande befolkningar. Vårdsektorn får inte bli ett offer för de ultraliberala gamarna och den federalistiska EU-ideologi som innebär att allting ska harmoniseras till det sämre. Frågan om att undanta vårdtjänster tillhör medlemsstaternas ansvarsområde, och så måste det förbli.

Sedan är det oroväckande att notera att denna luddiga Lissabonstrategi fortfarande åberopas som en nödvändig förutsättning samtidigt som vi länge har vetat att den är en symbol för extrem EU-ineffektivitet. Med tanke på skillnaderna mellan våra länder skulle man dessutom kunna säga att den så kallade europeiska sociala modellens allmängiltighet är en utopi. Slutligen innebär skapandet av ett regelverk på detta område att man inför en kvasi-inre-marknad för vårdtjänster eller att man åtminstone lägger grunden till en sådan.

Vår skyldighet är att förhindra en urholkning av kvaliteten på vårdtjänsterna, att vidmakthålla den medicinska etiken och att garantera stränga kontroller på nationell nivå och på ministernivå när det gäller tillståndsgivning och ersättningssystem inom vården.

Diamanto Manolakou (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Betänkandet om effekterna av undantaget för vårdtjänster i Bolkensteindirektivet under förevändningen att man vill skydda patienter och vårdpersonal innebär att man främjar en kommersialisering och ytterligare privatisering av en sektor som kapitalet har valt ut för att den ska generera profit.

Vi parlamentsledamöter från det grekiska kommunistpartiet tar klart avstånd från Bolkensteindirektivet och kämpar tillsammans med arbetstagarna för att det ska förkastas.

I betänkandet tas det för givet att de nationella vårdsystemen kommer att vara otillräckliga och att vårdtjänsterna inte kommer att vara kostnadsfria. Därför förespråkas i betänkandet en minskning till lägsta gemensamma nivå av de vårdtjänster som täcks av försäkringsmedel, och hälsokortet används som redskap för att göra detta. Man räknar med att arbetstagarna ska ha anställningar på flera olika håll och man underskattar behovet av omfattande vetenskaplig kunskap som bygger på yrkesutbildning och förvärvade färdigheter. Vårdpersonalen måste också ha en försäkring som ger ersättning för vårdkostnader, vilket innebär att statens skyldighet att tillhandahålla medicinska tjänster och vårdtjänster reduceras till en fråga om personligt ansvar. Patientens val av behandling reduceras också till en fråga om personligt ansvar genom informationsnätverk som ersätter statens skyldighet.

Därför har vi parlamentsledamöter från det grekiska kommunistpartiet röstat emot betänkandet. Hälsa- och sjukvård är en social vara och arbetstagarna måste kämpa hårdare mot en kommersialisering genom att kräva moderna, kostnadsfria nationella vårdtjänster som uteslutande handhas av staten och som svarar mot arbetstagarnas nuvarande behov.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande om effekterna och konsekvenserna av att undanta vårdtjänster från direktivet om tjänster på den inre marknaden. Jag är särskilt nöjd över att man i betänkandet bad kommissionen att föreslå ett ”lämpligt instrument” för att kodifiera EG-domstolens rättspraxis.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Trots de meningsskiljaktigheter som betänkandet har gett upphov till, men som har klarats ut i tid, anser jag att betänkandet i sin nuvarande form innebär en bekräftelse av befintliga rättigheter och att det främjar patientrörligheten. Just detta var avsikten.

Med tanke på denna frågas särskilda betydelse måste debatten täcka hela skalan av olika system i de olika EU-medlemsstaterna. Det viktigaste är under alla omständigheter att se till att de nya möjligheter som patientrörligheten innebär är tydliga och kan förverkligas.

Hälsa- och sjukvård är en av de frågor som ligger medborgarna varmast om hjärtat, och det skulle vara fel att genom gemenskapslagstiftning påtvinga medlemsstaterna lösningar som skulle underminera de regler medborgarna och politikerna har kommit överens om. Detta hindrar dock inte att man inför regler som underlättar utnyttjandet av denna möjlighet i ett sådant fritt område som EU där det finns en tradition för rörlighet i olika frågor.

Jag anser därför att resultatet är positivt och att det gagnar medborgarnas intressen och rättigheter.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) EU-politiken på hälso- och sjukvårdsområdet bör inte inskränkas till att reglera patientrörlighet och till att skapa en enhetlig marknad. Vi måste undvika en politik med två hastigheter som innebär att vem som helst som är ekonomiskt oberoende kan välja att resa för att finna den bästa vården.

Detta undergräver den sociala och territoriella sammanhållningen och solidariteten och är därför olämpligt. I likhet med andra sociala tjänster av allmänt intresse ingår hälso- och sjukvården ofta i ett nationellt socialt trygghetssystem som är en garanti för medborgarnas grundläggande rättigheter.

Det var av dessa orsaker som parlamentet förra året beslutade att undanta vårdtjänsterna från tjänstedirektivet. Detta bör vi inte ändra på i dag!

I den nyss godkända texten som innehåller en granskning av effekterna och konsekvenserna av detta undantag uppmanas kommissionen att utveckla ett lämpligt instrument för att kodifiera lagstiftningen om de rättigheter och skyldigheter som både rörliga patienter och vårdgivare har. Jag anser inte att detta är tillräckligt långtgående.

Om politiken enbart bygger på lagstiftningen tar man inte tillräcklig hänsyn till hur viktigt detta område är i ett socialt Europa. Hälso- och sjukvård är en grundläggande rättighet. Var och en har rätt att resa till ett annat land för att få bästa möjliga vård. Varje vårdgivare och även de medlemsstater som berörs har en skyldighet att behandla alla patienter på ett likvärdigt sätt.

Marc Tarabella (PSE), skriftlig. – (FR) Vid omröstningen om utkastet till Vergnaudbetänkandet i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd stödde ledamöter från högern ett ändringsförslag vars syfte var att återinföra vårdtjänsterna i ”tjänstedirektivet”. Genom att rösta på detta sätt bröt gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater mot en kompromiss som tidigare hade ingåtts med den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, en kompromiss som innebar ett skydd för vårdtjänster genom att de hölls utanför ”tjänstedirektivets” räckvidd.

Under omröstningen i plenum beslutade medlemmarna i PPE-DE-gruppen lyckligtvis att hålla fast vid denna kompromiss och att respektera hälso- och sjukvården genom att vägra att göra vården till en vara. I slutet av denna omröstning segrade socialdemokraternas vilja att slå vakt om tillgängliga, högkvalitativa vårdtjänster till rimligt pris för EU-medborgarna.

- Betänkande: Pleguezuelos Aguilar (A6-0150/2007)

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar verkligen att jordbruket från och med nästa år inte längre kommer att vara den största utgiftsposten inom EU:s budget, utan de olika strukturfonderna. Detta är en välkommen resursfördelning – under förutsättning att de fördelade pengarna används på ett bra sätt naturligtvis! Också här vill jag försiktigt välkomna den gradvisa övergången inom strukturstödet mot utveckling av innovation och företagsamhet i våra mindre välmående regioner.

Strukturstödet måste vara mer än bara en överföring av resurser från de mer välmående medlemsstaterna till de mindre välmående staterna – om det var allt det handlade om skulle det kunna göras genom att bara justera budgetbidragen och rabatterna. Strukturstödet måste ge ett mervärde och vara en verkligt europeisk politik i sig, som hjälper mindre välmående regioner snarare än medlemsstater, som utvecklar transnationella förbindelser och som bidrar till att se till att alla kan dra nytta av EU:s inre marknad.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Med tanke på att syftet med betänkandet är att bidra till debatten om framtiden för EU:s sammanhållningspolitik måste vi påpeka följande viktiga aspekter i betänkandet där vi har en annan uppfattning:

- tanken att anslag inom ramen för sammanhållningspolitiken ska beviljas på villkor att de kriterier för den ekonomiska utvecklingen som fastställs på gemenskapsnivå uppfylls, detta som en metod att utöva extra påtryckningar på medlemsstaternas sätt att utforma sin sociala och ekonomiska politik,
- fastställandet av obligatoriska tak för det sätt på vilket strukturfonderna ska användas, antingen på gemenskapsnivå eller i medlemsstaterna, till exempel att ”minst 20 % av strukturfondsmedlen ska avsättas för stöd till FoU+I”,
- uppmanan till att använda strukturfonderna för att finansiera privata investeringar genom vad som kallas partnerskap mellan den privata och den offentliga sektorn,
- användandet av nya sammanhållningsindikatorer, dvs. sysselsättning, skillnaderna i BNP mellan grannregioner, index för utflyttning från centrum och för tillgänglighet, tillgång till infrastruktur och transport, verksamhetsnivån inom forskning och innovation, undervisning och utbildning och graden av diversifiering av produktionen, utan att man slår vakt om tanken att BNP per capita även i fortsättningen måste användas som den grundläggande indikatorn för lämplighet när det gäller EU:s sammanhållningspolitik.

Boguslaw Liberadzki (PSE), *skriftlig*. – (PL) I betänkandet framhålls med rätta sammanhållningspolitikens nyckelroll för att stödja den inre marknaden genom det handelsutbyte och utbyte av arbetstillfällen som har uppstått genom projekt som har samfinansierats av EU. Vi bör också tänka på den roll sammanhållningspolitiken spelar för att förbättra bilden av EU bland medborgarna och för att öka stödet för unionen i regioner som har dragit stor nytta av sammanhållningspolitiken.

Det är positivt att kommissionen och rådet uppmanas att bedöma om det är möjligt att anslå minst 20 procent av strukturfondsmedlen till forskning, utveckling och innovation. Förslaget att placera uppdraget som tekniskt ombud på lokal och regional nivå förtjänar också uppmärksamhet eftersom tillgång till EU:s program och stöd kommer att göra det lättare för företagen att genomföra innovationer.

Genom sin uppmaning till större öppenhet och publicitet för projekt som stöds av strukturfonderna vill Francisca Pleguezuelos Aguilar öka våra medborgares medvetenhet om fördelarna med sammanhållningspolitiken.

Luís Queiró (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) Begreppet sammanhållning som har följt oss sedan Romfördraget är en av EU:s hörnstenar. För att uttrycka det kortfattat är någras utveckling allas utveckling.

Historien har visat oss att sammanhållningen, ett beprövat och pålitligt begrepp, kännetecknas av generositet och realism, både för de medlemsstater som nyligen har anslutits till unionen och för dem som har varit med i unionen längre. I likhet med föredraganden och de flesta EU-politiker anser jag därför att sammanhållningen som värde bör främjas och försvaras. Jag anser emellertid också att den behöver göras mer aktuell. Mål som för tio eller 15 år sedan var undantagna från sammanhållningspolitiken på grund av mer betydande brister och olikheter är i dag frågor som absolut bör ingå i en växande, alltmer konkurrenskraftig ekonomi. Eftersom det är på detta sätt måste sammanhållningspolitiken å ena sidan främja ökad kompetens i fråga om forskning och utveckling och å andra sidan stödja de mest konkurrenskraftiga delarna i varje område.

Sammanhållning är inte en lösning som kan tillämpas på samma sätt överallt. Den handlar mer än någonting annat om att satsa på att dra största möjliga nytta av våra olikheter och att se till att investeringarna är hållbara under en längre period för att möjliggöra en harmonisk utveckling.

Alyn Smith (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Herr talman! Det glädde mig att kunna stödja detta initiativbetänkande om vikten av strukturfonderna för EU:s sammanhållning, eftersom vi i Skottland har stor erfarenhet av att använda stöden för att utveckla våra perifera områden och modernisera våra städer. Allteftersom de nya stöden betalas ut har vi en expertis som vi nu använder i Europa för att hjälpa våra nya kolleger när de inrättar sina program, och vårt intresse för denna fråga är naturligtvis mycket stort, så det gläder mig att se att detta betänkande får majoritet här i dag.

- Betänkande: David Martin (A6-0088/2007)

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag lovordar min kollega David Martin för hans alltför träffande betänkande, som jag kommer att stödja. EU har ett ansvar för att se till att utvecklingsländerna har möjlighet att delta i och dra nytta av den globala ekonomin. Det handlar inte bara om ett mer rättvist och öppet handelssystem. Trots de enorma framstegen för marknadsstillgången, däribland kommissionens ”Allt utom vapen”-initiativ, har de minst utvecklade ländernas andel av världshandeln halverats under de senaste 40 åren från 1,9 procent till 1 procent.

Stöd till handeln är nödvändigt för att skapa förutsättningar och infrastruktur som främjar tillväxten, men detta stöd måste kontrolleras av mottagarna själva för att det ska passa in i deras egna nationella utvecklingsplaner.

Det gläder mig verkligen att Förenade kungariket går i bräschen och betalar sin andel av det årliga stöd på 2 miljarder euro till handelsbudgeten som EU:s medlemsstater utlovade i Gleneagles senast 2010. Vi kan endast utrota fattigdomen i tredje världen genom att bemyndiga företagen, särskilt de som arbetar med rättvis handel, när det gäller att ge dem det anständiga arbete som de så desperat behöver.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vad oss beträffar kan och får inte EU:s ”bistånd” uppfattas som en del av den ”avreglering av handeln” som föredraganden skulle önska. Det får inte heller användas som ”en av de mest effektiva drivkrafterna för ekonomisk tillväxt” i de fattigaste länderna. Det finns två orsaker till detta. För det första är biståndet avhängigt av lämpligheten i dessa länders ”inrikespolitiska åtgärder” och en ”verklig förbättring i kapaciteten när det gäller goda styrelseformer”, vilket gynnar de mäktiga multinationella företagen i EU och USA. Med andra ord ställs det villkor för den ”biståndsbaserade” utvecklingen i dessa länder, vilket innebär att man utnyttjar deras inneboende strukturella svaghet, efter en historia med kolonialism, för att gynna EU-kapitalet. Länderna tvingas att producera för export, särskilt produkter med lågt mervärde och med mindre ekonomiskt utbyte, produkter vilkas pris inte täcker produktionskostnaderna. Detta gäller många jordbruksprodukter, vilket tvingar dessa länder att resa tullbarriärer för att förhindra införsel av produkter från utlandet.

För det andra skapas genom denna riktlinje en hierarki mellan olika länder, och därigenom vidgas ytterligare klyftan mellan så kallade rika och fattiga länder. Detta får konsekvenser på nationell nivå för EU-medlemsstaterna och i vad som kallas tredje länder ...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 163.1 i arbetsordningen.)

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Som föredragande ställde jag mig gladeligen bakom mitt betänkande. Endast en handfull ändringsförslag lämnades in till omröstningen i kammaren, vilka bidrog till betänkandet eller ändrade språket på ett positivt sätt. Vissa ändringsförslag ändrade dock betänkandets fokus alltför mycket, vilket innebar att jag inte kunde stödja några av dem.

Jean-Claude Martinez (ITS), skriftlig. – (FR) Vi är alla överens om målen att äntligen befria länderna i syd från fattigdom – även om de verkliga åtgärderna ännu inte vidtas för det svarta Afrika, och med detta menar jag att förse människor med vatten, livsmedel, de viktigaste läkemedlen och utbildning.

Som redskap för att bekämpa fattigdomen är den internationella handeln nödvändig men inte tillräcklig. Den kanske är tillräcklig på lång sikt, men som Keynes sa: ”på lång sikt kommer vi alla att vara döda”.

Därför krävs det impulser och innovation, inte minst genom skapandet av en ny tullteknik med tullavgifter som kan räknas av i form av en tullkredit som importörerna erbjuder exportörerna. Vid handel räknas då tullavgifterna av från det importerande landets ekonomi till en summa som motsvarar tullkrediten. För länderna i syd skulle denna tullkredit subventioneras i enlighet med det system med en kombination av krediter och reservkrediter som redan förekommer inom internationell beskattning.

På detta sätt skulle de fattiga länderna inte längre förlora de värdefulla intäkterna från sina tullavgifter.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) I betänkandet sägs det med rätta att ”en avreglerad handel är en av de mest effektiva drivkrafterna för ekonomisk tillväxt, vilken är absolut nödvändig för att minska fattigdomen samt främja tillväxten och sysselsättningen i fattiga ekonomier, och även en viktig katalysator för hållbar utveckling i hela världen”. Av detta följer naturligtvis inte – och det är inte heller min uppfattning – att allt man behöver göra är att avreglera handeln varefter stabila demokratier kommer att blomstra i fria och pluralistiska samhällen. Så är det inte, och det har vi bevis för i modern tid; Kina är bara ett sådant exempel. Men faktum är att det inte finns någonting sådant som ett fritt, pluralistiskt och demokratiskt samhälle som inte i grunden är öppet för handel.

Det är denna tanke – och inte en urvattnad och fullkomligt antiliberal version av den – som främst bör tillämpas i EU:s riktlinjer när det gäller bistånd till internationell handel.

Vår uppgift på världsscenen bör inriktas mot att mer och mer öppna världen för handeln utan att detta leder till att sårbara ekonomier och marknader lämnas utan skydd.

- Betänkande: Sturdy (A6-0084/2007)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Trots det "politiskt korrekta" språket i betänkandet lyckas man inte dölja EU:s verkliga avsikter bakom de nuvarande avtalen om ekonomiskt partnerskap med AVS-länderna.

Vad EU eftersträvar med avtalen om ekonomiskt partnerskap är att få ut så mycket som möjligt av de pågående WTO-förhandlingarna i frågor där unionen hittills har misslyckats. Med andra ord försöker unionen att bakvägen åstadkomma vad den har misslyckats med genom att gå rätt väg.

I betänkande kräver därför parlamentet att "avregleringen skall ske gradvist och flexibelt". Parlamentet "påminner om de utvecklingsfördelar som Singaporefrågorna kan föra med sig". Det "anser" att "avtal om investeringar, konkurrens och offentlig upphandling ... skulle kunna bidra till de gemensamma målen gott styre och öppenhet och skapa en miljö som främjar ett ökat partnerskap mellan det privata och offentliga". Det "påminner om" att "goda regelverk är en viktig del av alla avregleringsprocesser" när det gäller tjänster och offentliga tjänster. Detta är med andra ord bara en sockrad version av den nyliberala dagordningen.

Vad som krävs är en helt annan dagordning, en som kommer att främja effektivt samarbete, solidaritet, självständig utveckling och social rättvisa.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) De ekonomiska partnerskapsavtalen har varit mycket splittrande och kontroversiella. Ibland har det verkat som om utvecklingen inte har prioriterats högst i kommissionens syn på sådana avtal. Detta parlamentsbetänkande ger ett mycket lägligt och balanserat bidrag till debatten och föredragande Robert Sturdy måste gratuleras till sin inställning till betänkandet.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Inom WTO-reglernas begränsade ram kan – och måste – avtalen om ekonomiskt partnerskap fortfarande vara ett effektivt instrument för att främja handel och – viktigast av allt – för att stödja uppbyggnaden av en infrastruktur som underlättar handeln. Mot denna bakgrund är detta ett välkommet betänkande där principerna för partnerskapet formuleras tydligt, ett betänkande som bygger på anständiga värderingar.

När det gäller liknande frågor som har diskuterats under detta sammanträde vill jag återigen ge uttryck för min övertygelse att främjandet av fri, öppen och rättvis handel är ett stöd för demokratiseringen av samhällen och att det uppmuntrar till pluralism bland de sociala krafterna. Detta är ytterligare en anledning till att partnerskapsavtalen är viktiga.

Tokia Saïfi (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen inträder i ett kritiskt skede den 1 januari 2008 då de nuvarande avtalen löper ut.

Jag röstade för betänkandet eftersom dessa avtal är viktiga och eftersom jag anser att de kommer att göra det möjligt att skapa ett nytt ekonomiskt och kommersiellt system som leder till en hållbar utveckling för AVS-ländernas ekonomier. Jag vill understryka denna utvecklingsdimension: dessa avtal kan inte reduceras enbart till frihandelsavtal enligt WTO och de måste vara instrument som tjänar utvecklingen både på det ekonomiska och på det mänskliga planet. Avtalen om ekonomiskt partnerskap kommer därför också att vara så asymmetriska och progressiva som möjligt.

Jag röstade för ändringsförslagen 20 och 28 om att förhandlingarna måste ta hänsyn till de specifika förhållandena i de utomeuropeiska regionerna och territorierna i enlighet med artikel 299.2 i EG-fördraget. Vi bör faktiskt undersöka de intressen som är specifika för dessa territorier, beakta skillnader i fråga om tillträde till marknaden och se till att de befintliga stödmotoderna stämmer bättre överens med stödmotoderna i AVS-länderna. Jag vill också göra en precisering av punkt 13 i betänkandet genom att rikta uppmärksamheten mot de slutsatser som antagits av rådet och som innebär övergångsperioder för tillträde till EU:s marknad för vissa varor som är särskilt känsliga ur EU:s synvinkel.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Hittills har Allmänna preferenssystemet (GSP) garanterat AVS-länderna förmånstillträde till EU:s marknad med lägre importtullar vid EU:s gränser och bättre

tillträde till marknaden. Detta har gjort det möjligt för utvecklingsländerna att lättare exportera sina varor till de rikare EU-länderna.

Detta arrangemang inom WTO utgör ett formellt undantag från den regel om icke-diskriminering som mest-gynnad-nation-principen innebär. Enligt Cotonouavtalet från 2000 ska detta undantag upphävas senast i slutet av 2007 och ersättas av individuellt framförhandlade avtal om ekonomiskt partnerskap (EPA). Om detta inte sker skulle varje WTO-medlem kunna rapportera om diskriminering.

Betänkandet präglas med rätta av en kritisk inställning. Det innebär att kommissionen när den förhandlar om EPA bör ta vederbörlig hänsyn till utvecklingsnivån i AVS-länderna. Principen om total avreglering av marknaden bör inte vara aktuell här eftersom den utgör ett verkligt hot mot dem, både socialt och ekonomiskt.

I betänkandet tas emellertid inte tillräcklig hänsyn till förhållandena på plats. Det återstår att se om EPA kommer att få positiva eller negativa effekter. Därför är det knappast förvånande att de länder det rör sig om inte har bråttom att underteckna dessa avtal i god tid före slutet av 2007.

Om parlamentet inte tar bort tidspressen och inte är berett att fortsätta med GSP+-systemet kommer jag inte att kunna rösta för betänkandet.

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) I enlighet med Cotonouavtalet är avtal om ekonomiskt partnerskap inte bara fria handelsavtal inom ramen för WTO utan ett verkligt partnerskap som gör det möjligt att skapa en ny ekonomisk och kommersiell ram till förmån för AVS-länderna.

På grund av att de geografiskt sett ligger nära många AVS-länder står de utomeuropeiska samhällena i centrum för dessa prioriterade och ömsesidiga avtal med AVS-länderna.

Det är av största vikt att man i enlighet med artikel 299 i fördraget tar hänsyn till de speciella förhållandena i de yttersta randområdena i samband med dessa förhandlingar.

Man måste också särskilt uppmärksamma de OTC-marknader som ligger nära AVS-länderna, i överensstämmelse med de associeringsavtal som redan knyter dem till EU enligt artikel 299.3 i fördraget.

Vi bör undersöka de intressen som är specifika för de yttersta randregionerna och OTC-marknaderna utan att underlåta att i så hög grad som möjligt få med dem i förhandlingarna, så att differentieringar när det gäller marknadstillträde kan övervägas, och så att deras respektive stödarrangemang kan samordnas i syfte att integrera dem mer i deras regionala miljöer.

Jag välkomnar antagandet av mitt ändringsförslag som har utformats för att skapa en intelligent balans mellan den regionala integrationen av dessa utomeuropeiska territorier och de band som knyter dem till Europa.

- Betänkande: Brok (A6-0130/2007)

Hubert Pirker (PPE-DE), – (DE) herr talman! Jag har röstat för detta betänkande, därför att de steg som beskrivs i det måste betraktas som helt nödvändiga, om vår europeiska union ska bli en politisk union som talar med en röst med världen utanför och som på detta sätt kan bli en global aktör snarare än en vingklippt fågel.

För att uppnå detta behöver EU framför allt ytterligare utveckla sin säkerhets- och försvarspolitik med gemensam forskning, ett gemensamt upphandlingskontor, gemensamma försvarsstyrkor som kan handla självständigt och gemensamma insatser som finansieras genom EU:s budget. Detta är emellertid beroende av att vi skaffar ett nytt regelverk i form av ett nytt fördrag. Jag är övertygad om att det med Angela Merkel som rådsordförande i kombination med Nicolas Sarkozys pragmatism kommer att bli möjligt att ta ett avgörande steg i rätt riktning.

Jan Andersson, Göran Färm, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater tycker inte att Elmar Broks betänkande är det rätta forumet för att diskutera fördraget och vad det skall och inte skall innehålla. Vi tycker att det utrikespolitiska samarbetet skall stärkas, men vi tycker inte att det är lämpligt att i detta läge binda upp sig för att vi skall ha en gemensam EU-utrikesminister. Därför valde vi att lägga ner våra röster på dessa punkter.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Bland andra frågor prioriteras i betänkandet det förkastade (!) ”konstitutionsfördraget”. Betänkandet innehåller kraftiga uppmaningar att fördraget ska

”ratificeras fullt ut” (?) och man kräver att det ska ”träda i kraft” (?)” för att unionen skall vara beredd att möta dagens globala ansvar, hot och utmaningar” genom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och EU:s säkerhets- och försvarspolitik, som de säger...

Denna ståndpunkt, som godkänns av gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater och av den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet (som omfattar de portugisiska socialdemokraterna, de konservativa och socialdemokraterna), är särskilt betydelsefull med tanke på att det är dessa politiska krafter som förhandlar om formuleringen ett ”förenklat fördrag”. Låt oss klargöra detta. Slutligen, hur kan något framställas som annorlunda när det åter bekräftar exakt det som det antas skilja sig från? Just detta är oförenligt...

Den verkliga avsikten hos de politiska krafterna och de ekonomiska och finansiella intressen som ligger till grund för den europeiska kapitalistintegrationen är att påskynda militariseringen av EU inom en rättlig och konstitutionell ram – märk väl, inom ramen för Nato. Detta skulle fastställas genom det så kallade ”Europeiska konstitutionella fördraget”. Det är förklaringen till den ”gemensamma” interventionistiska utrikespolitiken med dess aggressiva strategi, som styrs av ambitionerna och intressena hos stormakternas breda ekonomiska och finansiella grupper, ledda av Tyskland.

Anna Hedh (PSE), skriftlig. – Jag röstade emot Elmar Broks betänkande A6-0130/2007, dels därför att föredraganden har valt att blanda in frågan om konstitutionen, men också för att han lyfter frågan om att EU skall ha en gemensam utrikesminister. Inom EU har vi idag inga ministerfunktioner och skall heller inte ha det. Alla medlemsländer har redan egna utrikesministrar. Vad blir nästa steg? En gemensam miljöminister och kanske i slutändan en gemensam statsminister?

Richard Howitt (PSE), skriftlig. – (EN) Europaparlamentets Labour-parti stöder resolutionen i hög grad, särskilt den omfattande betoningen av bekräftande av demokratin, främjande av mänskliga rättigheter och icke-spridning, samt EU:s viktiga roll när det gäller konfliktförebyggande och skapande av en effektiv multilateralism.

Resolutionen är dock i alltför hög grad inriktad på interna förfarandemässiga förändringar, snarare än på utrikespolitiska prioriteringar. EPLP röstade mot punkterna 1, 5 och 11 och avstod från att rösta om punkterna 2, 3, 4 och 5, eftersom hänvisningarna till konstitutionsfördraget och dess detaljerade bestämmelser är olämpliga med tanke på att fördragets framtid fortfarande diskuteras. Att konstitutionsfördraget antas får inte ses som en förutsättning för en framtida utvidgning. EPLP la också ned sin röst i fråga om punkt 8 g), eftersom mervärdet hos en diplomatisk tjänst för EU fortfarande måste bevisas, och om punkt 8 h), för trots att jag håller med om att de externa delegationerna förvisso måste stärkas kommer inte dessa att vara ”EU-ambassader”. EPLP stöder fullt ut reformen av FN:s säkerhetsråd och stöder också förbättringar om EU:s anföranden i FN, men det är dock olämpligt att tala om en gemensam plats för EU, som i punkt 10.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Elmar Broks betänkande är ett bevis på torftigheten i EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik. Å ena sidan uppmanas EU att engagera sig mer för konflikterna i Kaukasus och Transnistrien och därför motsätter man sig uppkomsten av stater i dessa områden och vägrar att ge dem internationellt erkännande. Å andra sidan försöker man bryta mot den ofullständiga resolution 1244 och genom att förklara ”Kosovos kontrollerade oberoende”. Författaren har följaktligen, tillsammans med Angelika Beer från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, valt att åter ge sig in i det ormbö som syftar till en territoriell förändring av Europa.

Jag vill gärna veta när Katalonien, Baskien och till och med Galizien kommer att uppmanas att skilja sig från Spanien och när separatisterna i Slovakien, Rumänien och Serbien kommer att göra sig hörda. Hur ska vi hantera kravet att dela upp Makedonien (eller ska det fortsätta att vara Fyrom)? Har något exempel statuerats för de relativt tätbefolkade muslimska samhällena i vissa delar av Sydfrankrike eller kanske för de invandrare som är koncentrerade till Västeuropas storstäder?

Lika kontraproduktiv är den fruktan som uttrycks i artikel 25 när det gäller de första proven med antisatellitvapen i Kina. Vi hyser inte samma fruktan för Förenta staterna. Tyvärr finns det så många oacceptabla delar i detta betänkande att varken jag eller min parlamentsgrupp kommer att stödja det i den slutliga omröstningen.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Herr talman. Jag röstar för Elmar Broks betänkande om rådets årliga rapport till Europaparlamentet om de viktigaste aspekterna och de grundläggande vägvalen

när det gäller GUSP, inbegripet de finansiella konsekvenserna för de europeiska gemenskapernas allmänna budget 2005 (punkt H. 40 i det interinstitutionella avtalet av den 6 maj 1999).

I Elmar Broks betänkande betonas med rätta att EU, utan ett konstitutionellt fördrag, inte kommer att kunna möta de viktiga utmaningar som den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken innebär. Att utnämna en utrikesminister som också är ledamot av kommissionen och som dessutom leder utrikesministerrådet kommer att göra det möjligt för EU att uppträda effektivare och kraftfullare på det internationella området. Det belopp på 1740 euro som har beviljats för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken 2007-2013 är otillräckligt för EU:s ambitioner att spela en internationell roll.

I betänkandet påpekas med rätta behovet av att stärka Europaparlamentets roll inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Rådet bör inte bara informera parlamentet utan i första hand se till att parlamentet medverkar i de viktigaste valen och verksamheterna för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande och är särskilt nöjd över att man i texten betonar behovet av ett internt fastställande av yttre prioriteringar, som exempelvis kampen mot fattigdomen, för att kunna ha en europeisk röst i internationella angelägenheter.

Marek Siwiec (PSE), skriftlig. – (PL) Herr talman! I Elmar Broks betänkande om de viktigaste aspekterna och de grundläggande val som GUSP står inför betonas fördelarna med frågan på ett bra sätt. Utan ett konstitutionsfördrag blir det omöjligt att tala om en gemensam utrikes och säkerhetspolitik som kan möta de utmaningar som den europeiska gemenskapen står inför.

Dessutom definieras i betänkandet på ett korrekt sätt de intresseområden för EU som vi måste koncentrera oss på, däribland kampen mot terrorismen, invandringen, energisäkerheten och icke-spridningen av massförstörelsevapen. Betänkandet är balanserat och betoningen ligger på de rätta ställena. Därför stöder jag till fullo dess antagande.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) I den årliga rapporten föreslås att den militära och politiska sektorn av GUSP förstärks med ett anslag på 1,8 miljoner euro, vilket är tre gånger mer än utgifterna för perioden 2007-2013, för att öka EU:s aggressionspolitik så att EU kan göra anspråk på en större del av bytet för euromonopolen genom de imperialistiska interventioner som planeras mot folken.

Man återuppräftar den europeiska konstitution som är ”död” efter folkomröstningarna i Frankrike och Nederländerna och som är det nödvändiga verktyget för att främja GUSP. För att genomföra de imperialistiska åsikterna och avlägsna eventuella hinder föreslår man att enhälligheten och tillämpandet av omröstningar med kvalificerad majoritet avskaffas så att de styrande imperialistmakterna kan främja sina planer.

För att förbereda och genomföra nya interventioner för att bekämpa terrorismen, ”återupprätta demokratin” och andra förevändningar främjas ytterligare militarisering, färdigorganiserandet av stridsgrupper och av militära ockupationsstyrkor i Kosovo, som ska ersätta Nato-styrkorna.

Det finns ingen hänvisning till ett ballistiskt missilförsvar, vilket indirekt med all tydlighet bevisar att ett sådant accepteras av Nato och även av EU.

Man föreslår ökad finansiering, vilket i grunden innebär att de europeiska arbetstagarna uppmanas att betala för EU:s aggressionspolitik.

Vi har röstat mot betänkandet om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

- Betänkande: Panayotopoulos-Cassiotou (A6-0068/2007)

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag stöder kraven i detta betänkande, i synnerhet när det gäller införandet av en minimilön i alla medlemsstater. Det kommer att bli ett säkerhetsnät och är speciellt avsett att skydda arbetstagarna från utnyttjande och fattigdom, samtidigt som det säkrar konkurrenskraften och hindrar förlusten av arbetstillfällen i länder som Österrike, som har högre normer för socialt skydd.

Jag stöder också införandet av en kvalitetsmärkning för varor från tredjeländer som tillverkas under anständiga villkor och utan användning av barnarbete. Det skulle innebära en uppmaning till

konsumenterna att, genom att köpa sådana produkter, säkerställa att humana och rättvisa arbetsvillkor råder i tredjeländerna och att arbetstillfällena här inte försvinner genom importen av billiga varor.

John Attard-Montalto (PSE). – (MT) Herr talman, mina damer och herrar! När det gäller arbete vill jag förklara att vår konstitution helt baseras på arbete, framför allt anständigt arbete. Jag vill också klargöra att Labourregeringar under åren alltid har strävat efter att förbättra arbetsplatsvillkoren för vårt lands arbetskraft. Det är viktigt att notera att när en arbetstagarare har fått sina arbetsvillkor förbättrade har det berott på initiativ från Labourregeringar. Jag vill också berömma fackföreningarna på Malta, i synnerhet General Workers' Union, för deras hårda arbete och insatser till förmån för de maltesiska arbetstagararna. Tack så mycket.

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater i Europaparlamentet gav vårt stöd till betänkandet. Betänkandet är bra och vi ger vårt oreserverade stöd till EU:s engagemang för anständigt arbete. Det är viktigt att vi kan garantera människor produktivt arbete, utfört i fria, rättvisa och säkra förhållanden såväl inom EU som internationellt.

Vi vill dock göra ett antal förtydliganden. Det är viktigt att poängtera att en skatt på finansiella transaktioner och valutatransaktioner måste vara internationell eftersom en europeisk skatt skulle missgynna länder som står utanför den monetära unionen.

Vi motsätter oss gemensamma standarddefinitioner på begreppen tvångsarbete och utnyttjande av annans utsatta läge. ILO:s definition skall utgöra grunden och ytterligare definitioner skall lämnas till medlemsstaterna.

I betänkandet uppmanas medlemsstaterna att överväga minimilöner. Detta har vi redan gjort i Sverige och aktivt valt en lösning där detta lämnas till arbetsmarknadens parter.

Marie-Arlette Carlotti (PSE), skriftlig. – (FR) Detta betänkande från Europaparlamentet är ett steg i rätt riktning.

Genom detta blir anständigt arbete ett verktyg för den europeiska utvecklingspolitiken, först och främst genom att ett utvecklingsprogram för anständigt arbete samfinansieras med Internationella arbetsorganisationen (ILO), för det andra genom att man härigenom skapar en europeisk beteckning och en svart lista över företag som kränker de grundläggande arbetsnormerna och slutligen genom att man inför handelssanktioner mot länder som på ett allvarligt sätt bryter mot de grundläggande sociala rättigheterna.

Det innebär ett framsteg för anständigt arbete i Europa, där det ännu återstår mycket att göra, genom att man uppmanar medlemsstaterna att ratificera ILO-konventionerna om hälsa och säkerhet för arbetstagarare, skydd vid havandeskap och migrerande arbetstagarare, genom att man förbättrar möjligheterna till livslångt lärande och genom att man yrkar på större harmonisering av pensionssystemen.

Det är grunderna i det sociala Europa som socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet vill skapa. Därför ska jag rösta för detta betänkande.

Françoise Castex (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet om att främja anständigt arbete för alla.

Begreppet ”anständigt arbete” verkar vara en hänvisning till formuleringarna i multilaterala deklARATIONER och överenskommelser, men de politiska åtgärderna ligger fortfarande långt från konceptet.

Presentationer och deklARATIONER är en sak, men de internationella institutionernas vardagliga politiska åtgärder och beslut är något helt annat. I själva verket kännetecknas världen av ”underskott” på anständigt arbete. Inom många improduktiva och lågkvalificerade arbeten som innebär farligt arbete för en osäker inkomst struntar man i rättigheter, och ojämlikheten mellan könen dominerar.

Inför denna situation har WTO och ILO antagit internationella arbetsnormer. Men Internationella valutafonden (IMF) och Världsbanken stöder inga initiativ som kan säkerställa att arbetstagararnas grundläggande rättigheter respekteras.

Om anständigt arbete ska genomföras över hela världen måste det prioriteras av alla internationella institutioner, som måste samarbeta för att detta ska kunna ske.

Anständigt arbete måste vara ett världsomfattande mål för alla internationella institutioner. Det är av största vikt att dessa grundprinciper – kvalitativ sysselsättning, arbetstagares rättigheter, skydd och en social dialog – styr all ekonomisk och social politik på internationell nivå.

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 163.1 i arbetsordningen.)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Panayotopoulos-Cassiotous betänkande (A6-0068/2007) om att främja anständigt arbete för alla, eftersom produktivt arbete under villkor som kännetecknas av frihet, jämlikhet, säkerhet och värdighet bör stå i centrum för EU:s handelsförbindelser.

Jag anser att vi bör kräva att våra partner följer Internationella arbetsorganisationens konventioner om arbetstagares rättigheter när det gäller rättvisa löner och tillräckligt socialt skydd. Jag vill också belysa behovet av att de multinationella företagen tar på sig sitt sociala ansvar, både i EU och på andra ställen i världen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det som hände vid omröstningen om detta betänkande var skamligt. Majoriteten i parlamentet blockerade antagandet av några av de bästa punkterna som hade antagits i utskottet för sysselsättning och sociala frågor under rubriken ”Anständigt arbete för alla – EU:s bidrag till agendan för anständigt arbete i världen”. Denna ståndpunkt måste understrykas, därför att det är tydligt att den är fast knuten till den ökande tonvikten på så kallad ”flexicurity”.

Som vi vet steg arbetslösheten i EU mellan 2000 och 2005 med en miljon vid sidan av en massiv ökning av antalet osäkra arbetstillfällen: Mer än 4,7 miljoner arbetstagare hade visstidskontrakt och minst 1,1 miljoner arbetade på deltid. Det höga antalet arbetstagare som, trots att de är löntagare, lever under fattigdomsgränsen är också oacceptabel.

Främjande av anständigt arbete för alla innebär att man garanterar efterlevnaden av en progressiv arbetslagstiftning, att man garanterar anständiga levnads- och arbetsvillkor utan någon diskriminering och ojämlikhet. Detta får inte inskränkas till enbart goda föresatser. Det måste åtföljas av praktisk handling.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag kommer att rösta för detta betänkande, trots att de konservativa och liberalerna har avlägsnat merparten av dess centrala inslag, och till exempel har avlägsnat ”bindande initiativ för företagens sociala ansvar”, behovet att införa en ”rättvis och innovativ skattepolitik” och undersöka/registrera företag som kränker de grundläggande arbetsnormerna. Jag är förfärad över deras arbetskraftsfientliga inställning.

Timothy Kirkhope (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De brittiska konservativa stöder fullt ut ILO-principen om anständigt arbete.

Vi håller med om vikten av att erbjuda möjligheter till livslångt lärande, behovet av att förebygga i fråga om ökat deltagande för kvinnor på arbetsmarknaden, och behovet av att göra så mycket mer för att lösa utmaningarna med att förena yrkes- och familjelivet.

Vi motsätter oss dock idén att Europaparlamentet ska använda sin tid till att utfärda uttalanden om detta ämne, hur välbehövliga de än är eller hur god avsikten än är. Parlamentet har inte befogenhet att tala om för medlemsstaterna vad de ska göra på detta område. Det ska medlemsstaternas regeringar bestämma, och det med rätta.

Så trots att vi har deltagit i debatten, och också i omröstningen för att bromsa vänsterns interventionistiska excesser, la de konservativa parlamentsledamöterna ned sin röst i den slutliga omröstningen.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande och mot ändringsförslagen från liberalerna och PPE, där syftet var att utesluta hänvisningarna till bindande initiativ om företags sociala ansvar. Företagens sociala ansvar bör ligga till grund för EU-företagens verksamhet både inom och utanför EU, och jag blev mycket besviken över att dessa två grupper inte stödde de åtgärder som beskrevs i betänkandet.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jag vill inte att EU:s politik ska införas i medlemsstaternas arbetsmarknadspolitik.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) EU-förslaget och betänkandet med den missledande rubriken ”anständigt arbete” (KOM – 2006 – 0249) som debatterades i plenum i Europaparlamentet är

EU:s nya reaktionära, gräsrotsfientliga EU-ram för att uppnå målen i "Lissabonstrategin", som minimerar priset på arbete och slår mot arbetstagarnas grundläggande rättigheter för att öka vinsterna för euronionens monopolistiska affärsgrupper.

Grunden för de kapitalistiska omstruktureringar som förhandlas och formuleras i EU och de internationella imperialistorganisationerna och av penningaristokratin och dess politiska språkrör och som gäller så kallat "anständigt arbete" håller på att integreras med EU:s gräsrotsfientliga politik. De innefattar

- livslångt lärande, utvidgning av de flexibla anställningsformerna, att angripa de kollektiva arbetsavtalen, att skärpa villkoren för försäkring och pensionering och att ytterligare privatisera utbildningen, sjukvården och de allmännyttiga offentliga tjänsterna.

- att fastställa en minimilön för arbetstagare, att införa ett säkerhetsnät för fattigdomsnivån för att hindra reaktionerna från arbetstagare och gräsrotter, medan penningaristokratin skördar enorma vinster genom att exploatera arbetarklassen.

Därför har det grekiska kommunistpartiets parlamentsgrupp röstat mot detta EU-förslag.

7. Rättelser till avgivna röster och röstavsikter: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.10 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

8. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

9. Debatt om EU:s framtid (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om Europas framtid med deltagande av Nederländernas premiärminister och ledamoten av Europeiska rådet, Jan Peter Balkenende, som jag hälsar varmt välkommen till detta parlament.

(Applåder)

Herr Balkenende! Det är ett stort nöje för mig att i dag kunna välkomna Nederländernas premiärminister till Europaparlamentet för att diskutera Europeiska unionens framtid.

Herr premiärminister Balkenende! Kungariket Nederländerna var inte bara ett av de medlemsländer som var med och grundade Europeiska unionen. Under de gångna 50 åren har landet också vid flera tillfällen spelat en ledande roll och då visat prov på stor beslutsamhet, tillsammans med dem som själva ansträngde sig, och stödde andra som försökte att föra vår kontinents historia framåt och göra den till en ojämförlig framgångssaga. Betydelsefulla fördrag och överenskommelser inom EU är uppkallade efter städer i Nederländerna, till exempel Maastrichtfördraget genom vilket Europeiska unionen grundades och Amsterdamfördraget genom vilket detta parlament fick utvidgade rättigheter till medbeslutande.

Det var därför en ytterst smärtsam upplevelse för oss när Nederländernas medborgare i en folkomröstning förkastade förslaget till en konstitution som innehöll viktiga svar på frågorna om Europas framtid. I likhet med mina parlamentskolleger och i likhet med er, herr premiärminister, är jag övertygad om att Nederländernas medborgare genom detta beslut inte sa "nej" till själva Europeiska unionen, till dess värde eller till dess värderingar.

Herr premiärminister! Europaparlamentet uppskattar mycket er vilja att delta i dagens debatt, framför allt med tanke på att medverkan från alla 27 medlemsstater krävs för att införa en ny grundval för EU, en grundval som kommer att utstå de prov som framtiden för med sig. Rådets tyska ordförandeskap, framför allt förbundskansler Angela Merkel, ägnar för närvarande hela sin energi åt att hitta en lösning som alla kan vara överens om och som kommer att tillfredsställa alla, inte bara de länder som inte har undertecknat fördraget, utan också de 18 medlemsstater och följaktligen majoriteten av befolkningen i EU som redan har gjort det.

Europaparlamentet stöder huvuddragen i konstitutionsfördraget och vill att det ska förverkligas. Det kommer att innebära nödvändiga reformer och kommer att inrymma våra gemensamma värderingar. Parlamentet kommer inte under några omständigheter att nöja sig med ett resultat som inte främjar EU och dess medborgare.

Herr premiärminister! Vi är medvetna om att också det nederländska folket har stort intresse av att göra EU redo att möta framtidens utmaningar och att göra det möjligt att hitta gemensamma europeiska lösningar av globala uppgifter. Jag är övertygad om att vi, med god vilja, under de kommande veckornas och månadernas förhandlingar, inte bara kommer att nå fram till en uppgörelse med varandra, utan att vi också kommer att skapa något som gör Europeiska unionen demokratisk, öppen och handlingskraftig. Jag överlämnar nu ordet till er, herr premiärminister.

Jan Peter Balkenende, *Nederländernas premiärminister*. – (NL) Herr talman, ärade ledamöter av Europaparlamentet, kommissionsledamot Wallström, kommissionsledamot Frattini, mina damer och herrar! Tack så mycket för inbjudan att delta i er debatt om Europas framtid. Jag vill också framföra hur tacksam jag är för det mycket fruktbara besök som er talman, Hans-Gert Pöttering, gjorde i Nederländerna den 12 april.

(DE) Herr talman! Tack så mycket för att ni kom till Haag. Vi satte mycket stort värde på er närvaro och ert bidrag till debatten. Det var ett viktigt besök, och tack så mycket än en gång för att ni kom.

(NL) Herr talman! Det känns bra att vara tillbaka i ert parlament, och jag har trevliga minnen från vårt möte under det nederländska ordförandeskapet 2004. Vi hade stimulerande debatter som var en stor inspirationskälla för mig på den tiden.

I dag är jag emellertid här i en annan egenskap, som företrädare för en medlemsstat – Nederländerna, som är ett proeuropeiskt land, ett land där det totala stödet för det europeiska samarbetet alltid har varit – och fortfarande är – över genomsnittet. I slutet av 2006 var 75 procent av befolkningen för medlemskapet i EU.

Det är ett land med en öppen ekonomi som har de möjligheter som den inre marknaden har givit att tacka för mycket av sitt välstånd och sin sysselsättningsnivå. Det är ett land som vill spela en aktiv roll i världen, vilket framgår av vår delaktighet i utvecklingsprojekt i Afghanistan och på andra håll i världen, i vilka Nederländerna förlitar sig på samarbete. Nederländerna är dock också en av de två medlemsstater i vilka en klar majoritet av befolkningen sa nej till konstitutionsfördraget 2005, vilket ni har hänvisat till, herr talman.

Jag vet att en stor majoritet i ert parlament var för konstitutionsfördraget, och det respekterar jag, men vad man än anser om konstitutionen så är det en gemensam lösning som behövs nu, en lösning som alla kan acceptera. En lösning som tar hänsyn till allmänhetens oro, som blev mycket påtaglig i Nederländerna och Frankrike, en oro som också finns på andra håll, både i länder som redan har ratificerat konstitutionen och länder i vilka ännu inga beslut har fattats.

Herr talman! Jag är övertygad om att hinder går att övervinna, för när det gäller framtidsutsikterna så finns det mycket mer som förenar oss än som skiljer oss åt, och vi har också en fast grund av gemensamma värden och intressen.

Jag vill inleda mitt anförande om min syn på Europas framtid med tanken att unionen är ett unikt och framgångsrikt projekt. Det finns all anledning att vara stolt över vad vi har åstadkommit med gemensamma ansträngningar i Europa.

Det Europa som slets i stycken av enorma krig och stora sociala skillnader kan nu skryta med en modell för samarbete och integration som inte står någon annan efter i världen. En modell som kännetecknas av balans: en balans mellan ekonomisk dynamik och social harmoni, en balans mellan enhet och mångfald. Den europeiska modellen för beslutsfattande gör jämställdheten mellan medlemsstaterna och mellan medborgarna rättvisa.

Europa är en respekterad aktör på världsscenen och ett gott exempel för världen. Detta beror på vår unika form av samarbete, vår inriktning på solidaritet och vår förmåga till engagemang, förenade av värden och dialog snarare än krig som vi är.

Europa har förnyats under loppet av 50 år, vilket i världshistoriska termer är en kort tid. Europa är en ung men vuxen struktur, som har en lysande framtid framför sig. Steg för steg möter vi nya utmaningar

och bygger vidare på det vi åstadkommer, men vi har alltid allmänhetens förväntningar och problem för ögonen.

Ett av den nya nederländska regeringens huvudmål är att förstärka stödet för europeiskt samarbete ytterligare. Om vi ska kunna göra det så måste vi ta reda på exakt varför nästan 62 procent av befolkningen tillbakavisade konstitutionsfördraget och finna det rätta svaret på detta.

Först av allt vill jag skissera bakgrunden till det nederländska nej, innan jag i detalj går in på vad Nederländerna förväntar sig av förhandlingarna om ett nytt fördrag.

Mycket har förändrats under de 50 åren mellan Romfördraget och Berlindeklarationen. Dagens union är inte bara många gånger större än de sex ländernas gemenskap på den tiden, den har också en mycket större verksamhetsfär.

Utvidgningen är en historisk framgång. Det var rätt beslut. Vi måste dock inse att allmänheten behöver tid för att anpassa sig efter den stora utvidgningen nyligen. Allting gick väldigt fort – för fort för en del. Känslan av ömsesidig närhet måste växa.

Vid sidan av den betydande tillväxten har unionen också fördjupats enormt under de senaste 15 åren. Den inre marknaden har fullbordats, gränserna har öppnats, euron har införts och många nya politiska åtgärder har vidtagits på viktiga områden som miljö, säkerhet och rättsväsende. Detta är i sig en positiv utveckling som också har medfört ett antal nya verkligheter som har blivit delar av allmänhetens vardag, men inte utan ett visst motstånd. Till exempel missförstår man ofta det faktum att det finns en EU-lagstiftning på många områden. Vid en tidpunkt då medborgarna inte hade tagit till sig utvidgningen och fördjupningen frågade vi dem vad de ansåg om konstitutionen.

Frågan ”Godkänner du EU:s konstitution?” uppfattade många som ”Vill du att EU ska ha formen av en stat?” eller till och med ”Vill du att EU en gång ska ta över den nederländska nationella regeringens uppgifter?”, vilket naturligtvis var att gå för långt.

Begreppet ”konstitution” har olika innebörd i olika medlemsstater. För en del är det en symbol för demokratin, för att begränsa myndigheternas makt. Så är det naturligtvis. Men på andra håll – åtminstone i Nederländerna – har ordet ”konstitution” en helt annan innebörd. En konstitution är någonting som hör nationalstaten till. En konstitution säger någonting om nationell identitet – därav det nederländska förslaget om ett nytt fördrag som inte är en konstitution. Symboliken i en konstitution var ett viktigt skäl till att nederländerna sa nej.

Det fanns en utbredd känsla av förlorad kontroll, en rädsla för att vi skulle förlora vår egen identitet, men ett styre som är tydligt och tillgängligt är precis vad människor vill ha. Människor känner att det finns en gräns för vad EU bör göra. Människor vill ha kontroll över de områden som vi måste ta itu med gemensamt i Europa.

Självfallet fanns det andra skäl till att människor röstade nej. Det finns de som säger att EU skapar för många regler eller gör för mycket av sådant som bör regleras på nationsnivå, medan andra anser att förvaltningen i Bryssel har stora brister i fråga om insyn, och farhågor i fråga om det nederländska ekonomiska bidraget spelade också in. Det specifika mervärdet i europeiskt samarbete uppskattades för lite. Om man tänker igenom detta så kan de här frågorna i viss utsträckning lösas i ett nytt fördrag.

Vi måste också vara medvetna om dessa farhågor som väldigt många medborgare i unionen har när vi fattar våra politiska beslut dag för dag. Vi har kommit igång bra med detta under de senaste två åren. Subsidiaritet och mindre lagstiftning står högst upp på agendan, inte minst i Bryssel. Det finns större öppenhet. Vi har en budget som gör att vi kan göra det vi måste fram till 2013. Vi har också de rätta politiska prioriteringarna, även i fråga om klimatförändringarna och energipolitiken.

Herr talman, ärade ledamöter! Detta är någonting som vi har ert parlament, kommissionens ordförande José Manuel Barroso och ordförandena för Europeiska rådet, nämligen, och i kronologisk ordning, Tony Blair, Wolfgang Schäuble, Matti Vanhanen och nu Angela Merkel att tacka för. Det visar att EU är redo att prioritera frågor som medborgarna bryr sig om.

Innan jag övergår till vad Nederländerna vill se i ett nytt fördrag så vill jag påpeka en sak. En folkomröstning hölls i fyra medlemsstater, med resultatet två ja och två nej. Totalt 18 medlemsstater godkände konstitutionsfördraget via sina egna demokratiska processer. Konstitutionsfördraget fick ett

brett stöd i ert parlament. Det råder inga tvivel om saken. Jag hoppas dock att vi kommer att kunna koncentrera oss på det som förenar oss och inte på det som skiljer oss åt.

Den nederländska regeringen försöker finna en gemensam lösning på ett konstruktivt sätt. Med tanke på Europas framtid så behövs detta verkligen. De punkter som Nederländerna inriktar sig på har en direkt anknytning till de allmänna farhågor som har kommit fram under de senaste två åren. Varken mer eller mindre. Syftet är att denna lösning ska kunna få tillräckligt stöd för att det nya fördraget ska kunna ratificeras.

Mot den bakgrunden anser jag att det, om man bortser ifrån institutionernas och medlemsstaternas specifika krav, finns två stora gemensamma ambitioner i fråga om det nya fördraget. I första hand vill vi förbättra EU:s demokratiska funktionssätt. För det andra försöker vi att öka EU:s beslutsamhet.

EU:s utmaning har alltid varit att utforma institutionerna så att båda dessa – ibland – motstridiga syften tillgodoses så mycket som möjligt. Den institutionella balans som konventet och den föregående regeringskonferensen arbetade fram erbjuder förbättringar, både när det gäller det demokratiska innehållet och befogenheterna. Nederländerna vill gärna behålla dessa förbättringar, under förutsättning att en överenskommelse om detta kan gå hand i hand med ett trovärdigt sätt att hantera de områden som medborgarna upplever som problem.

Jag ska beskriva hur Nederländerna ser på detta för att vi ska kunna komma fram till en gemensam lösning på fyra punkter.

För det första måste det framgångsrika sättet att förändra fördraget fortgå: att förbättra EU steg för steg, och sträva efter att skapa en balans. Som jag sa tidigare är symboliken i en konstitution en viktig faktor för nej-sidan, och det är därför som Nederländerna har argumenterat för en ändring av fördraget, som i Amsterdam och Nice. Detta är att fortsätta i Monnet-metodens anda: små steg framåt, med konkret innebörd. Det sätter strålkastarljuset på förbättringarna, de demokratiska garantierna och en ökad beslutsamhet. På så sätt kan vi få en positiv debatt och komma ut ur skuggan av den tillbakavisade konstitutionen. Kort sagt: det namn, den form och det innehåll som kännetecknar en konstitution tvingar oss att tänka om.

För det andra fäster Nederländerna stor vikt vid att förbättra unionens demokratiska funktionssätt. En mycket viktig lärdom som vi måste ta med oss från folkomröstningen är att nederländerna vill vara säkra på att de har någonting att säga till om i beslutsprocessen. De vill göra sin röst hörd i Europa. De institutionella förslagen i konstitutionsfördraget är ett steg i rätt riktning. Regeln att Europaparlamentet alltid ska ha medbeslutanderätt när rådet fattar majoritetsbeslut är ett typexempel.

Det går dock att göra förbättringar. När det gäller subsidiaritetstestet av EU:s lagstiftningsförslag så bör de nationella parlamenten ges en mer framträdande roll. Om en majoritet i de nationella parlamenten ger ett negativt omdöme så bör detta få konsekvenser. En större delaktighet från de nationella parlamentens sida bör inte gå ut över Europaparlamentet. Detta test görs i det allra första skedet i beslutsprocessen. Det är verkligen de nationella parlamenten som bör uttala sig om subsidiariteten. Europaparlamentet behåller sin fulla roll i medbeslutandeförfarandet. Kommissionens initiativrätt inskränks. Som ni nyligen sa till mig herr talman kompletterar Europaparlamentet och de nationella parlamenten varandra. Som demokratiska partner.

Därmed kommer jag till min tredje punkt: förutom att bli mer demokratiskt måste, och kan, EU bli mer beslutsamt. Jag tänker på dagens viktiga frågor som allmänheten bryr sig om när jag säger det: klimatförändringarna, energipolitiken, kampen mot terrorism och migrationen kräver en aktiv, gemensam strategi.

Konstitutionsfördraget innehåller värdefulla förbättringar, med mer av majoritetsbeslut. Vi kan dock inte komma ifrån att människor har svårt att ge upp vetorätter och skräms av en smygande ökning av befogenheterna. Därför måste vi vara mycket tydliga. Det finns ingen makt utan stöd. Där det behövs måste vi således våga ta steget mot majoritetsbeslut. Och jag är beredd att ta strid för dessa val, under förutsättning att överförandet av suveränitet är ett medvetet val som åtföljs av tillräckliga garantier. Unionens befogenheter måste definieras klart. Bara då kan vi mildra tveksamheten till ett överförande av suveränitet. Nederländerna kommer att lägga fram förslag i den riktningen.

En speciell punkt som har med detta att göra har också debatterats intensivt i ert parlament. Jag talar om förhållandet mellan den inre marknaden å ena sidan och medlemsstaternas rörelsefrihet när det gäller att utforma de offentliga tjänsterna å den andra. Också här kan man öka tydligheten utan att ta ifrån den

inre marknaden någonting. Jag är för en stark inre marknad, eftersom den gynnar medborgarna i alla medlemsstaterna.

När det gäller frågor som pensionssystem, social trygghet och utbildning försöker dock medlemsstaterna att skraddarsa dessa så att de passar den nationella situationen. Det bör EU tillåta, genom att till exempel ställa upp ett antal kriterier för tjänster i allmänhetens intresse.

Därmed kommer jag till min fjärde och sista punkt. Jag anser att det är bra att utvidgningskriterierna finns med i det nya fördraget. Vi har haft den kollektiva klokskapen att utvidga unionen och jag står orubbligt bakom detta beslut. Det säger någonting om Europas framtid och om den förändring som har skett efter det att Europa delades efter det andra världskriget.

Ingen kan dock förneka att det också finns tvivel på utvidgningen hos allmänheten. I Nederländerna finns det en uppfattning om att unionen inte tar sina egna regler på allvar, eller inte tillräckligt stort allvar. Även om kriterierna finns, så anser inte den nederländska allmänheten att de följs strikt. Eftersom detta är någonting som påverkar allmänhetens stöd till EU så måste kriterierna finnas med i det nya fördraget.

Herr talman, ärade ledamöter! EU har kommit långt på 50 år. Förväntningarna är höga. Tillsammans kan vi ange tonen när vi tar itu med klimatförändringar, kampen mot fattigdom och osäkerhet i världen. Tillsammans kan vi använda EU:s ekonomiska potential i en allt mer integrerad världsekonomi. Tillsammans måste vi skaffa oss en tillförlitlig försörjning av energi och råmaterial. Tillsammans måste vi bekämpa den förnedrande utbredningen av olaglig migration, och det är därför vi behöver ett starkt och beslutsamt EU, en union som invånarna litat på.

I Nederländerna kommer jag inte att tveka att ta strid för ett fördrag som innehåller de fyra punkter som jag just har skisserat – eftersom jag anser att tiden är mogen för det, eftersom jag har stort förtroende för Angela Merkels och därefter José Socrates ordförandeskap och eftersom jag anser att vi kan ta nästa steg tillsammans, men framför allt eftersom det här fördraget behövs om vi ska klara dagens utmaningar tillsammans.

Nyligen stötte jag på ett citat av Robert Schuman, en av våra visionära grundare, och det slog mig än en gång hur kloka och sanna hans ord var. I sin förklaring av den 9 maj 1950 sa han – jag citerar – ”Europa kommer inte att byggas på en gång, eller enligt en enda plan. Det kommer att byggas genom konkreta åtgärder som först skapar en solidaritet i praktiken”.

Jag tycker att Robert Schumans ord är lika aktuella fortfarande, och att de kan vara en ledstjärna för vår gemensamma uppgift att vidareutveckla Europa. Tack så mycket.

(Applåder)

Talmannen. – Herr Balkenende! Jag vill tacka er för ert anförande och framför allt för vad vi hoppas är er fasta beslutsamhet att vi tillsammans ska komma fram till en bra lösning.

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, kommissionsledamöter! Jag vill tacka er för den syn på Europa som ni har beskrivit för oss i dag, premiärminister Balkenende, en syn som gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater till mycket stor del delar.

(Protester)

Jag förstår att de som avbryter mig har en mycket bra inställning och att de lyssnade noga på Romano Prodi igår: han var beredd att skiljas ifrån flaggan, ni har tagit med er flagga till oss i dag ... det är en mycket bra bild och ett mycket bra exempel!

Europa betyder naturligtvis en valuta, en stor marknad, öppnande av gränser och studentutbyten, men framför allt är Europa de ideal, principer och värden som hela världen avundas oss. Europa är traditioner, en civilisation, men också anpassning till nya realiteter. Det är en viss syn på globaliseringen, på de reformer som syftar till att skapa ett rättvisare samhälle. Europa handlar inte om att bibehålla status quo, utan om rörelse och framsteg.

Herr Balkenende! Jag räds inte att säga att ni är premiärminister i ett land som kanske är det mest öppna för den europeiska andan, ett land där tolerans och solidaritet är drivkrafterna bakom social sammanhållning. Sjuttio två procent av era medborgare är för europeisk integration, medan genomsnittet

i EU är omkring 53 procent. Nederländernas folk, liksom Frankrikes, tillbakavisade dock fördraget 2005. Detta betyder förvisso att en stor majoritet inte anser att EU har tillräcklig legitimitet, trovärdighet och effektivitet. Det betyder förvisso att de anser att Europeiska unionens verksamhet ligger för långt ifrån deras vardag. Vi måste dra lärdom av dessa omdömen, även om vi inte delar denna inställning, som ofta är för kritisk.

Jag ska inte upprepa fördelarna med europeisk integration igen, eftersom vi har dem mycket klara för oss. Vi måste dock övertyga européerna om att vårt gemensamma projekt inte bara är fördelaktigt, utan också helt avgörande. Förslaget till fördrag innehöll de flesta svaren på medborgarnas frågor och problem. Därför måste vi ta upp de bästa delarna av det här fördraget, nämligen delarna 1 och 2. Det européerna förväntar sig av oss är ett bättre liv, att EU ska hävda sina värden i världen som det gjorde i Moskva nyss, och som det måste göra i större utsträckning i Mellanöstern och i Darfur.

Genom att vi sätter oss i en position där vi kan fatta beslut, både demokratiska och verkningfulla sådana, tillfredsställer vi européerna, eftersom vi då kan ta itu med de verkligt grundläggande problemen. Låt oss bota EU från dess förlamning, låt oss ge oss själva de resurser som krävs för våra politiska ambitioner, ju förr desto bättre, och valen till Europaparlamentet 2009 är den lämpligaste tidpunkten. Låt oss arbeta oförtrutet med den inriktningen.

Herr premiärminister! Ni har haft modet att genomföra ambitiösa, långsiktiga reformer i ert land. Ni har inte tagit den lättaste utvägen eller givit vika för demagogi, och resultaten är uppenbara. Ni har genomfört dessa reformer genom att respektera värden, solidaritet, föredömsfrihet och ansvar. Det är den vägen som min grupp uppmanar EU som helhet att följa. Ni nämnde de nationella parlamentens roll och behovet av en tydligare ansvarsfördelning mellan medlemsstaterna och Europeiska unionen. Också på den punkten kan vi bara stödja er.

Om de nationella valda företrädarna i våra länder inte tar tag i europeiska frågor – som inte längre hör hemma inom utrikespolitiken, utan inom inrikespolitiken – om våra kolleger i de nationella parlamenten inte inser den europeiska dimensionen av våra stora frågor så kommer vägen att bli ännu längre och svårare. Vem gör vad? Vem är ansvarig för vilken politik? Det vill medborgarna veta! Sådana klagoranden kommer att förhindra ministrarna att skylla på Bryssel, och vi blir av med ett alltför enkelt nationellt alibi.

Ni tog också upp frågan om EU:s utvidgning, herr Balkenende. Också på den punkten måste vi vara tydliga. Innan EU har löst sina interna problem kan det inte ta in fler medlemmar.

Mina damer och herrar! Vår och våra regeringars prioriterade fråga just nu måste vara att komma fram till en överenskommelse mellan de 27 om institutionerna så snart som möjligt. Angela Merkel har skapat den dynamik som krävs, och trots de dramatiska åtbörderna så börjar båda sidornas ståndpunkter att närma sig varandra. Låt oss ta det här tillfället i akt och låt oss nå en överenskommelse mellan de 27 om huvudfrågorna, nämligen européernas rättigheter och beslutsprocessen.

(Applåder)

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag ska börja med att kommentera en del av det som vi just har hört. Herr premiärminister! Ni sa att er regering är för en rättslig ram för tjänster. Tack så mycket för det. Nu kanske ni kan säga det till gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, som ni har nära band till och som tillbakavisade just denna tanke i morse.

Jag vill ta upp två av de påpekanden som ni gjorde och som jag anser vara det viktigaste i ert anförande, herr premiärminister. ”Jag hoppas att vi kan koncentrera oss på det som förenar oss och inte på det som skiljer oss åt.” Det var uppmuntrande. Innan ni sa det hade vi intrycket att Nederländerna inriktade sig på det som skiljer oss åt snarare än det som förenar oss.

Om det är avsett som ett uttalande med innebörden att ni och er regering är beredda att göra kompromisser i stället för att insistera på att det nederländska nejlet ska leda till grundläggande förändringar i EU, om det ska betyda att det nederländska nejlet innebär att konstitutionen inte kommer att träda i kraft i sin nuvarande form utan i någon annan form, med någon annan heltäckande reform som kommer att göra Europeiska unionen effektivare, och att ni är beredd att kompromissa och sedan försvara dessa kompromisser hemma för att nå detta syfte, så var detta ett mycket bra anförande, herr Balkenende.

(Applåder)

I så fall ska vi bedöma er efter det, för jag var i Rom, där vi träffades, och där jag såg er underteckna konstitutionen med en guldpenna. Som ni vet håller jag ett vakande öga på den nederländska inrikespolitiken. I jämförelse med de andra bataljer som ni har tvingats utkämpa i Nederländerna så var bataljen om konstitutionen en ganska begränsad batalj – om jag får uttrycka mig så. Ingen kommer att beklaga om ni får in flera fullträffar i framtiden.

EU måste lära sig att få in fler slag, men det kommer det inte att göra på grundval av Nice eller ”Nice minus”. Det kommer inte att göra EU till en bättre slagskämpe, utan snarare mindre kapabel att vidta de åtgärder som behöver vidtas i sådana situationer som den i Mellanöstern, där vi bör komma ihåg att 13 000 europeiska soldater är stationerade vid gränsen mellan Libanon och Israel i enlighet med Unifils mandat, och jag ber er att också tänka på Gazaremsan i Palestina, där vi finns mitt i kaoset och där omständigheterna börjar likna Somalia. Varför är inte EU företrätt av en utrikesminister där som skulle kunna få någonting gjort? Det beror på regeln om enhällighet i rådet som förhindrar EU att agera.

(Applåder)

Jag har ingenting emot kalvinistisk självförnekelse. Jag förstår att ni inte vill ha fler flaggor, ingen hymn och ingen utrikesminister. Bra: Beethovens symfonier har överlevt revolutioner och krig, de kommer att överleva den europeiska konstitutionen också.

(Applåder)

(NL) Eftersom parlamentets talman inledde debatten på nederländska så vill jag också säga några ord på det språket, herr premiärminister. Om utrikesministern i framtiden kommer att kallas hög representant för hennes majestät drottningen av Nederländerna så tycker jag inte att det är något problem, förutsatt att han gör sitt jobb.

(DE) Det viktiga är inte vad han kallas, utan vad han ska göra.

(Applåder)

Jag är en stor beundrare av det nederländska folket. Nederländerna är ett underbart land med en lång historia, ett land med en sjöfarartradition, och sjöfarare har alltid varit modiga människor. Det var det nederländska folket som först rundade Kap Horn och gav det dess namn. För min del får jag känslan av att de har gått ombord på ett skepp och hissat seglen i dag. Robert Goebbels har redan halat flaggan till halv stång. Jag är mindre skeptisk. Jag får intrycket att ni har hissat flaggan halvvägs upp igen i dag, så jag uppmanar er att hissa den hela vägen upp, och jag kan lova er att den här kammaren kommer att ge er vind i seglen så att ni kan segla mot en kompromiss igen, herr Balkenende.

Igår uttryckte Romano Prodi sin vilja att kompromissa. Han är helt för konstitutionen. Om ni vill ha en halv konstitution och ni och han kan mötas på halva vägen så kommer vi att komma till tre fjärdedelar, och en 75-procentig konstitution skulle vara en konstitution utan hymnen, utan flaggan och med en utrikesminister som har en annan titel. Det skulle vara ett bra resultat.

(Applåder)

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – *(EN)* Herr talman! I går i kammaren redogjorde en av Europas stora mästare för sin vision av en union som är rustad för 2000-talet, en union som är demokratisk, öppen och framför allt effektiv. Men för att man ska kunna gå över Rubicon krävs ett fast ledarskap, herr Balkenende.

Det tyska ordförandeskapet har visat sin styrka genom att ena medlemsstaterna inom ramen för Berlindeklarationen. Ordförandeskapet måste återigen ena medlemsstaterna under veckorna före Europeiska rådets möte och den därpå följande regeringskonferensen om vi ska vinna den allmänna opinionen och enas kring ett reviderat fördrag.

Insatserna är höga. Er utrikesminister, Verhagen, sa att i dagens globaliserade värld är människor rädda för att förlora sina jobb, sin sociala trygghet och sin livskvalitet. Men det är inte något argument för mindre Europa, utan kan faktiskt mycket väl vara ett argument för mer Europa.

(Applåder)

Europa kan inte trygga sin energiförsörjning, bekämpa klimatförändringarna eller bekämpa terrorismen genom att dra sig tillbaka till unilateralism. Ni av alla människor borde veta det, herr Balkenende.

Historien lär oss nämligen att Nederländernas gyllene era, som världens rikaste nation på 1600-talet, berodde på att de sju provinserna enades, och inte splittrades. Ni måste övertyga era medborgare om att enighet och välstånd är oskiljaktiga och att en oförmåga att föra den politiska integrationen framåt innebär att Europa förlorar sin plats som en normativ förebild för världen och till slut, på nåd och onåd, utelämnas till makter som Ryssland, med sin stridslystna energipolitik.

För att fatta viktiga beslut om sysselsättning, trygghet och livskvalitet måste den skrupelfria användningen av nationella veton upphöra inom unionen. För att kunna ta itu med det demokratiska underskottet behöver unionen en större demokratisk ansvarsskyldighet. För att bevara sin internationella prestige och interna effektivitet måste dess institutioner förändras med tiden.

Inget av detta är möjligt utan det som man enades om i konventet om Europas framtid, och detta innehåll måste bevaras, vilken plastikkirurgi ni än utför på ytan.

Vi talar inte bara om ideologi här: vi talar om människors arbeten, deras livskvalitet och deras livslånga framtidsutsikter. Det är dags att ni, och andra som ni, återtar initiativet och för Europa tillbaka till dess folk.

Ingen här vill ha en europeisk superstat, det kommer olika tullar, bakgrunder och språk att se till. Vi vill dock ha ett europeiskt "superfolk", ett enat folk.

Alltför ofta har våra regeringschefer lyssnat på den engelska konservativa premiärministern Arthur Bonar Law, som sa: "Jag måste följa dem; jag är deras ledare". Men populism kan inte föra Europa framåt eller garantera oss livskvalitet, internationellt inflytande eller ekonomisk styrka, det kan bara solidaritet göra.

När farhågor om de så kallade symbolerna för en superstat, som flaggor eller nationalsånger, överskuggar debatterna om verkliga frågor, då är det dags att byta strategi.

(Applåder)

Era medborgare kräver en energitrygghet, en europeisk miljöpolitik och gemensamma migrationsåtgärder. Det kommer det nya fördraget att ge dem, eftersom texten redan innehåller sådana verktyg. Så sälj det till ert folk, i stället för att undvika dessa frågor. Sluta låta svansen styra och led Nederländerna tillbaka till hjärtat av Europas beslutsfattande, som det anstår ert lands grundarstatus i vår union.

Sammanfattningsvis, herr premiärminister, vill jag säga att ni bör göra som er landsman Justus Lipsius föreslog: bär era motgångar med självbehärskning, välkomna nödvändigheten och var konstant i er tro på Europa. Ert folks fred, välstånd och trygghet beror på det.

(Applåder)

Brian Crowley, för UEN-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka premiärministern för hans anförande i dag. Jag slogs av idealen med kompromisser och enighet i hans anförande. I synnerhet när vi blickar framåt mot Europas framtid är det ett Europa som måste bygga på enighet, eftersom om Europa är något är det, som Joseph Daul tidigare sa, jämlikhet. Europa är jämlikhet mellan nationer, människor och kulturer. Europa innebär jämlikhet mellan alla människor i Europeiska unionen.

Det innebär att ni inte kan samla alla och tvinga dem gå samma väg. Det stämmer att det gör det svårare att nå en överenskommelse, men det är fortfarande det bästa sättet att komma överens. Vad Romani Prodi sa i går var inte vägen framåt, det var ett hot: ett hot om att vi kommer att skapa ett Europa i två hastigheter för de som är med oss och de som är emot oss, vilket mer påminner om George W. Bush än om en europeisk statsman.

Jag är övertygad om att den framtida utvecklingen av EU-politiken och de europeiska idealen inte kommer att ske genom att vi talar om för människor att de ska fundera över de stora möjligheter som de förlorat och titta på vad de har kastat bort. Den kommer att ske genom att vi övertygar människor om att detta är den bästa vägen framåt och den bästa vägen att följa.

Många här har nämnt frågor som klimatförändringen, pensionstrygghet, energisäkerhet och andra frågor. Ja, Europa kan spela en roll och Europa kan göra saker som är positiva. På samma sätt, vad gäller immigration och vår egen interna säkerhet, kan vi göra saker på ett samarbetspräglad och enigt sätt som kan leda till goda resultat. Vi har redan gjort det, men det finns saker som medlemsstaterna bäst gör själva, saker som kräver enhällighet i rådet, och inte kvalificerad majoritet hela tiden.

Jag tycker att det är fel och jag vill ta detta tillfälle i akt att återigen påpeka det. Kommissionsledamot Kovács och andra lägger fram förslag om skatteharmonisering som de inte har befogenheter att införa enligt de befintliga fördragen och som det nya fördraget inte skulle ge dem befogenheter att införa, och ändå fortsätter de att lägga fram förslag. Varför? För att de drivs av ideologi. Det är en politisk åtgärd och den driver människor allt längre bort. Om byråkratin kan bortse från reglerna, varför skulle då inte också vi göra det?

George Bernard Shaw sa en gång att vissa människor ser saker och ting som de är och undrar ”Varför?”. Vi borde drömma om hur saker och ting borde vara och säga ”Varför inte?”. Enighet, kompromisser, samarbete – ja, det är vägen framåt, men framför allt måste vi övertyga människor om att det är den rätta vägen framåt.

(Applåder)

Kathalijne Maria Buitenweg, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman! Min grupp vill också välkomna premiärminister Balkenende varmt och tacka honom för att han accepterade inbjudan. I Nederländerna har den nya regeringen just ägnat 100 dagar åt att tala med allmänheten, men det var 500 dagar sedan vi senast hörde någonting om Europa. Så bra att det blev ett slut på detta. Frågan är naturligtvis om man verkligen har lyssnat på människorna.

Ni verkar ha shoppat selektivt. När det gäller er tolkning av nej-talet nämner ni bara de invändningar mot konstitutionen som leder till ett mindre ambitiöst fördrag, med andra ord till färre ändringar. Det är ett mycket bisarrt sätt att resonera. Tror ni verkligen att människor röstade emot det europeiska fördraget för att de är så nöjda med den nuvarande Europeiska unionen? Tror ni också att flaggan och hymnen verkligen är det största problemet?

Enligt 80 procent, inte minst av nej-röstarna i Nederländerna, bör förhandlingarna ses som en möjlighet att genomföra mer genomgripande reformer och fortsätta demokratiseringsprocessen i Europa. Sextioåtta procent av människorna vill också ha en verklig europeisk utrikes- och säkerhetspolitik.

Denna mer långgående demokratiska strävan nämns dock inte någonstans i era förslag. Ni vill också skrota utrikesministern. Ni vill bara ha mindre, och ni presenterar detta som en oundviklig utveckling.

Den här situationen kan jämföras med när en missnöjd kund går tillbaka till cykelaffären och säger ”OK, jag vill byta cykeln, men bara mot en vespa”. Men jag vill då inte ha någon vespa, det enda jag begär är en bättre cykel. En med bromsar vore fint. Trots allt bör inte alla beslut fattas i Bryssel, och det är bra att avgränsa de nationella och de europeiska befogenheterna bättre. Det är dock bara någon vits med bromsar om det finns pedaler.

Ni säger att människor vill ha mer kontroll, men det verkar strida emot ert engagemang för stadgan om grundläggande rättigheter. Den här gången nämnde ni inte den, men jag har en utskrift av debatten i det nederländska parlamentet någonstans, där ni sa: ”Om fördraget ändras utan några konstitutionella anspråk så behöver inte texten till EU:s stadga om grundläggande rättigheter tas med i sin helhet.” Visst är det en bisarr tolkning av nej-talet! Det lär inte finnas så många människor som röstade mot konstitutionen för att den skulle ha givit dem fler rättigheter.

(Applåder)

Till skillnad mot Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna innehåller stadgan om de grundläggande rättigheterna också sociala grundläggande rättigheter, som kan bli en barriär mot anti-sociala ingrepp i välfärdsstaten från Bryssels sida. Det skulle vara en broms som jag tycker att jag skulle vilja ha på min cykel.

Slutligen är ert verkliga motiv för att ta bort flaggan, konstitutionen, stadgan om de grundläggande rättigheterna och hymnerna rent inrikespolitiskt. Om fördraget inte längre visar några tecken på en konstitution så kommer ni att kunna undvika en folkomröstning i Nederländerna. Så vi kanske kan vara överens om att vi inte är överens. Mitt parti ger gärna upp tanken på en nationell folkomröstning om ni är rädd för att ni kommer att känna er isolerade i framtiden igen. Vi kanske kan få en europeisk folkomröstning i stället, men i så fall skulle ni inte bli isolerad utan i stället göra det som det tjugoförsta århundradets demokrati kräver av er. Jag skulle välkomna era kommentarer till detta.

(Applåder)

Erik Meijer, för *GUE/NGL-gruppen*. – (NL) Herr talman! Igår uppmanade Italiens premiärminister Romano Prodi parlamentets ledamöter att försvara det gamla förslaget till europeisk konstitution i sina länder och sa att detta förslag redan innehåller så många kompromisser att det praktiskt taget är omöjligt att åstadkomma några fler.

Den sortens prat faller i god jord här, för det här är ett ställe där demokratin huvudsakligen ses i stor skala och uppifrån och ned. Det har framkommit att detta faktiskt kan kollidera med en småskalig demokrati nedifrån och upp, som många människor känner sig delaktiga i.

2005 var stora majoriteter av medlemsstaternas parlament för den här konstitutionen. I Nederländerna var siffran till och med så hög som 85 procent, och i Nederländerna är det inte som i Frankrike där presidenten ensam beslutar om sådana saker, utan det är parlamentet som fattar beslut om folkomröstningar. Folkomröstningen hölls på förslag av tre partier som var för konstitutionen och som verkligen trodde att väljarna var det också. Trots att valdeltagandet var högt röstade 62 procent nej. Det är högst troligt att en majoritet av väljarna i Belgien, Tyskland, Förenade kungariket, Sverige och Danmark också skulle ha sagt nej om de hade fått chansen.

I dag kämpar den nederländske premiärministern Jan Peter Balkenende mer än hans italienske kollega gjorde igår. Tidigare i år nåddes följande överenskommelse i regeringsförklaringen från hans koalition och på order av väljarna, jag citerar: ”försök görs att förändra och eventuellt kombinera de befintliga EU-fördragen som tryggar subsidiaritet och demokratisk kontroll och där innehåll, storlek och befogenheter skiljer sig betydligt från det tidigare tillbakavisade konstitutionsfördraget”.

Den nederländska regeringen gjorde rätt i att framhålla att de nationella parlamenten måste få större beslutsbefogenheter i Europeiska unionen och att nationella beslut om offentliga tjänster inte får snedvridas. Detta är något annat än konstitutionstexten, i vilken man kräver en allt mer långtgående avreglering av tjänster och fri, oförfalskad konkurrens. Parlamentet, som stödde mitt förslag den 10 maj att ge medlemsstaterna, regionerna och kommunerna mer frihet att organisera sin kollektivtrafik, bör inse värdet av detta.

Jag vill säga följande till premiärminister Balkenende och hans regering: Om ni inte får tillräckligt stöd i parlamentet i dag så betyder inte det att ni är avskurna från Europa. Ni har den svåra uppgiften att genomföra er regeringsförklaring. Det finns ingen anledning att låta andra som fortfarande håller fast vid det gamla konstitutionsprojektet diktera vad ni ska göra.

(Applåder)

Bastiaan Belder, för *IND/DEM-gruppen*. – (NL) Herr talman, herr premiärminister! Som parlamentsledamot från Nederländerna gläder det mig särskilt att se att ni besöker oss här. Sedan nejet till den europeiska konstitutionen i vårt land har vi talat alltför mycket om Nederländerna i stället för med Nederländerna här i kammaren. Jag vill göra klart att jag i stort delar den nederländska regeringens inställning, men jag vill ändå komma med några rekommendationer inför Europeiska rådets möte den 21-22 juni.

För det första uppskattar jag era bemödanden när det gäller strävandena i konstitutionen att göra sådant som att införa en permanent ordförande. En sådan person skulle snabbt utvecklas till en europeisk president, så jag vill föreslå ett roterande system med tre ordförandeskap som vart och ett varar i ett och ett halvt år, bestående av en stor, en medelstor och en liten medlemsstat. Då undviker vi den onödiga maktkoncentrationen till en permanent president, och alla medlemsstaterna har utsikter till en plats i ordförandeskapet på lika villkor.

Herr premiärminister! Jag stöder er strävan att lägga in Köpenhamnskriterierna i det nya fördraget. I det här nya fördraget är det dock precis lika nödvändigt att en gång för alla fastställa Europeiska unionens gränser, för det är någonting som Europeiska unionens medborgare och dess grannar har rätt till. Jag tänker särskilt på att erbjuda länder som Ukraina, Moldavien och Vitryssland utsikter till EU-medlemskap på lång sikt, i kombination med en kraftfull grannskapspolitik för att hjälpa de här länderna att lösa sina strukturella problem.

Jag noterade en viss tveksamhet när ni lade fram ert förslag att ge de nationella parlamenten befogenheter att lägga in veton mot kommissionens lagstiftningsförslag. Jag tycker att det är bättre att ge Europaparlamentet befogenhet att tillbakavisa förslag från kommissionen och att de nationella parlamenten kan framföra sina synpunkter till Europaparlamentet. Det tycker jag är ett renare förfarande institutionellt

sett, och samtidigt förstärker det det interparlamentariska samarbetet mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten. Herr premiärminister! Jag skulle vilja höra vad ni anser om det jag har sagt.

(Applåder)

Philip Claeys, för ITS-gruppen. – *(NL)* Herr talman, herr premiärminister! De nederländska väljarna tillbakavisade den europeiska konstitutionen med bred marginal. Jag kan bara hoppas att er regering kommer att fortsätta att sträva efter ett nytt fördrag och inte en konstitution. Jag hoppas också att väljarna kommer att få tillfälle att säga sin mening om det här, inte bara i Nederländerna utan i alla medlemsstaterna.

Den här debatten handlar emellertid inte bara om den institutionella frågan. Den handlar om Europas framtid, alltså också om den grundläggande frågan om EU:s gränser och frågan om huruvida ett icke-europeiskt land som Turkiet kan gå med. När ni övertog ordförandeskapet för EU 2004 och kom till Europaparlamentet för första gången sa ni att ni skulle se till att Turkiet uppfyllde alla Köpenhamnskriterierna. Herr premiärminister! Kan ni, tre år senare, med handen på hjärtat säga att ni har hållit det löftet?

Den turk-armeniske förläggaren Hrant Dink mördades efter att ha dömts av turkiska domstolar som en brottsling. Orhan Pamuk, nobelpristagare i litteratur, flydde ur landet efter det att också han hotats. Enligt turkisk straffrätt är det ett brott att förolämpa det som kallas den ”turkiska identiteten”. Således finns det ingen yttrandefrihet. Jag talar inte ens om mordet på de tre kristna förläggarna och en katolsk präst.

Jag skulle också kunna nämna det faktum att Turkiet fortfarande vägrar att erkänna en av EU:s medlemsstater och att fullgöra sin skyldighet att öppna hamnar och flygplatser. Dessutom bör den styrkemätning som pågår mellan islamisterna å ena sidan och de som är för en sekulär stat å den andra orsaka oro i Europa, men Europeiska unionen fortsätter med förhandlingarna som om ingenting var på tok. Man nonchalerar helt den stora majoritet av folket som är emot anslutningen. Och om man så tycker om det eller inte så är denna arrogans och denna avskildhet från världen det största hotet mot EU:s fortsatta existens.

(Applåder)

Jim Allister (NI). – *(EN)* Herr talman! Man måste fråga sig hur mycket energi som nu har slösats på att jaga EU-konstitutionens månstråle. I den förtunnade atmosfären här i kammaren kan EU-konstitutionen tyckas viktig, men uppriktigt sagt har merparten av våra medborgare gått vidare och bryr sig mer om saker som bra utbildning, bra vårdtjänster och högre huspriser, vilket är saker som en konstitution inte kommer att förändra.

En del av anledningen till att EU-institutionerna har fastnat i denna slentrian är vägran att godta ett demokratiskt ”nej”. Dessa debatter domineras av högljudda krav på saker som är ouppnåeliga och krav på knep för att hindra medborgarna från att säga sitt. Därav tricksen med en ändrad titel, en nedkortad text och en total motvilja mot folkomröstningar.

Ni kan bearbeta frågan så mycket ni vill, för det som innebär ett EU-system med självständighet, med en president och en utrikesminister, och det som ytterligare utgör ett angrepp på den nationella suveräniteten genom att främja ännu fler omröstningar med kvalificerad majoritet, är samma gamla trötta och slitna produkt som redan förkastats, och som medborgarna måste få säga sitt om.

Eftersom min egen regering mycket gärna vill smita från löftet om en folkomröstning i Förenade kungariket, vill jag säga att medborgarna i alla stater och nationer har rätt att säga sitt. Endast de som inte litar till sitt eget argument eller som på ett bedrägligt sätt försöker att stoppa den allmänna opinionen flyr undan folkets beslutsrätt.

Herr premiärminister, ni ombads komma hit i dag – vilket ni säkert inser – för att eurofanatikerna här i kammaren skulle kunna försöka få er att göra avsteg från det demokratiska beslut som fattats i ert eget land. Jag är övertygad om att ni inte är så dum att ni låter det ske.

Jan Peter Balkenende, Nederländernas premiärminister. – *(NL)* Herr talman! Jag vill tacka de parlamentsledamöter som har talat för deras inspirerande bidrag. Det jag känner här i kammaren – och jag hade inte väntat mig något annat – är en inspirerande atmosfär, en atmosfär där de europeiska idealen sätts in i ett sammanhang som är det tjugoförsta århundradets Europa.

Det var därför jag blev så rörd av det som Joseph Daul sa – och det kan mycket väl vara det allra mest betydelsefulla – om de värden som har gjort EU till vad det är i dag, de värden som EU står för och de värden som vi har ett globalt ansvar för, nämligen fred, säkerhet, demokrati, mänskliga rättigheter och solidaritet. Det är dessa värden som har gjort EU starkt, och det är det som vi behöver för närvarande. Det här är kanske rätt tillfälle att ta upp det som Martin Schulz sa tidigare.

(DE) Det var verkligen mycket bra att vi träffades igen, jag minns våra tidigare möten väl. Det var verkligen bra att få diskutera saker och ting med er, och det är det fortfarande. Det är jag mycket tacksam för.

(NL) Han talade om de internationella aspekterna, de utländska aspekterna av Europeiska unionen, och jag kan inte annat än instämma i det han sa. Vi lever i en värld där förändringar pågår – i Kina, Indien och Förenta staterna. Vi ser förändringar i fråga om säkerhet, kampen mot terrorism, klimatfrågan och energin. EU kan göra bättre ifrån sig, arbeta effektivare och tala mer med en röst på alla dessa områden.

Diskussionen om vad den höge representanten ska kallas kan vänta till senare, men det viktiga är innehållet och budskapet om de värden som Joseph Daul nämnde. Låt oss sprida dem, och låt oss göra det tillsammans. De här frågorna säger någonting om våra ideal för framtidens Europa, inte bara här och på vår egen kontinent, utan i hela världen. Joseph Daul vädjade om detta, och det tycker jag är lämpligt och nödvändigt.

Därmed kommer jag till det som Graham Watson tog upp, nämligen energin. Jag vill upprepa det han sa i det sammanhanget: vi klarar oss inte utan varandra. Om EU inte talar med en röst så kommer vi att få stora problem. Energi handlar inte bara om tillgång, utan också om hållbarhet. En hållbar energiförsörjning har en ekonomisk, en social och en ekologisk dimension. Vi behöver varandra på den nivån också.

Om man lyssnar noga på det som Graham Watson sa, vilket jag gjorde, så noterar man att det finns en koppling mellan de europeiska idealen, det sätt på vilket EU presenterar sig för omvärlden, utrikespolitiken och det sätt på vilket det tar itu med specifika frågor som vi förespråkar, såsom energifrågan som han tog upp. Om man tänker på detta riktigt ordentligt så har EU en enorm uppgift.

Jag tyckte om Graham Watsons jämförelse med Nederländerna på 1600-talet, det gyllene århundradet. Det var en tid då Nederländerna gjorde oerhört väl ifrån sig i hela världen. Uppstod allt det ur intet? Nej, det gjorde det inte. För att kunna åstadkomma det var vi tvungna att agera. Vi var tvungna att segla på de sju haven och ha en sund administrativ struktur. Skedde det över en natt? Nej, verkligen inte, det tog tid. Någonting som vi hade var dock beslutsamhet i så måtto att vi ville uppnå vissa saker tillsammans.

Om det är det ni syftar på så har ni hittat en öm punkt hos mig, för då uppstår frågan: hur utformar vi det tjugoförsta århundradets Europa? Hur kan vi se till att EU kan göra väl ifrån sig i fråga om ekonomi, energi och globala förbindelser? Huvudfrågan i dag är: är de befintliga förbindelserna tillräckliga? Nej, det är de inte. Nicefördraget räcker inte för att klara det tjugoförsta århundradets krav.

(Applåder)

Då uppstår naturligtvis frågan: vilket är det bästa sättet? Då har vi problemet med att vi har medlemsstater i EU som har godkänt konstitutionen, andra som har sagt nej och länder som ännu inte har fattat något beslut. Så ser verkligheten ut.

De senaste åren – tiden för eftertanke – har inte varit bortkastade. Jag anser att vi har givit medborgarna svar. Vi har sagt att vi bör arbeta med de konkreta projekten i EU. Göra klart för människor hur viktigt EU är, så att EU kan återfå sin plats i människors sinnen och hjärtan.

Vi har talat om utvidgningsprocessen. Låt oss göra detta till ett trovärdigt projekt. Låt oss noggrant överväga de kriterier som redan har stramats upp. Det är också en fråga om att det europeiska projektet ska vara trovärdigt.

Vi har sagt att vi bör ta itu med de frågor som är så viktiga för människorna i Europa, nämligen energin och klimatet. Det var också därför som jag tillsammans med Tony Blair skrev ett brev till mina kolleger för att säga att vi vill föra upp klimat- och energifrågorna högt på EU:s agenda. Dessa frågor är också ni engagerade i. Vi klarar oss inte utan varandra. Låt EU visa vad det kan göra.

Det är då som perioden för eftertanke kommer till sin rätt. Men jag vill göra det helt klart att det inte får bli så att vi efter perioden av eftertanke hamnar i ett klimat där grupperna ställs mot varandra, där

gruppen med de 18 länder som har ratificerat fördraget ställs emot dem som har sagt nej. Om vi gör det så kommer vi inte att lösa problemet.

Jag är uppriktigt övertygad om att det är möjligt att finna lösningar. Låt oss göra det på ett sätt som vi alla kan identifiera oss med. Som jag ser det är metoden med konstitutionella ändringar, som vi har använt förut, en gångbar metod eftersom vi kan ta vara på de sunda delarna av konstitutionsfördraget. Eftersom dessa delar bör spela en central roll i en kompromiss mellan institutionerna. Eftersom vi inte kan lämna saker och ting som de är.

Självfallet måste vi titta på de olika avsnitten. Kathalijne Maria Buitenweg gjorde ett påpekande om stadgan om grundläggande rättigheter, som är mycket känslig här, och jag kan förstå anledningen. Om ni talar om stadgan så kan ni ansluta er till vårt läger, för vi är lika övertygade om vikten av grundläggande rättigheter. Men vad har vi här? Frågan är om allt detta ska finnas med i en sådan konstitution eller om det skulle gå att hänvisa till det på andra sätt. Det är det som är poängen.

Så låt oss diskutera betydelsen av grundläggande rättigheter samtidigt som vi funderar över begränsningarna med en konstitution. Det är en debatt som jag skulle vilja föra med er.

Jag är fast övertygad om att vi måste skynda oss. Min dröm och mitt ideal är att vi i juni kommer att kunna säga att vi ska fastställa en väl definierad tidplan för att lösa problemen. Vi skulle vilja lösa dem inom några år, och med förenade krafter är det möjligt.

Jag framförde sådana förslag i mitt anförande. Jag argumenterade mot en konstitution, men för ett ändringsfördrag i stället, med hänsyn tagen till de nationella parlamentens roll utan att inkräkta på Europaparlamentets roll, för er roll är oundgänglig i EU. Jag har tagit upp dessa frågor, och vi måste kunna agera gemensamt, fundera över vad det är som förenar oss snarare än över vad som skiljer oss åt. Där har Martin Schulz helt rätt och vi måste vilja kompromissa. Det gäller oss alla.

Om vi lyckas med detta så kan vi göra framsteg, det är min plan. Jag gör också detta med en känsla av och övertygelse om att vi måste se till att vi bara har talat om ett nej i två länder, för medborgarnas uppfattningar och farhågor är en realitet. Vi måste svara på de frågor som finns i dag. Om vi gör det med utgångspunkten att vi vill hitta en gemensam lösning, dra kortsiktiga slutsatser, ta reda på vad som krävs för detta – och det har jag bidragit till – så är det möjligt att finna lösningar.

Det som skulle vara oacceptabelt i tider av fortsatt globalisering och sociala problem är ju att vi inte skulle klara att hitta några svar, för då skulle den gamla uppdelningen bara fortsätta.

Jag anser att vi är skyldiga Europeiska unionens grundare – Adenauer, Schuman, de Gasperi, Monnet och alla andra – att hålla fast vid idealen och, som Joseph Daul sa, alltid ha Europas värde, den europeiska drömmen i åtanke – inte bortse från allmänhetens farhågor, men göra det som måste göras. Om vi drar dessa slutsatser i juni så kommer vi att ha åstadkommit en hel del. Men då behöver vi varandra, och jag anser också att detta är en skyldighet som vi har gentemot de ideal som vi vill nå.

Herr talman! Jag blev inspirerad av det ni sa. Jag kommer att ta med mig era ord till Nederländerna, och sedan har vi alla uppgiften att snabbt finna lösningar, med hänsyn till varandras ståndpunkter, men utan att någonsin glömma det som vi främst måste ha i åtanke, nämligen att arbeta på en europeisk dröm under det tjugoförsta århundradet.

(Applåder)

Maria Martens (PPE-DE). – *(NL)* Herr talman, herr premiärminister! Först och främst vill jag tacka er för att ni kom till Strasbourg.

Upprättandet av ett nytt fördrag ligger i allas våra intressen. Nu när Frankrike och Nederländerna har röstat emot förslaget till konstitution så måste vi, som redan har sagts, se oss om efter ett nytt dokument, ett som alla de 27 länderna kan identifiera sig med. Det behöver inte sägas att Nederländerna har ett särskilt ansvar för att göra en enorm ansträngning i fråga om detta. Därför var det bra att ni påminde oss om hur känslig den här frågan är i Nederländerna och att ni angav från vilken riktning lösningarna förväntas komma där.

Nederländerna är ett av EU:s grundarländer och det är fortfarande proeuropeiskt, vilket alla studier visar. Det vill inte ha för mycket av EU, vill inte att EU ska vara någon överordnad stat eller någon konstitutionell organisation. Nederländerna vill att saker och ting ska utvecklas steg för steg, med vederbörlig hänsyn till medlemsstaternas subsidiaritet. Man vill ha ett EU som är mer demokratiskt och

mer beslutsamt och som därmed kan fatta majoritetsbeslut på fler områden och man vill att utvidgningskriterierna ska ingå i fördraget.

Det är också viktigt att bli påminna om de andra medlemsstaternas ömma punkter och krav. När allt kommer omkring så har 18 länder redan uttalat sig för förslaget till dokument och värdesätter de framsteg som kunde ha gjorts med hjälp av den text som fanns tillgänglig vid den tidpunkten. Det som betyder någonting nu är att vi alla kommer fram till ett nytt fördragsdokument på kort tid, det ligger i allas intresse.

Jag kom att tänka på Paul-Henri Spaaks ord. Han sa: ”Europa består fortfarande uteslutande av små länder. Den enda relevanta åtskillnaden som finns kvar är att en del länder inser detta, medan andra fortfarande vägrar att erkänna det.” Det sa han på 1950-talet. Om det var så på den tiden, hur mycket mer relevant är det då inte nu, i en tid av globalisering och internationalisering och med enorma internationella problem, till exempel när det gäller invandring, energi, miljö och kampen mot terrorism?

Ni beskrev EU som ett unikt och framgångsrikt projekt, och visstagnar det länderna och människorna. Det som vi kan göra bättre tillsammans bör vi göra tillsammans. Allt som kan regleras bättre på nationell nivå bör fortsätta att göras på nationell nivå. Därför handlar inte diskussionen om huruvida vi är för eller emot EU, utan om hur vi, på kort sikt och med delaktighet från alla de 27 medlemsstaternas sida, kan bygga fastast möjliga grund för ett beslutsamt, öppet EU. Tidningsrubrikerna säger att EU står högt upp på premiärministerns agenda. Gratulerar till ert engagemang i den här frågan, både hemma och i Europa.

(Applåder)

Margrietus van den Berg (PSE). – *(NL)* Herr talman! Jag hälsar premiärminister Jan Peter Balkenende välkommen till Europaparlamentet. Nejet i Nederländerna var relativt kraftigt, men jaet från Europaparlamentet var förstås inte mindre kraftfullt. Jag vill ge er en eloge för att ni försökte att gå bortom jaet och nejet för att se hur vi kan komma fram till ett fördrag i ert anförande liksom i era svar. Inte det slags fördrag som har klätts av naket, det håller jag med er om, utan ett fördrag som ger svar på ett antal viktiga frågor som vi behöver lösa. Ibland betyder det att det behövs mer än det som fanns i den ursprungliga konstitutionen, ibland mindre eller någonting annat.

Jag vill försöka att flytta upp den här debatten på nästa nivå med ett antal mycket specifika frågor. Ni sa att ni stöder tanken på att införa kriterier för tjänster i allmänhetens intresse, så att länderna kan reglera sina egna allmännyttiga bostäder, hälso- och sjukvård och annat i större utsträckning. Är ni beredd att, via ett protokoll eller i fördraget, lägga in någon form av grund för detta, så att vi får något slags rättslig grund?

För det andra sa ni någonting om stadgan. Om jag förstår er rätt så säger ni att ni och era kolleger i den nederländska regeringen instämmer med innehållet i stadgan och vill att den ska bli bindande, men den behöver inte tas med i sin helhet om det bara finns ett dokument i det nya fördraget som tryggar denna bindande karaktär. Det jag skulle vilja veta är om ni har något recept som kan göra att det blir så, för om ni har det så håller jag med om ert resonemang.

För det tredje subsidiariteten. När det gäller subsidiariteten så vädjar ni om mer utrymme, att det som kan göras på lokal nivå ska göras där. Har ni någon metod för att strama upp subsidiariteten, och hur skiljer den sig i så fall från den metod som fanns i förslaget till konstitution? Är ni i det här sammanhanget beredd att ge regionerna mer utrymme för att experimentera?

För det fjärde sa ni att ni skulle vilja avskaffa en mängd veton, vilket kommer att ge oss i parlamentet en otvetydig medbeslutanderätt, även om detta inte är vad vi vill på vissa områden. Syftar ni huvudsakligen på straffrätten? Ni kanske skulle kunna klargöra igen vilken er metod för detta skulle vara.

Ni sa också att ”utrikesminister” inte är den titel som vi använder. Så vad ska vi då kalla honom?

Slutligen, om Nederländerna väljer ett fördrag, och till och med ett sunt sådant, så hoppas jag att premiärministern kommer att bana vägen i sitt eget land, tillsammans med ledarna för de andra koalitionspartierna, för att informera det nederländska folket och få det med sig i god tid, så att en riktig debatt kan underbygga ett positivt stöd för EU.

(Applåder)

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Herr talman, herr premiärminister! Tre saker i ert anförande förbryllade och oroade mig.

Till att börja med kommer er beslutsamhet att bevara strukturen med tre pelare varken att underlätta unionssystemet eller göra det mer insynsvänligt, eller stärka unionens förmåga att agera effektivt.

För det andra förstod jag inte riktigt vad ni sa angående förtydligandet av behörigheter och överföringen av suveräniteten. Som vi alla vet kan suveräniteten inte överföras och befogenheter kan inte överföras utan alla 27 medlemsstaters tillstånd.

För det tredje tycks ert krav på att de nationella parlamenten ska kunna blockera unionens lagstiftningsprocess vara ett allvarligt angrepp inte bara på kommissionens initiativrätt, utan också på rådets och parlamentets lagstiftningsprivilegier. Inrättandet av en effektiv tredje lagstiftningskammare skulle egentligen vara motsatsen till en förenkling, och vara ett angrepp på principen om åtskillnad av behörigheter och skulle verkligen göra allmänheten förvirrad. Jag vore tacksam för ett enda exempel på när *Tweede Kamer* (det nederländska representanthuset) hittills har ingett ett klagomål på ett utkast till förslag som kränker subsidiaritetsprincipen.

(Applåder)

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Herr premiärminister, herr talman! Europas framtid är tryggad. De nya ländernas utvecklingsmöjligheter, en accelererad ekonomisk tillväxt i det gamla EU och slutligen emanciperingen i de internationella förbindelserna är bara några exempel på integrationens framgångar. Europeiska unionen fungerar.

Det är därför som jag varnar för de hysteriska ropen om att problemen med reformeringen av fördraget kommer att leda till en kris för Europeiska unionen. Den inställning som Romano Prodi gjorde sig till tolk för igår – ”konstitutionsfördraget eller döden” – är ett allvarligt misstag som bara kommer att skapa spänningar. Men också anhängarna av denna rigida ståndpunkt har ett gemensamt ansvar för att förhandlingarna bromsas upp i dag. Att klä ut det gamla fördraget i nya kläder eller att dela upp det i mindre bitar är ett ganska billigt trick.

Jag är säker på att ni, som premiärminister i ett land som tillbakavisade det gamla konstitutionsfördraget, kommer att vara mer pragmatisk i fråga om betydande ändringar av det nya förslaget till fördrag.

Jag lyssnade till ert anförande med Jan Zahradil, den tjeckiske förhandlaren, och därför vill jag säga att det inte bara är Polen utan också Tjeckien som förväntar sig pragmatism från er sida.

(Applåder)

Johannes Voggenhuber (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, herr premiärminister! För några dagar sedan sa en ung nederländare på tv när han tillfrågades om den europeiska konstitutionen ”Vad ska vi med en konstitution till? Det här är ett ekonomiskt område.” Då undrar jag hur det är möjligt att en ung man i Nederländerna i dag, i ett land som var en av grundarna till Europeiska gemenskapen, som var ett av de första som tog till sig tanken att skapa ett politiskt enat Europa och som har bemödat sig att avskaffa nationalismen – hur är det möjligt att en sådan ung man inte vet att det här är en politisk union?

Den frågan har ni givit mig ett svar på i dag: en regering som försöker ta bort en symbol, som försöker ta bort en flagga, som försöker avskaffa en idé, gömma undan den och få den att försvinna. Om ni tar bort de retoriska krumelurerna och de artiga formlerna så är ert anförande i dag en iskall, nationalistisk krigsförklaring mot den idé som denna flagga symboliserar.

Låt oss titta på de olika punkterna i den, till att börja med den europeiska lagens överhöghet. Av vad er utrikesminister säger framstår det som om den europeiska lagens överhöghet inte längre ska finnas med i fördraget, även om han samtidigt betonar att den europeiska lagens överhöghet inte får förändras, vilket innebär att han och ni bedrar ert eget folk och ljuger för det genom att den här unionens faktiska natur inte ska framgå av fördraget. Ni försöker dölja det, för den europeiska lagens överhöghet kommer att förbli intakt, och det är ni väl medveten om. Ni vill gå tillbaka till regelverk i stället för lagar, men vad betyder det ordet, herr premiärminister? Lagen har ingenting med nationalstaten att göra. Republiker har haft lagar och lagar har funnits lika länge som det har funnits människor. Det är lagarna som, när de antas genom parlament, fungerar som garantier för demokratisk legitimitet för medborgarna.

Herr premiärminister! När jag lyssnade på era krav och förstod hur ni tänker var jag tacksam för att ni för det första ville tala till oss och för det andra inte också ville avskaffa det här parlamentet eller döpa om det, för det här parlamentet är ett uttryck för överstatlig demokrati i form av det federala och politiska EU. Genom sin blotta existens försäkras det människorna om att de är medborgare i en politisk gemenskap och inte i en ekonomisk organisation eller ett förbund av stater.

En konstitution har ingenting med att vara en nationalstat att göra, den är den grundläggande lagen för en politisk gemenskap. Inte minst i det fördrag som vi snart kommer att ha finns det sådant som europeiska medborgare, och det europeiska medborgarskapet är någonting reellt. Vi befinner oss i parlamentet för en överstatlig demokrati och ett europeiskt folk. Om ni tar ut stadgan ur fördraget samtidigt som ni gör den uttryckligt bindande enligt lag, vad gör ni då? Ni ägnar er åt samma gamla bedrägeri och gömmer undan den från folket samtidigt som ni låter den vara i kraft enligt lagen, vilket betyder att ni accepterar EU som en realitet när ni måste, samtidigt som ni förnekar det. Herr premiärminister! Jag måste säga att vare sig det tjugoförsta århundradet eller EU självt kan vinnas med en lögn.

(Applåder)

Talmannen. – Herr Voggenhuber! Oavsett om man instämmer i det ni säger eller inte så borde ni vara lite mer försiktig med att använda ord som nationalism och lögn.

Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL). – *(DE)* Herr talman! Er regering vill ta bort Europeiska unionens symboler ur den europeiska konstitutionen, herr premiärminister, och artikel I-8 ska förmodligen tas bort för att den blå flaggan med de tolv guldstjärnorna och Beethovens ”Ode till glädjen” är uttryck för en identitet som stat.

Herr premiärminister! Ska det betyda att vilken lokal förening som helst kan skaffa sig en flagga och göra den bindande enligt sina egna stadgar, men att EU med sina 500 miljoner människor inte kan det? Jag hoppas att ni inte har något emot att jag säger det, men den sortens resonemang är både förhistoriskt och idiotiskt. Den europeiska integrationen är ett historiskt projekt utan motstycke. EU är ingen stat, minst av allt någon överordnad stat, så inte minst av det skälet är det förbluffande att en så tvivelaktig idé härrör från en av gemenskapens grundare.

Låt mig säga er att de som 50 år efter det att Romfördragen undertecknades förnekar giltigheten hos EU:s universellt erkända och familjära symboler symboliskt sett ger dem vatten på sin kvarn som ifrågasätter den europeiska integrationen som sådan, vill vända den ryggen och återgå till sina egna identiteter som nationalstater. Det går ju inte att förneka att hymnen och flaggan binder samman våra stater och folk. Det är på grund av att de bidrar till en identitet som de behöver erkännas officiellt.

Så var snäll och driv inte med Europas folk, herr premiärminister, inte ens med dem som röstade nej i ert eget land, för i likhet med människorna i mitt land och andra vill de inte ha en tvist om flaggor. Det de vill ha är ett socialt och demokratiskt EU. De vill ha ett svar på frågan om EU finns till för att skydda människor eller marknader. De vill ha någonting gjort åt dumpning – lönedumpning, social dumpning och skattedumpning – och det är det som ni borde ta fasta på, för det är där som det behövs framåtsyftande lösningar. Så sluta upp att skuggboxas med symbolerna för europeisk integration.

(Applåder)

Jens-Peter Bonde (IND/DEM). – *(DA)* Herr talman, herr premiärminister! Ni kan vara stolta över det nederländska folket. Sextiotvå procent röstade nej – tvärtemot vad majoriteten av politikerna ville. Nu utsätts ni emellertid för påtryckningar från Tyskland, där minst 70 procent skulle rösta emot konstitutionen om de fick göra det. Det är förstås ett påstående som tyskarna gärna får vederlägga. Som kringresande kritiker av konstitutionen har jag dock inte varit i något land där det finns ett större motstånd mot den. Människor vill ha mindre inblandning från EU:s sida och de vill att närhetsprincipen ska tillämpas på riktigt. Till och med den förra tyske presidenten, Roman Herzog, varnar nu för överdriven centralisering och nedmontering av demokratin. Åttiofyra procent av de tyska lagarna kommer från Bryssel. I Bryssel finns det i alldeles särskild grad inte någon demokrati. Roman Herzog säger att det är tveksamt om förbundsrepubliken kan kallas en parlamentarisk demokrati. Det är detta Tyskland som nu hotar sina franska och nederländska grannar och säger: era folk gjorde fel, ni bör klä konstitutionen i nya kläder och avskaffa folkomröstningar.

Varför accepterar ni det, herr Balkenende? Varför insisterar ni inte på att Tyskland också ska rådfråga sina väljare innan man bedriver krig mot väljarna i grannländerna? Nu vill de nederländska förhandlarna

att konstitutionen ska läggas fram en andra gång – det operativa ordet är ”läggas fram” – så att man kan undvika en folkomröstning. Men ni föreslår inga reella och substantiella förändringar av den tillbakavisade texten, och nu har det gått två år utan att 80 procent av medlemsstaterna har godkänt den. Konstitutionen är död lagligt sett. Vi borde börja om från början med nya förhandlingar och en folkomröstning i hela EU. Då kommer det att bli möjligt att diskutera med den tyska regeringen.

Andreas Mölzer (ITS). – (DE) Herr talman! I likhet med miljontals människor i hela Europa är jag förvånad över den kreativitet med vilken man gång efter annan försöker att väcka liv i EU:s konstitution, som tidigare ansågs vara – och faktiskt förklarades vara – död. För att skaffa Bryssel licens att tillfredsställa sitt uppenbarligen omättningsbara behov av större makt målar man upp bilden av en europeisk union som är maktlös och blir alltmer obetydlig, men jag tycker inte att syftet och meningen med Europeiska unionen, eller med den europeiska integrationen, kan vara att ständigt urholka medlemsstaternas utrymme för suveränt beslutsfattande.

Samarbete mellan regeringar kan ju inte vara mindre oundgängligt än principen om enhällighet på de centrala områdena för den nationella suveräniteten, i synnerhet inom utrikes-, säkerhets- och försvarspolitikerna. Våra folk har inget behov av en EU-konstitution som förhandlas fram i hemlighet bakom kulisserna, försedd med ett omarbetat skyddsomslag och små kosmetiska förändringar, som ratificeras av en isolerad EU-elit och säljs som en ny produkt. Jag väntar mig inte att allmänheten, i hela Europa, kommer att falla för ett sådant trick med ändrade etiketter. Det vi måste göra är att överge alla planer på en ny EU-konstitution till förmån för ett grundfördrag om samarbete, som likar, mellan stater och folk som är trygga i sina egna identiteter och sätta vår tillit till principen om att maximera styrkan i våra mellanhavanden med omvärlden och friheten hemma, samt dra en gräns mellan Europeiska unionens och medlemsstaternas befogenheter som inte kan misstolkas. På alla dessa områden kommer det att bli nödvändigt att låta människor göra sig hörda genom att hålla folkomröstningar, för det råder inget tvivel om att tunga konventioner som ett grundfördrag av det här slaget måste underkastas en folkomröstning av EU:s folk i de olika medlemsstaterna.

Timothy Kirkhope (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill välkomna premiärministern och gratulera honom till hans valframgångar tidigare i år.

Som han sa kommer toppmötet i juni att vara ett viktigt möte, och vi vet att det tyska ordförandeskapet gärna vill nå ett utkast till överenskommelse vid det tillfället. Det kommer inte att vara lätt att nå en överenskommelse. Medlemsstaternas angivna ståndpunkter fortsätter att variera avsevärt och under de omständigheterna tror jag att det vore kontraproduktivt att försöka att tvinga fram fel typ av överenskommelse i Bryssel.

Ni sa nyligen vid ert bilaterala möte med premiärministern att inget nytt ändrat fördrag får ha särdrag som påminner om en konstitution. Jag instämmer till fullo i denna åsikt och tror att detta är åsikten hos många miljontals människor på vår kontinent. Ni sa också att ni gärna ville att de nationella parlamentens roll skulle stärkas. Jag instämmer också bestämt i den åsikten och hoppas att ni kommer att sträva efter det vid toppmötet. Jag tror att våra medborgare behöver försäkras om att deras nationella parlament också kommer att spela en viktigare roll i granskningen av utkastet till europeisk lagstiftning. Det finns för tillfället fortfarande ett påtagligt avstånd mellan EU-institutionerna och medborgarna.

Jag har ofta sagt att jag inte är negativt inställd till idén med en lösning som skulle förbättra institutionernas funktionssätt när det gäller hanteringen av utvidgningen och som skulle avskaffa den likgiltighet som människor känner för själva institutionerna. Jag tror dock inte att lösningen på det är en konstitution. Vi borde inte eftersträva större befogenheter för de som styr. Vi borde i stället inrikta oss på att genomföra politiken.

Som ni sagt, och som min partiledare David Cameron också sagt, finns ett brådskande behov av en större betoning på att göra Europa mer konkurrenskraftigt, och på att bekämpa den globala fattigdomen och hantera de allvarliga frågorna med klimatförändringen. Det är dessa frågor som människor vill att vi ska ta itu med, och medlemsstaterna kan göra mycket för att samarbeta på dessa områden.

Jag uppmanar därför premiärministern och de övriga regeringscheferna att inte köra fast i institutionella och konstitutionella debatter i Bryssel. Låt oss i stället börja att infria vad människor ber oss att göra: reformera våra ekonomier, ta itu med den globala uppvärmningen och lindra den förkrossande fattigdom som vi nu ser i utvecklingsländerna.

(Applåder)

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Till skillnad från vissa ledamöter här blir jag faktiskt ganska uppmuntrad av Balkenendes anförande. Herr Balkenende, ni kunde när allt kommer omkring ha kommit hit och gjort vad vissa på den sidan i kammaren uppmanar er att göra och säga ”Vi sa ’nej’ och därmed basta. Glöm det. Det blir inget nytt fördrag. Det blir ingen reform”. Men det gör ni inte. Ni kommer hit och säger ”Vi sa ’nej’”, men vi erkänner att 18 länder har sagt ’ja’, att en överväldigande majoritet av Europeiska unionen vill gå vidare och reformera vår union på det sätt som beskrivs i konstitutionsfördraget”.

Ni säger ja, vi kommer att sätta oss ner och förhandla fram en kompromiss som är godtagbar för alla 27 länder, och dessutom säger ni att ni vill rädda några av de användbara centrala reformerna i konstitutionsfördraget. Ni vill inte kasta bort allt i fördraget, utan ni vill utesluta några saker som oroade människor, till stor del gällande presentationen och terminologin i utkastet till fördrag, men ni är villig att förhandla vidare och rädda texten. Jag anser att det är en läxa för domedagsprofeterna och jag tror att en kompromiss är möjlig.

(Applåder)

Jules Maaten (ALDE). – (NL) Premiärminister Balkenende! Ni har visat modet att träda in i lejonets kula för att klargöra den nederländska ståndpunkten. Jag tycker att ni var övertygande – särskilt i ert första svar nyss – när ni underströk Nederländernas europeiska kallelse.

I och med detta kommer vi närmare ett nytt fördrag, och det är viktigt, för vi behöver ett eftersom saker och ting helt enkelt inte fungerar tillräckligt väl för närvarande. Vi behöver mer öppenhet, mer demokrati och därmed större befogenheter för Europaparlamentet och för de nationella parlamenten, som ni helt riktigt sa.

Saker och ting måste göras på ett effektivare sätt, så att vi verkligen kan ta itu med frågor som klimatförändringar, energipolitik, invandring och en starkare roll för EU i världen. Jag kan förstå principerna och era främsta problem i dessa diskussioner.

Det som behövs i slutändan är en pragmatisk inställning, för det ligger i EU:s och staternas intresse att vi hittar en väg ut ur detta dödläge. Jag, som har lite bakgrundskunskap om er som person, kan säga – som svar på det som sades tidigare – att jag har fullt förtroende för er förmåga att göra detta. Ni är ingen nationalist och jag vet också att ni inte ljuger.

Som slutkommentar hävdar ni att ni stöder den inre marknaden. Det gläder mig, men då bör ni också leva som ni lär. Om alla de 27 medlemsstaterna gör undantag från den inre marknaden, och det är uppenbart från diskussionerna här att det ser ut som att bli så i Nederländerna, så kommer vi inte att ha någon inre marknad. Det skulle vara till men för både de europeiska konsumenterna och den europeiska ekonomin.

Guntars Krasts (UEN). – (LV) Tack, herr talman. Jag tvivlar inte på att både de som stöder en europeisk konstitution och de som är emot den vill ha ett starkare EU. Skillnaden ligger i synen på hur man ska åstadkomma detta. Precis som majoriteten av människorna i den här plenisalen så tror jag på idén bakom Europeiska unionen, men bristen på stöd från samhället försvagar våra försök att förverkliga denna idé. Vi måste därför fråga oss om det kommer att hjälpa oss att få allmänhetens stöd om vi antar konstitutionen. Som en av deltagarna i Europeiska konventet som upprättade konstitutionen är jag inte övertygad om det. Vi är långt ifrån att utnyttja de möjligheter som de befintliga fördragen ger. Herr premiärminister! Den europeiska tjänstemarknad som ni nämnde kan ses som ett exempel på detta. Och en utökad användning av omröstning med kvalificerad majoritet skulle inte ha bidragit till att avreglera tjänstesektorn – tvärtom. Under det här skedet i historien är det absolut avgörande att åstadkomma en ömsesidig förståelse mellan medlemsstaterna och en större vilja till samarbete på grundval av gemensamma värden och idén bakom unionen, så att stora och små, rika och fattiga, nya och gamla medlemsstaters intressen kan ges samma värde. Jag håller med om att det är en svår uppgift, men annars kommer inte medlemsstaterna att kunna återvinna ett stabilt stöd från allmänheten. Utan detta så kan inte unionen bli hårdare sammanknuten. I förslaget till konstitution tar man inte upp dessa utmaningar.

Vladimír Remek (GUE/NGL). – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har hört många fina idéer om Europas framtid och vi har även hört en del som inte har varit lika fina. Det behövs verkligen en översyn av den konstitutionella ramen, i synnerhet för att göra den mer lätthanterlig. Vi bör dock vara tydliga med vad det är vi nu erbjuder EU:s medborgare.

Jag vill därför påpeka att det finns ett antal personer här i parlamentet som inte är intresserade av debatten om behovet av en utrikesminister för EU. De är mer intresserade av hur det kan komma sig att personer från andra så kallade nya medlemsstater efter tre år fortfarande inte kan resa fritt inom Schengenområdet. De är förbluffade över att de i det så lovordade jämlikhetens Europa inte har tillträde till arbetsmarknaden i vissa länder samtidigt som kapitalet flödar fritt in och ut ur det egna landet. Hur kommer det sig att de större medlemsstaterna har gynnsammare villkor på vissa områden än de nyare och mindre medlemsstaterna? Varför kan vi inte resa till USA utan visum som medborgarna i vissa medlemsstater kan? Vi vill utvidga EU:s behörighet till områden där det inte behövs och där det av olika skäl finns anledning att behålla de skillnader i villkoren som bygger på de olika aktörernas olika styrka. Inte undra på att många europeer ofta inte förstår våra djupsinniga debatter om Europas framtid.

Nils Lundgren (IND/DEM). – Sommaren 1787 satt ett antal personer i Philadelphia, Pennsylvania och arbetade fram en författning för det som därmed blev Amerikas förenta stater. De stod på höjden av sin tids vetande om statskunskap, filosofi och demokrati. De presenterade öppet och ärligt ett förslag, fick folkligt stöd och stöd från de olika delstaterna.

Hur annorlunda är inte den process som nu pågår för att tvinga på EU-länderna en författning? EU:s politiska maktelit vet att de saknar folkligt stöd för sina planer på ett Europas förenta stater. Förhandlingarna sker i hemlighet. Det är inte frågan om demokratisk förankring av det europeiska projektet utan om ett bländspel. Angela Merkel ställer t.ex. frågan om det kan vara en god idé att ändra terminologin i författningsförslaget utan att därför ändra den legala substansen. Förslagen om flagga och nationalsång skall strykas. Hela upplägget är till för att den politiska eliten skall kunna driva fram ett Europas förenta stater utan att tvingas förvärva folkens förtroende för projektet. Detta är bedrägligt.

Jean-Luc Dehaene (PPE-DE). – (NL) Herr talman, herr premiärminister! Som invånare i ett av Benelux-länderna har jag varit något frustrerad den senaste tiden. Vi har varit vana vid att gå i bräsch för EU-projektet, men ända sedan Nederländerna röstade nej i folkomröstningen har jag haft känslan av att de nederländska ledarna i viss mån har fått kalla fötter när det gäller EU.

Detta framgick bland annat tydligt av hur ni talade om att utvidga majoritetsbeslutsfattandet, även om jag är säker på att ni vet att det här är en av de viktigaste faktorerna när det gäller att hålla tempot uppe i ett utvidgat EU. Jag inser dock att ni för närvarande är i en svår sits.

Herr premiärminister! Ni är förmodligen fortfarande övertygad om att den text som ni godkände vid regeringskonferensen är tillräcklig för att ta itu med de utmaningar som vi står inför men att den bör ta hänsyn till ert folks dom. Jag värdesätter därför era insatser för att hitta lösningar och att försöka nå en kompromiss, och i detta avseende inser ni uppenbarligen att erforderlig hänsyn måste tas till dem som godkände texten som den var. Jag hoppas att detta kan leda till en kompromiss.

Jag är dock riktigt bekymrad över det ni sa om de nationella parlamentens inblandning. Ni förespråkar uttryckligen vetorätten vilket jag inte anser är rätt väg framåt. Det ni egentligen gör är att göra de nationella parlamenten till någon slags nya EU-institutioner, och det är ju inte precis något som vi har väntat på. Ni måste övertyga ert nationella parlament om att dess uppgift är att övervaka ministrarnas roll i rådet. Det är de nationella parlamentens uppgift, och de nationella parlament som har gjort detta har inte haft några problem.

Jag har en annan invändning mot det ni sa som ni kanske borde ta er en funderare kring. Ni måste komma ihåg att ni när ni i likhet med kommissionen försöker införa utvidgningskriterierna i fördraget låter domstolarna avgöra utvidgningsfrågan, trots att detta till syvende och sist är en fråga för politiskt beslutsfattande. Jag råder er att fundera lite över detta.

Enrique Barón Crespo (PSE). – (ES) Herr talman, herr premiärminister, herr vice ordförande för kommissionen! Vi håller på att avsluta den process som inleddes i Maastricht – vilket jag kommer jag ihåg i egenskap av talman – och som följdes av det nederländska förslaget, Lubbers-Koks förslag, som var alltför federalistiskt. Ni har nu intagit en rakt motsatt ståndpunkt. Det här är sådant som händer i familjer och vi är beredda att bygga broar.

Ni har ställt upp fyra villkor. När det gäller medbeslutandeförfarandet och de nationella parlamenten håller jag med Jean-Luc Dehaene: de nationella parlamenten borde använda sitt veto mot regeringarna, inte mot EU:s institutioner. Vi är beredda att förbättra vårt samarbete.

De nytillkomna frågorna finns i punkt 12 i vårt resolutionsförslag. Om detta är vi överens. När det gäller frågan om allmänna tjänster måste ni övertyga er politiska familj.

Det finns dock ett grundläggande problem: Genom att stycka sönder fördraget och fundera över ändringsförslag snarare än själva strukturen raseras allting, vilket går stick i stäv mot öppenhet och medborgarnas förståelse.

En sak till när det gäller nationalsången. Häromdagen förklarade jag för mina landsmän i min valkrets att den nederländska nationalsången, "Wilhelmus", är en hyllning till den spanska kungen. De tyckte att det var väldigt snällt av holländarna.

När jag sedan berättade att den handlar om den elaka spanjoren menade de att detta var ett fotbollsproblem. Jag vill därför säga en sak: nationalsångsfrågan är mycket komplicerad och jag tänker hålla mig till Ode till glädjen.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Herr talman! Det slog mig just att Jan Peter Balkenende i debatten fick mest stöd från socialistpartiet, *Vlaams Belang*, Jörg Haider's parti, det polska familjepartiet och EU-skeptikerna från Sverige och Danmark. Jag tyckte bara att det är värt att nämna.

Regeringens insatser vittnar om en nedslående brist på ansvarskänsla när det gäller Europas framtid. När allt kommer omkring blir konsekvenserna av ett minifördrag minskad demokrati, minimalt deltagande från allmänheten och minskad beslutsamhet när det gäller klimatförändring och terrorism. Ett minifördrag kommer att inskränka EU:s politiska betydelse. De grundläggande rättigheterna måste vara rättsligt verkställbara.

Är det nederländska arbetarpartiet i regeringen verkligen berett att offra de grundläggande rättigheterna för att undvika en folkomröstning? De nationella parlamenten borde verkligen delta i större utsträckning, men i stället för att införa förlamande vetoförfaranden borde de skaffa sig ett aktivt intresse och kunskap. De kan göra det nu, men de bryr sig helt enkelt inte.

Slutligen finns det en massa demagogiskt struntprat om en superstat. Detta bör vi sluta med för jag hörde inte att ert parti diskuterade detta heller när ni bedrev kampanj för konstitutionsfördraget inför folkomröstningen. Åtgärder för att skydda oss mot terrorism till exempel bör naturligtvis vidtas på EU-nivå och inte så som det görs för närvarande, bakom slutna dörrar, utan i stället öppet, demokratiskt och genom majoritetsbeslut. Det här är inte någon superstat. Det här är demokrati.

Premiärminister Jan Peter Balkenende! Nederländerna kan bidra med så mycket mer till Europa. Var snäll och visa det.

Hanna Foltyn-Kubička (UEN). – (PL) Herr talman! Ett europeiskt medvetande är en förutsättning för ett enat och framgångsrikt Europa i framtiden. Detta definieras av allting som vi européer har gemensamt – en kristen historia och kultur och ett samförstånd om att vi måste hålla ihop i framtiden.

Vi måste komma ihåg att vi inte kan tvinga människor att anta en europeisk identitet. Detta går inte att åstadkomma genom lagstiftning, oavsett hur många lagar vi stiftar eller om de antas i en anda av framgång eller motvilja. Faktum är att gemenskaper inte skapas genom konstitutioner utan gemenskaper skapar konstitutioner. Därför kommer ett konstitutionsfördrag för Europa inte att underlätta framväxten av en europeisk identitet, och det finns ingen anledning att utkämpa krig för att försvara den, särskilt inte om det leder till onödiga klyftor. Vi måste dock se till att vår gemensamma historia präglas av fler händelser som det toppmöte som nyligen ägde rum i Samara. Vi behöver visa världen oftare att vi är en enad enhet. Vi måste uppvisa en enad front eftersom det är det enda sättet att klara av de utmaningar vi står inför.

Jag tror uppriktigt sagt att vi kan lyckas med det här, just på grund av vår gemensamma identitet, och detta är någonting som inte kan garanteras genom lagstiftning.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Herr talman! Jag vill säga till premiärministern att konstitutionsfördraget inte handlar om att förlora sin identitet, utan om att organisera solidariteten på ett rättvist, effektivt och hållbart sätt. De som motsätter sig fördraget på grundval av identiteten är egentligen inte rädd för att medborgarna ska förlora kontrollen över staten, utan för att staten ska förlora kontrollen över medborgarna.

I en värld där marknaden, brottsligheten och fattigdomen är globaliserade måste Europeiska unionen vara politisk och sammanhängande. Vi behöver därför Europeiska unionens dubbla legitimitet som en union av stater och medborgare och med omröstning med dubbel majoritet.

Ni håller säkert med om att Europeiska unionen helt enkelt inte kan existera utan att vara en juridisk person och att den inte kan besluta om ett enda lands veto ska vara dess beslutsregel. Samtidigt som vi accepterar att subsidiariteten ska vara en viktig princip för unionen måste vi också acceptera den europeiska lagstiftningens företrädare framför den nationella lagstiftningen. Vi kan inte förvänta oss att EU-medborgarna ska vara EU-institutionerna lojala om deras grundläggande rättigheter inte är rättsligt bindande.

På samma sätt kommer den europeiska drömmen helt enkelt inte att förverkligas utan en social dimension. Ett socialt Europa är dock inte hållbart utan en harmoniserad skattepolitik och EU-medel. Det går till sist inte att föreställa sig ett Europa som är ekonomiskt och socialt effektivt utan en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik. Genom att beakta denna aspekt på ett positivt sätt kommer ni säkert att överbrygga era medborgares önskningar och andra européers längtan.

Jan Peter Balkenende, *Nederländernas premiärminister*. – (NL) Herr talman! Jag vill tacka parlamentsledamöterna så mycket för att de har fört fram ytterligare synpunkter i den här frågan.

Jag vill börja med att reda ut ett allvarligt missförstånd. Jag har hört en rad talare, inklusive Sylvia-Yvonne Kaufmann och Johannes Voggelhuber, tala om saker som nationalsången, utrikesministerposten och flaggan som om det var nederländska frågor.

Så är det inte alls. Jag menade att frågan är huruvida dessa symboler – som är underbara i sig och jag har ingenting emot dem – bör finnas med i en konstitution. De utgör bara exempel på frågan om vi vill arbeta med en konstitution eller om vi hellre vill ändra fördraget. Det är det som det här handlar om. Låt oss helt enkelt värna om våra symboler. Frågan är bara om de ska finnas med eller inte.

Jag hade som sagt en mycket djupare avsikt med det jag sa. Jag har försökt att svara på de frågor som finns. I mitt anförande menade jag att vi måste tänka i termer av en fördragsändring, de nationella parlamentens granskning av subsidiariteten. Jag ska utveckla detta strax. De frågor som vi anser vara viktiga är majoritetsbeslutsfattandet i förhållande till EU:s befogenheter och införandet av utvidgningskriterierna. Att endast se saker och ting i form av symboler vore en karikatyr av Nederländernas synsätt.

Jag lyssnade även noga till kommentaren om nationalism. Den förstod jag inte. Under debatterna som hölls i det nederländska underhuset och efter ”nejt” gjorde jag klart att vår framtid är i Europa. Ett positivt budskap om Europas betydelse i alla människors liv. Vi klarar oss inte utan Europa. Detta har alltid varit mitt budskap, och därför har jag ingen lust att förknippas med rent nationalistiska strömningar.

Sedan har vi påståendet att Europa bara handlar om ekonomi, vilket ni förstås refererade till, herr talman. Alla säger vissa saker. Ni hänvisade till en ung mediepersons agerande. Jag vill än en gång påminna er om att jag, när vi innehade ordförandeskapet i EU, vid upprepade tillfällen sa att EU är mycket mer än en marknad och en valuta. Kommer ni ihåg att jag tog initiativet till att anordna konferenser om värderingar i Europa? Då tog jag upp följande frågor: Vad är det som gör oss till européer? Vad har vi för gemensamma motiv? Vad kännetecknar kontinenten Europa? Jag önskar verkligen att debatten om europeiska värderingar fortsätter. Vi klarar oss inte utan den debatten. Så försök inte intala mig att det här bara är en fråga om ekonomi.

När vi tänker på EU:s framtid undrar vi vad det är för utmaning vi står inför. Maria Martens från Nederländerna gav en träffande kommentar om detta. Vad skulle egentligen vara den idealiska situationen? Vad är det vi försöker åstadkomma tillsammans? Detta leder sedan till en mängd konkreta frågor som också har tagits upp här i talarstolen.

Jag kan inte besvara dem alla. De är helt enkelt för många och vi har också begränsat med tid. Låt mig dock välja ut några frågor. En av de frågor som togs upp var frågan om befogenheter och subsidiaritet. Jag är fullständigt övertygad om att vi måste tala klarspråk. Andrew Duff drog sig inte för att säga att unionen endast har de befogenheter som medlemsstaterna ger den. Vi bör klargöra detta i mycket specifika ordalag. Det är när dessa befogenheter genomförs som frågan om subsidiaritet och proportionalitet kommer in i bilden.

De nationella parlamenten har naturligtvis sin roll att spela i det här sammanhanget. Detta gäller även för Nederländerna. Överhuset, underhuset och den gemensamma kommittén har funderat över frågan om vad EU bör och inte bör göra. Detta är oerhört gynnsamt för deltagandet.

Alltför länge undvek man och sköt upp debatterna. Detta är också den metod vi vill använda oss av för att säga att de nationella parlamenten bör vara fullt involverade i det som händer i Europa. Den kritik som finns bör föras fram.

Vi kommenterade till exempel harmoniseringen av straffrätten i kampen mot förfälskade varor, något som kommissionsledamot Franco Frattini har arbetat med. Den här typen av frågor bör tas upp till diskussion. Det är på detta sätt som de nationella parlamenten kan verka. Mer allmänt är det också bra att frågan om subsidiaritet tas upp även i de nationella parlamenten.

Vi bör undvika en situation där nationella parlament och Europaparlamentet ställs mot varandra. Ni har olika befogenheter och ni har en egen roll att spela i demokratin. Vi bör inte se detta som ett tecken på svaghet utan som ett tecken på styrka.

Jag vill nu gå in på kriterierna för allmännyttiga tjänster, som var en av de frågor som Margrietus van den Berg tog upp. Jag är fullständigt övertygad om att vi måste förtydliga detta. Vi kan diskutera hur vi gör detta. Samtidigt kan jag se Jules Maaten – vi känner varandra väl från tiden då vi båda satt i stadsfullmäktige i Amstelveen, en stad i närheten av Amsterdam – vi har känt varandra länge. Jag förstår mycket väl det ni säger om den inre marknaden. Vi måste naturligtvis ta hänsyn till de här konsekvenserna. Då vill jag dock säga att vi, om vi diskuterar pensionssystem, pensionsfonder, skolor, noga bör undersöka hur den inre marknads principer fungerar där. Det här behöver redas ut och vi kan naturligtvis diskutera närmare hur detta ska genomföras.

Jag förstod mycket väl att ni talade om hur viktig stadgan om de grundläggande rättigheterna är. Av goda skäl eftersom de grundläggande rättigheterna hör till de värderingar som Joseph Daul nämnde. Frågan är bara – och jag skulle vilja ställa samma fråga – om vi bör ta med detta i konstitutionen eller om vi kan göra det på något annat sätt. Vi måste hitta en lösning på det här. Jag har lyssnat noggrant på det ni sa och hört hur viktig ni anser att frågan är.

Det var ett nöje att höra Jean-Luc Dehaene tala. Jag värdesätter hans arbete med att få fram konstitutionsfördraget och hans dåvarande arbete i konventet, och vi har talat ut om frågan vid många tillfällen. Det gläder mig att ni har förståelse för den situation vi befinner oss i när folk röstar nej i en folkomröstning. Ni har även förklarat vad som krävs för att lösa situationen. Det vill jag bemöta genom att säga att vi måste vara lite mer pragmatiska, som Jules Maaten sa, samtidigt som vi naturligtvis ska behålla våra gemensamma ideal.

Om vi kan komma fram till en lösning måste vi vara uppmärksamma på de olika ståndpunkterna. Just därför upprepar jag idag att det är nödvändigt att se längre än till de nuvarande ståndpunkterna, att vi inte ska välja sida i Europa och att vi, som jag ser det, kan åstadkomma detta genom ett ändringsfördrag. Jag anser att det går att snabbt hitta lösningar.

Det har kommit många synpunkter som jag tycker är svåra att bemöta. Jag har dock noterat dem allihop för personligt bruk. Jag lyssnade noggrant på Enrique Barón Crespo som tog upp nationalsångerna. Jag vill avsluta med detta. Ni hänvisade till den nederländska nationalsången Wilhelmus som mycket riktigt innehåller följande fras: ”*de koning van Hispanje heb ik altijd geëerd*”.

Anledningen till att vår nationalsång innehåller raden ”jag har alltid respekterat kungen av Spanien” har dock att göra med att Spanien var inblandat i helt andra saker i Nederländerna, vilket kulminerade i en kamp om självständighet och ett 80-årigt krig. Vi befinner oss nu i en sådan fantastisk tid, en tid då vi för första gången i Europas historia lever i fred och säkerhet, så att vi kan diskutera saker och ting här som vänner.

Jag kommer mycket väl ihåg när jag var i Madrid och besökte klostret där Philip II bodde. Det var intressant att höra den spanska versionen av historien vid sidan av vår egen. Det är det som är så bra med Europa, att vi får vara olika. Europa är en mångfaldig kontinent men vi behöver även enighet. Det speciella med Europa är att vi kan stoltsera med vår kultur och religiösa mångfald. Detta har gjort Europa starkt.

Om vi talar om de ideal som vi står för vill jag säga så här: Låt oss använda det som har gjort Europa starkt: mänskliga rättigheter, demokrati och säkerhetsarbete. Låt oss fortsätta att vara medvetna om att

detta bör vara ett gemensamt arbete. Låt oss erkänna de nationella parlamentens befogenheter. Låt oss få Europaparlamentet att göra det som behöver göras utan begränsningar.

Jag tycker alltid att det är oerhört stimulerande att vara här eftersom Europaparlamentet är symbolen för ett enat Europa. Jag anser att det är bra att nationella politiker deltar i debatten med er. Jag tyckte att det var oerhört stimulerande att debattera med er idag. Naturligtvis är vi inte överens om allting och självklart kan jag ta kritik men det finns mer som förenar oss än som skiljer oss åt.

Om vi låter drömmen om Europa vägleda oss kommer vi otvivelaktigt att hitta lösningar på de problem som har uppstått. Tillsammans kan vi göra skillnad. Tillsammans kan vi arbeta med den här lösningen.

Talmannen. – Vi här i parlamentet anser inte att det finns någon anledning till nationalism längre. Termen borde således inte ha använts idag. Jag vill på alla ledamöternas vägnar uppriktigt tacka er för att ni kom och önska er all framgång med er politik så att vi kan hitta ett sätt att bevara innehållet i konstitutionen, med de nödvändiga reformer och värderingar som vi försöker få med. Jag vill också tacka kommissionens vice ordförande, kommissionsledamot Franco Frattini och Günter Gloser, biträdande minister vid utrikesministeriet.

Debatten är avslutad.

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

10. Situationen i Nigeria (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om situationen i Nigeria.

Günter Gloser, rådets ordförande. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, ärade ledamöter! Situationen i Nigeria har stor betydelse för stabiliteten i Västafrika och i sista hand för stabiliteten på hela kontinenten.

Som rådet sa i sitt uttalande av den 27 april blev det senaste valet i Nigeria en stor besvikelse. Det förekom åtskilliga oegentligheter och våldsdåd som ledde till att upp till 200 personer dödades och att många fler skadades eller hotades. Rådet räknar med att de personer som bär ansvaret för våldsdåden ställs till svars för sina handlingar. Det är i alla fall tur att det inte fanns några tecken på religiösa eller etniska konflikter i valet.

Valet ägde rum inom en förbättrad rättslig ram och det hade ställts ansevärd summor till förfogande, vilket fick oss att tro att valet 2007 skulle förlöpa bättre än valet 2003. Vi väntar fortfarande på slutrapporten från EU:s valobservatörsuppdrag men de första utvärderingarna ger stöd åt misstanken om att 2007 års val sköttes ännu sämre än det föregående 2003.

De största problemen var bristande organisation, i synnerhet vallokaler som öppnades, bristen på röstsedlar och bristen på sekretess under röstningen. Ännu allvarigare var att det utöver de omfattande oegentligheterna fanns tydliga bevis på betydande valfusk.

Ett annat stort problem var att det inte har publicerats några detaljerade resultat från valet och att de resultat som fanns inte hade räknats fram på ett begripligt sätt. Vi bör nu be de nigerianska myndigheterna att publicera resultatet och specificera vid vilka vallokaler rösterna lagts, eftersom det är det enda sättet att garantera öppenheten i valsystemet.

Under valkampanjen såg rådet dock uppmuntrande tecken på ett mer oberoende rättssystem, och vi hoppas att den här trenden kommer att hålla i sig även efter valet. De livliga debatterna i de privatägda medierna före och efter valet var också uppmuntrande, och rådet imponerades inte minst av nigerianernas engagemang för den demokratiska processen. Det gör att deltagandet i civilsamhällets organisationer är och fortsätter att vara mycket viktigt.

Rådet har vädjat till samtliga politiska aktörer att använda fredliga medel och uppvisa en ansvarsfull hållning genom att konsekvent hålla sig till de rättsliga kanalerna för att inte göra det nigerianska folket besviket. Vi hoppas att den oberoende nationella valkommissionen och andra organ kommer att skynda sig att ta fram de bevis som valdomstolarna behöver för att kunna fullfölja sitt arbete så snart som möjligt.

Rådet hoppas också att de nigerianska statliga myndigheterna kommer att ställa sig positiva till nyval i de fall där det finns obestridliga bevis på grovt valfusk.

Vi får dock inte vända Nigeria ryggen nu – tvärtom. Nigerias stabilitet och utveckling är inte bara en fråga för landets egen befolkning utan för hela Afrika. Om millennieutvecklingsmålen inte uppnås i Nigeria kommer de inte att uppnås i Afrika över huvud taget.

Nigerias framtida regering kommer att ställas inför många utmaningar. Ett grundläggande problemområde kommer att vara behovet av att effektivt övervaka de resurser som de federala staterna får. Ett annat är den fortsatta osäkerheten i Nigerdeltat.

EU bör hjälpa Nigeria att övervinna dessa utmaningar genom att öka insatserna för att främja en ansvarsfull samhällsstyrning och demokrati och genom att förespråka respekt för de mänskliga rättigheterna i Nigeria. EU måste i samarbete med Nigeria och med den nigerianska regeringens entydiga samtycke engagera sig i dessa frågor.

Ordförandeskapet kommer därför att fortsätta att hålla ett vaksamt öga på utvecklingen i Nigeria.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Som vi just hört har Nigeria nyligen hållit viktiga val som kommer att avgöra överförandet av makten från en civil president till en annan. På inbjudan från de nigerianska myndigheterna tillsatte kommissionen ett stort oberoende valobservatörsuppdrag, som gjorde ett gott arbete och bedrev ett nära samarbete med andra internationella och inhemska observatörsgrupper. Jag utsåg Margrietus van den Berg, som också övervakade valet 2003, till chefsobservatör för dessa val, och han kommer inom kort att rapportera till oss.

Valövervakningsuppdraget konstaterade att 2007 års statliga och federala val inte uppfyllde de grundläggande internationella och regionala normerna för demokratiska val, och påpekade att de störcades av dålig organisation, vilket redan har påpekats, en brist på grundläggande öppenhet och garantier, utbredda oegentligheter, betydande tecken på bedrägerier och berövande av människors rösträtt. Tyvärr rapporterades åtminstone 200 dödsfall på grund av valrelaterade våldsamheter. Andra internationella observatörer, däribland de som tillsatts av Västafrikanska staters ekonomiska gemenskap (Ecowas) och USA:s National Democratic Institute, under ledning av Madeleine Albright, var också mycket kritiska, liksom de inhemska observatörsgrupperna.

EU:s ordförandeskap uttryckte sin besvikelse över att dessa val inte utgjorde ett framsteg jämfört med 2003 i fråga om oegentligheterna och de många dödsoffren, och vår talman har nu gjort detsamma. Det internationella samfundet har med sina reaktioner och budskap konsekvent uppmanat nigerianer som har klagomål om förfarandet att använda de rättsliga bestämmelser som finns i konstitutionen och i vallagen, och det har hyllat domstolarnas oberoende och det civila samhällets engagemang och lovordat röstarbetarna och väljarna.

Besvikelsen över detta förlorade tillfälle är stor i det internationella samfundet, eftersom Nigeria, som en av de största makterna i Afrika, kunde ha föregått med ett gott exempel på ett framgångsrikt bekräftande av den demokratiska processen, vilket skulle ha haft en oerhört positiv inverkan på den afrikanska kontinenten. Detta är ännu mer beklagligt med tanke på att valen hölls i ett förbättrat läge där mötes- och yttrandefriheterna åtminstone respekterades i stor utsträckning.

Valen har lyft fram den nigerianska demokratiska processens många problem och brister, och kommissionen är medveten om att många utmaningar och betänkligheter nu måste hanteras och övervinnas. På kort sikt borde påtryckningar utövas mot Nigerias oberoende nationella valkommission om att offentliggöra en fullständig klassificering av valstationsresultaten, vilket är ett grundläggande öppenhetskrav, och domstolarna måste också uppmuntras att agera snabbt och ansvarsfullt i fråga om framställningarna om valet. Om upprättelse inte erbjuds kan detta få allvariga följder för framtiden.

Samtidigt som de lärdomar som dragits måste beaktas i våra framtida förbindelser med Nigeria bör vi undvika att befästa våra ståndpunkter. Jag anser att den politiska dialogen måste inledas på nytt, men de framtida förbindelserna måste utmärkas av ett djupare engagemang på federal och statlig nivå och på gemenskapsnivå med en omfattande rad aktörer i det civila samhället och i regeringarna. Valen måste vara ett centralt inslag i den politiska dialogen med Nigeria, utifrån valobservatörsuppdragets rekommendationer. Vår beredvillighet att inbegripa Nigeria i en politisk dialog och inom ramen för åtagandet att stärka regeringarna och demokratin i landet, särskilt tillsammans med Ecowas, betonas i den gemensamma kommunikén från EU och Ecowas som utfärdades den 24 april vid det elfte ministermötet mellan EU och Ecowas.

Samtidigt som det huvudsakliga instrumentet för den politiska dialogen kommer att fortsätta att vara artiklarna 8 och 9 i Cotonoupartnerskapsavtalet, kommer programplaneringen av utvecklingsarbetet, som ska finansieras genom den tionde europeiska utvecklingsfonden, också att utgöra en viktig möjlighet till dialog och en möjlighet att beakta de lärdomar som dragits av valet och resultatet av diskussionerna med den nya regeringen, det civila samhället och andra huvudaktörer.

Filip Kaczmarek, för PPE-DE-gruppen. – (PL) Fru talman! Både det nigerianska folket och det internationella samfundet hade av flera skäl stora förhoppningar inför valet i Nigeria.

För det första är Nigeria det folkrikaste landet i Afrika, och som kommissionsledamoten sa kan en framgångsrik demokratisk process i Nigeria bli en bra förebild som andra afrikanska länder vill efterlikna.

För det andra var det här det första valet i Nigeria där en civil regering skulle ta över efter en annan, vilket är mycket viktigt i ett land med en historia av militärdiktaturer.

För det tredje råder det omfattande yttrandefrihet i Nigeria och rättsväsendet är oberoende.

Tyvärr har förhoppningarna om att Nigeria skulle vara en förebild grusats. Den resolution som vi diskuterar är mycket kritisk, och det med rätta. Dålig organisation, otaliga misstag, oegentligheter i förfarandet och valfusk har gjort att det senaste valet i Nigeria inte kan anses tillförlitligt, fritt eller rättvist.

Valet levde inte upp till vare sig internationella normer eller de regionala normer som fastställts av Västafrikanska staters ekonomiska gemenskap (Ecowas). Vad värre är vanpyddes valet av våld som krävde minst 200 människors liv. Frågor om våldets betydelse i diskussioner om dödstalet visade att de flesta nigerianska politiker inte kände till problemet.

Det tycks vara mycket viktigt med långsiktig utbildning i medborgarskap i Nigerias fall. Det räcker inte att skicka valobservatörer. Vi måste investera i utbildning och bygga upp ett civilsamhälle.

Jag menar att nigerianerna inte får utsättas för utpressning som bygger på hot om att ett ifrågasättande av valresultatet vore liktydigt med att låta militären iscensätta en ny stadskupp. Den här filosofin om ”att välja det minst onda av två onda ting” undergräver demokratin och rättfärdigar och underblåsar odemokratiska tendenser. Nigerias 64 miljoner registrerade väljare har rätt att få ett valresultat som återspeglar deras verkliga vilja och EU måste sträva efter att åstadkomma detta.

Margrietus van den Berg, för PSE-gruppen. – (NL) Fru talman! Jag vill säga någonting på den socialdemokratiska gruppens vägnar här i Europaparlamentet snarare än som chef för valobservatörsuppdraget eftersom jag där har en annan roll.

EU:s valobservatörsuppdrag har tvingats dra slutsatsen att valet i Nigeria inte var tillförlitligt. Detta är olyckligt eftersom valprocessen och sedermera röstresultatet inte kan anses tillförlitligt, trots att klimatet nu blivit bättre och att yttrandefriheten respekterades under valkampanjen och trots att domstolarna har en positiv och självständig roll. Rådet, liksom kommissionsledamoten, har bekräftat att så verkligen är fallet.

Valet i Nigeria var dåligt organiserat och det rådde brist på insyn. Det förekom omfattande oegentligheter i valprocessen och det fanns tydliga bevis på valfusk. Valprocessen levde inte upp till internationella och regionala normer för demokratiska val.

Det allvarligaste problemet är fortfarande det som rådet tog upp för en stund sedan, nämligen att man inte publicerat resultatet vare sig i vallokalerna eller på högre nivå, och att det därför helt saknas bevis och öppenhet. Detta innebär att ingenting kan bevisas eller motbevisas, vilket gör att valresultatet helt saknar trovärdighet.

Som vi har konstaterat är detta helt enkelt ett av de hårdaste utslag som valobservatörsuppdrag har gett i de olika länderna. Detta var särskilt smärtsamt eftersom folket efter valet 2003 hyste stora förhoppningar om att det faktiskt skulle bli bättre. Folket var engagerat. När många människor har gjort de insatser som krävs och har uppvisat engagemang slår det extra hårt när någonting sådant här inträffar. Om man jämför den 14 april med den 21 april kan man konstatera att vid valet den 14 april fanns det fortfarande stort hopp, medan situationen den 21 april präglades av stort missmod. Detta förklarar även det låga valdeltagandet trots de optimistiska siffrorna som publicerades efteråt.

Vilka slutsatser ska vi européer dra av detta? Jag delar rådets och kommissionens slutsatser om att vi definitivt bör fortsätta vara engagerade. När allt kommer omkring är det det nigerianska folket vi talar om och det förtjänar en bättre framtid och seriösa val.

Det innebär därför att vi i våra diplomatiska förbindelser inte på något sätt får låtsas att den regering som just har tillsatts har valts på demokratisk väg. Detta är naturligtvis mycket svårt. Vi skulle kunna fortsätta som vanligt, förutsatt att vi fortsätter att vara engagerade och aktiva. Genom att fortsätta som vanligt påverkar vi inte bara EU:s valobservatörsuppdrags trovärdighet utan även – och i betydligt större utsträckning – de värderingar som vi själva står för när vi agerar i världen och i ett land som detta. Vi bör därför säga som det är och dra slutsatsen att vi för närvarande har att göra med en demokratisk kris.

Att det rör sig om en kris har framgått tydligt, dels i domstolarna där ett antal personer har gjort invändningar och försökt bevisa att saker och ting helt enkelt inte gått rätt till och dels genom arbetsgrupper i senaten och representanthuset som tillsätter egna utredningar och försöker lägga fram nya förslag. Vi måste naturligtvis vänta och se hur folket i Nigeria kommer att lägga fram sina egna förslag på hur man ska kunna hålla tillförlitliga val.

Som jag har sagt tidigare är det inte vår uppgift att lösa detta i detalj, men det här är kontentan och därför vore det bra om vi kunde ge våra resurser till alla de aktörer i samhället som kan främja samhällsstyrning och demokrati på det här sättet och inte till den federala regeringen eller staten.

Johan Van Hecke, för ALDE-gruppen. – (NL) Fru talman! Som jag ser det är de internationella observatörernas analyser av valet i Nigeria slående lika: besvikelse över valprocessen som kännetecknas av dålig organisation, omfattande valfusk, hot och våld. Valet lever inte på något sätt upp till internationella normer. Den slutsatsen drar EU:s valobservatörsuppdrag under Max van den Bergs ledning som har gjort ett gediget arbete under svåra omständigheter.

Jag är förvånad över reaktionen från vissa medlemsstater som hade föredragit att EU:s observatörer hade uttalat sig i något mindre negativa ordalag, särskilt eftersom medlemsstaterna i fråga ständigt hamrar på om behovet av ökad demokratisering i Afrika. Olika intressen leder ibland till olika reaktioner – historien upprepar sig.

EU:s valobservatörsuppdrag gjorde rätt i att inte lockas att anta en politisk ståndpunkt. Som Margrietus van den Berg sa för en stund sedan är det nu trots allt upp till politikerna och civilsamhället i Nigeria att göra sitt. Högsta domstolens domslut om vicepresidentens deltagande i valet visar att detta inte bör vara en utopi.

Nu bör oegentligheter rapporteras till valdomstolarna och domstolarna. Vår roll är mer strukturell. Som kommissionsledamoten med rätta påpekade måste vi genom dialog kräva att det tillsätts en oberoende valkommission som kan organisera helt oberoende val, och här kan det nyvalda nigerianska parlamentet spela en viktig roll.

Sammanfattningsvis är det efter den lovande utvecklingen i länder som Mali, Benin och Liberia verkligen synd att en regional supermakt som Nigeria har försuttit en verklig chans.

Marie-Hélène Aubert, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman! Som vi alla vet är utvecklingen i Nigeria av avgörande betydelse för den afrikanska kontinenten. Nigeria är ett av de största länderna i Afrika och EU har, precis som i Demokratiska republiken Kongo, ansträngt sig för att organisera och observera valet där.

Med detta sagt måste det kaotiska och våldsamma läget i Nigeria, i synnerhet i deltaregionen, få oss att få upp ögonen för ett antal frågor – tydliga och olösta frågor. Precis som i Kongo beror destabiliseringen av landet, och det klimat av våld och inbördeskrig som uppstått där, till mycket stor del på frågan om utvinning av råmaterial och olja.

Här anser jag att vi bör arbeta mycket förebyggande och stödja civilsamhället och demokraterna som kämpar för att få information om och insyn i utvinningen av tillgångarna och som också försöker bevara dem. Deltaregionen är fullständigt ödelagd och plågas av konflikter på liv och död och den nigerianska arméns insatser i området gör ibland mer skada än nytta.

Jag anser också att EU bör ställa mycket hårdare krav på att Nigeria bekämpar korruptionen och tydligt tar upp vinsterna från olja och mineraler i statsbudgeten om landet ska få bistånd. I vilket fall som helst är det nämligen skandal att det nigerianska folket som lever i stor fattigdom inte ser någonting av

vinsterna från mineralerna och oljan! I en tid då oljepriset per fat har ökat lär tillgångarna vara betydande. Det är därför ytterst märkligt att man inte har tagit itu med den här frågan.

Slutligen måste vi även göra framsteg när det gäller de stora företagens sociala ansvar och miljöansvar. Särskilt Shell har en stor verksamhet i landet, men det finns även andra företag med stora intressen. Vi bör också agera gemensamt i de här viktiga frågorna och inte bara när det gäller att organisera val.

Vittorio Agnoletto, för *GUE/NGL-gruppen*. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag har lyssnat på rapporterna från rådet och kommissionen med stort intresse, och som medlem i parlamentets observatörsdelegation under presidentvalet kan jag bekräfta allt som hittills har sagts. Valet genomfördes definitivt inte enligt internationella normer, eftersom man inte levde upp till internationellt fastställda normer, inte ens de afrikanska staternas egna normer.

Man sköt till och med upp vallokaler öppnande. Detta beslutades och meddelades så sent som dagen innan, så att en majoritet av befolkningen inte visste om det. De flesta vallokaler stängde i förtid. Det saknades möjlighet att rösta konfidentiellt. Jag skulle kunna fortsätta hur länge som helst. Jag kan till exempel nämna en valkommission som endast var oberoende till namnet och som i själva verket var nära förbunden med regeringen.

Jag vill även nämna det hotfulla klimatet. Hauwa Ibrahim som tilldelades Sakharovpriset 2005 skulle träffa vår delegation på en offentlig plats men bad att få ändra platsen för mötet eftersom hon inte kände sig tillräckligt trygg.

Jag vill styra in debatten på vad som kan göras i framtiden. Vi måste definitivt kräva att oegentligheterna i valet utreds, att det tillsätts en oberoende valkommission och att appellationsdomstolen agerar helt självständigt i hanteringen av valöverklaganden och intygar detta. Och vi måste förklara att det är nödvändigt med nyval. Vi får dock inte sluta där, och i bakgrunden ser jag redan risken för att rådet i sina politiska beslut tenderar att fortsätta som om ingenting har hänt. Låt oss inte dölja varför – en del människor kanske tycker att det viktigaste är att ha en regering, oavsett hur legitim den är, i ett land som vi kan fortsätta att köpa olja av.

Det kan inte vara lösningen. Jag vill fråga er om ni har tänkt använda några av de instrument som EU har till sitt förfogande. Vi har till exempel det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter. Kan vi kontrollera att den nigerianska regeringen inte lägger sig i valet och genomförandet av projekt som finansieras av det instrumentet? Jag vill som så många gånger tidigare fråga kommissionsledamoten vad som händer med den demokratiska klausulen om rättigheter som antogs av en mycket stor majoritet i parlamentet men som aldrig godkändes av kommissionen eller rådet. Den har aldrig blivit det kraftfulla verktyg som den skulle kunna vara. Det skulle annars kunna vara oerhört gynnsamt för den demokratiska utvecklingen att även lägga handeln med Europa i vågskålen.

Sist men inte minst har vi frågan om vilken roll Europa avser att spela när det gäller händelserna i Nigerdeltat. Jag anser inte att det är rimligt att enskilda stater ska göra sitt yttersta och vara beredda att betala lösensumman när någon har gripits. Vi måste kräva att den nigerianska regeringen och representanter för lokalbefolkningen inleder samtal, upprättar förbindelser och anordnar möten med varandra. Vi måste även utöva påtryckningar inte bara på regeringen utan även på de stora europeiska företag som verkar i regionen utan hänsyn till mänskliga rättigheter eller miljö rättigheter.

Bastiaan Belder, för *IND/DEM-gruppen*. – (NL) Fru talman! *Demokratie als Farce* löd rubriken i veckotidningen *Das Parlament* den 30 april. – Rådets ordförande kanske har märkt att jag är ganska tyskorienterad. Ovanför rubriken fanns en stor bild på två blygt leende nigerianska pojkar som viftar med sina röstsedlar. Alla kommentarer är överflödiga. De två valen som ägde rum i detta folkrika land i april har slutat i en mänsklig och politisk katastrof med över 200 dödsoffer och omfattande valfusk – om vilket den föreliggande gemensamma resolutionen inte skräder orden. Hur ska vi gå vidare i Nigeria?

Jag slås av av en sida lång artikel och intervju med Nigerias nuvarande president Olusegun Obasanjo som tydligt påpekar att Nigerias framtid ligger i förbindelserna med Kina. Billiga lån, infrastruktur – fantastiskt – men EU är ute ur spelet. Jag frågar rådet och kommissionen vad EU:s reaktion är på det? Har ni mot bakgrund av dessa uttalanden och denna ståndpunkt en strategi, konkret eller okonkret, för Nigeria, eller för hela den afrikanska kontinenten för den delen?

Andreas Mölzer, för ITS-gruppen. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Om ett land för första gången efter inbördeskrig och militärdiktaturer försöker anordna ett fredligt maktskifte är det klart att inte allting kommer att förlöpa idealiskt och friktionsfritt.

Vi är dock alla överens om att valet var en fars. För vad har hänt med demokratin när ett parti tar ut segern redan innan rösterna har räknats, och vad har hänt med väljarnas fria val när det förekommer hot under rösträkningen, när röstsedlarna fylls i flera gånger och när det i landsbygdsområdena knappast tycks ha förekommit något val alls? Vad ger det för slags budskap när röstsedlarna och valmaterialet anländer för sent eller inte alls? Hur ska det nigerianska folket då kunna känna att de blir tagna på allvar?

Tanken var att valprocessen skulle skapa stabilitet i regionen och visa folket en möjlig väg in i framtiden. Dessa förhoppningar har dock inte infriats. Det som återstår är ett desillusionerat folk som i bästa fall har erfarenhet av val som symbolhandling. Oppositionen hotar att bestrida valresultatet, vilket förmodligen inte kommer att tjäna någonting till eftersom det vinnande partiet knappast kommer att gå med på nyval. Då återstår att fundera över i vilken utsträckning EU kan utöva påtryckningar när makten överlämnas den 29 maj. EU självt har ju knappast alltid varit den bästa av förebilder utan har också låtit göra om folkomröstningar tills önskat resultat uppnåtts, något som är högst tveksamt ur demokratisynpunkt.

Edward McMillan-Scott (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Detta var mitt första besök i Nigeria och mitt första afrikanska val, och jag blev besviken. Jag hade förväntat mig ett fritt och rättvist val, men det var allt annat än det. Jag ska inte tråka ut kammaren med mina slutsatser, eftersom de sammanfaller med slutsatserna från ledaren för kommissionens delegation och med slutsatserna från ledaren för den delegation dit jag hör, och de kan ses på *YouTube*, i en kort video som jag spelat in under rubriken ”Nigerias rigged elections” (Valfusket i Nigeria).

Jag vill bara ta upp några lärdomar som Europeiska unionen kan dra av detta val i Afrikas största land. Det verkar som om det kinesiska inflytandet, som Bastiaan Belder nämnde, är lite större än vi förstår. Vi vet att Kina är inblandat i demokratins bakslag världen över: Kina samarbetar med Ryssland som en ojuste duett, i hela Afrika, med Vitryssland, Venezuela, Zimbabwe och Egypten. En process har inletts som Europeiska unionen måste bemöta, och jag tror att kommissionsledamoten har beslutat sig för att använda det instrument som hon och jag verkligen framhåller i största möjliga utsträckning, nämligen det Europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter.

Låt mig bara göra några specifika påpekanden. Jag var en av tre Europaparlamentsledamöter i denna delegation, och det var inte tillräckligt. Jag tror att vi som parlament måste tänka om när det gäller användningen av före detta Europaparlamentsledamöter i sådana delegationer. Vi kommer till exempel att sända en delegation till Sierra Leone i augusti, och jag skulle inte bli förvånad om mycket få personer vill vara med.

För det andra, beträffande oberoendet hos Europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter, hörde vi att EU-uppdraget i Nigeria tillsammans med regeringen håller på att godkänna projekt. Det får inte ske: detta instrument ska vara oberoende från värdlandets kontroll.

Så har vi frågan om uppföljningen av detta val. Jag vet att den slutliga rapporten ännu inte har offentliggjorts, men jag tror att Europeiska unionen måste fullfölja demokratin i dessa länder och följa upp processen med ett dåligt val.

Slutligen är användningen av FN som en instans som anordnar dessa mycket effektiva uppdrag en kostsam lyx som måste omprövas.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Förra månaden åkte jag till Nigeria som en av Europaparlamentets valobservatörer och där såg jag många intressanta, ofta obehagliga och ibland förfärliga händelser. Å ena sidan gör de nigerianska väljarna ofta långa och mycket mödosamma resor för att ta sig till vallokalerna. Å andra sidan gör de som arbetar på de nigerianska vallokalerna allt de kan för att hindra dessa människor från att ta sig till valurnorna. Å ena sidan röstar människor entusiastiskt för att skapa sig ett bättre, rättvisare och anständigare liv. Å andra sidan förfalskar de som arbetar på vallokalerna människors röster i avsikt att förhindra politisk och ekonomisk förändring.

Mina damer och herrar! Jag anser att det inte råder något tvivel om var Europaparlamentet och EU står. Vi står på rättvisans, demokratins och de fria och rättvisa valens sida. Vi står på de miljontals nigerianers sida som tror på demokratiska val i förhoppning om att demokrati är nyckeln till att lösa politiska, ekonomiska och sociala problem. Förra månaden hade Nigeria en historisk möjlighet att bevisa för sig

själv, för Afrika och för resten av världen att man var uppgiften vuxen, att man klarade av att genomföra ett demokratiskt och fredligt maktskifte från en regering till en annan. Dessvärre har landet försuttit den historiska möjligheten.

Fiona Hall (ALDE). – *(EN)* Fru talman! Jag vill gärna hylla Margrietus van den Berg för hela hans utmärkta arbete som chefsobservatör i Nigeria under mycket svåra omständigheter. Jag anser att statusen för EU:s valobservatörsuppdrag i allmänhet stärkts, eftersom valobservatörsuppdraget till Nigeria inte var oklart utan sände ett tydligt budskap om att valen var inkorrekta.

Det stora värdet hos EU:s valobservatörsuppdrag är att det är oberoende och helt neutralt. Uppdraget är åtskilt från EU:s utrikespolitik. Det enda som jag inte är nöjd med i förslaget till resolution är att en oklarhet har införlivats i texten i skäl V och punkt 15. Det finns ett samband mellan valövervakning och utrikespolitiken, men trots det måste de hållas isär ordentligt.

Jag hoppas att vi kan finna ett sätt att kringgå detta genom ett normalt ändringsförslag så att vi löser detta problem, för annars är jag rädd att ALDE-gruppen kommer att tvingas att rösta emot både skäl V och punkt 15.

Urszula Krupa (IND/DEM). – *(PL)* Fru talman! Trots att Nigeria är rikt på naturtillgångar är det ett korrupt och underutvecklat land där vinsterna från tillgångarna, i synnerhet oljetillgångarna, inte används för att främja den ekonomiska utvecklingen eller förbättra samhällslivet. Inflytelserika påtryckningsgrupper som vill behålla kaoset i Nigeria underblåser motsättningarna mellan muslimer och kristna trots att religionen är skild från staten och konstitutionen borde garantera medborgarnas rättigheter.

Enligt min mening äger dock debatten här i parlamentet rum lite för tidigt, innan valkommissionen har gjort något uttalande. Jag vill dock använda den här livliga debatten och den dramatiska situationen i detta afrikanska land för att här i parlamentet dra mig till minnes några ord av den största auktoriteten på 1900- och 2000-talen, påve Johannes Paulus II. Han menade att en stats existensberättigande är folkets och samhällets suveränitet och att respekt för en nations rätt till existens, frihet och kultur är en förutsättning för internationell fred och internationellt samarbete.

Bogusław Sonik (PPE-DE). – *(PL)* Fru talman! Över 200 människor dog under valet som nyligen ägde rum i Nigeria. Valet genomfördes inte alls enligt demokratiska principer. Chefen för EU:s observatörer, Max van den Berg, betonade att valet inte motsvarade det nigerianska folkets förhoppningar och förväntningar och inte kan betraktas som tillförlitligt.

Nigeria är ett land som genomsyras av sociala konflikter på grund av religiösa och etniska skillnader, särskilt mellan muslimer och kristna. Samtidigt har landet stora oljetillgångar och andra mineraler och är befolkningsmässigt det nionde största landet i världen. Politiska mord, tortyr och summariska domar från militärens sida är vardagsmat. Det råder begränsad yttrandefrihet och föreningsrätt. Förtrycket av den kristna minoriteten blir alltmer oroande.

EU har sedan inrättandet byggt på respekt för mänskliga rättigheter och grundläggande och medborgerliga friheter. Vid flera tillfällen i sin historia har Europeiska gemenskapen – och senare Europeiska unionen – sagt ifrån när demokratin och friheten hotats. Georgien och Ukraina utgör exempel på att det bara är bestämda åtgärder som ger resultat. I Ukraina ledde den här typen av åtgärder till att den fuskpräglade andra omgången i presidentvalet gjordes om. Detta berodde inte bara på det ukrainska folkets motståndskraft utan också på de höga och tydliga signalerna från EU.

Enligt min mening ger EU:s sena reaktion på händelserna i Nigeria också anledning till oro. När grundläggande normer kränks bör reaktionerna komma omedelbart. Det har gått exakt en månad sedan oroligheterna och valet i Nigeria. Vi bör omedelbart dra in allt ekonomiskt stöd från EU till regeringen i Nigeria liksom allt stöd till förmån för demokrati och mänskliga rättigheter om det finns risk att pengarna hamnar i den korrupta regeringens fickor.

Pierre Schapira (PSE). – *(FR)* Fru talman, mina damer och herrar! Demokratin har förlorat terräng i Nigeria. Valet lördagen den 21 april, som präglades av fusk, våld och död, var varken fritt eller rättvist. Som ni sa har alla de internationella observatörerna bekräftat detta.

Valet var tänkt som ett test. För första gången sedan landet blev självständigt 1960 fanns det förhoppningar om att en demokratiskt vald president skulle efterträda en annan. Detta är en försutt

chans! Det bådär inte alls gott för Nigeria i en tid då landet, hur rikt det än är, behöver stabilitet för att ha en chans att ta sig ur fattigdomen.

Efter valet har våldet ökat. Det internationella samfundet har en skyldighet att ingripa.

Jag vill påminna om att Europaparlamentet förra året delade ut Sakharovpriset till Hauwa Ibrahim, en nigeriansk advokat som modigt försvarat två kvinnor som dömts till döden genom stening för att ha begått äktenskapsbrott. Sharialagarna gäller nämligen fortfarande i landet.

Den 28–29 maj kommer en koalition av oppositionspartier, civilsamhället och fackföreningsorganisationer, inklusive det nigerianska advokatförbundet, att anordna en tvådagarsrörelse för att protestera mot valfusket.

Europaparlamentet måste stödja denna demokratiska rörelse. På så sätt försvarar vi det nigerianska folket och Nigeria som är ett stort och viktigt afrikanskt land.

Toomas Savi (ALDE). – (EN) Fru talman! Valobservatörsuppdraget i Nigeria var det första som jag deltog i. Jag har en tanke som jag vill dela med er angående det.

Euroepiska unionen var en av de största givarna när det gällde genomförandet av de nigerianska valen. Därför måste vi till viss del åta oss ansvaret för att det stöd som ges effektivt tjänar sitt syfte. Hela den organisatoriska bördan med genomförandet av valen bars av den oberoende nationella valkommissionen. I Nigeria kunde den oberoende nationella valkommissionen inte möta de organisatoriska och logistiska utmaningar som den ställdes inför när det gällde att genomföra verkligt demokratiska val. Bristerna utgör också den mest omfattande delen i resolutionen. Jag anser att ni måste dela den oberoende nationella valkommissionens ansvar när det till exempel gäller att utbilda 500 000 organisatörer på gräsrotsnivå inom valkommissionen, så att mer trovärdiga oberoende och demokratiska val kan äga rum i Nigeria nästa gång.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Oavsett valresultat – och det finns all anledning att tvivla på resultatets giltighet – var valprocessen den mest oroande aspekten i det nigerianska valet och de internationella observatörerna var helt på det klara med vad de ansåg om den: den var oorganiserad och det förekom valfusk.

De parlamentsledamöter som var där som observatörer har lämnat en avslöjande rapport om detta.

Slutsatsen kan således dras att valet användes för att ge det hela en viss legitimitet, vilket observatörerna dock inte erkänner och vilket inte är acceptabelt i demokratier. Resultatet hade mer att göra med hot, fusk och våld än folkets vilja. Tyvärr är detta långt ifrån ovanligt på den afrikanska kontinenten.

Trots de framsteg som gjorts de senaste årtiondena pågår en stor del av våldet fortfarande och några av de korruptaste regimerna finns kvar. Det finns ingenting i Afrikas geografi eller i det afrikanska folkets genetiska sammansättning som hindrar dem från att leva i demokrati, och det internationella samfundet måste vara beslutsamt och resolut när det gäller demokratiseringsprocessen i länderna i Afrika.

Detta är nödvändigt inte bara på grund av alla de vanliga anledningarna utan även på grund av att Kina har blivit en global aktör som inte har demokratisering som villkor för samarbete, tvärtom faktiskt. Inför toppmötet mellan EU och Afrika som ska äga rum under det andra halvåret i år förväntas EU nu spela en riktigt effektiv roll och inte bara begränsa sig till retorik. Alla globala aktörer betar sig inte på samma sätt men vi måste arbeta tillsammans med våra allierade. De främsta skälen har att göra med värderingar, principer och intressen. I fria och stabila demokratier kan man bedriva förutsägbar internationell handel som gagnar alla utom dem som försöker underblåsa korruption och diktatur.

Därför måste vi vara hårda vid det kommande toppmötet som ska äga rum under det portugisiska ordförandeskapet. Vi vill inte bara ha goda avsiktsförklaringar eller erkännanden av de misstag som begåtts tidigare. Vi vill ha politisk sanning och sann politik.

EU måste förbli den största givaren av internationellt bistånd och aktivt främja samarbete. Samtidigt måste emellertid EU lyckas åstadkomma reformer, demokratisering och frihet i dessa länder. Annars kommer EU snarare att dela ut fisk än att hjälpa människor att fiska.

Karin Scheele (PSE). – (DE) Fru talman! Efter att ha föregåtts av så stora förväntningar är Nigerias valmaraton nu över och det har valts en ny president, nya lokala parlament och ett nytt federalt parlament. Resultatet stod klart redan innan valet hade hållits. Även om man hade räknat med en överväldigande

seger för det styrande partiet hade ingen av valobservatörerna räknat med ett så omfattande valfusk, ett så förfalskat resultat, ett sådant logistiskt kaos eller ett så omfattande våld i samband med valet. Inte bara EU:s valobservatörsdelegation utan även – och detta är någonting nytt – Västafrikanska ekonomiska och monetära unionens delegation riktade skoningslös kritik mot de allvarliga bristerna under valet som har dokumenterats i form av en lång lista som redan har nämnts i debatten. Jag ansluter mig till övriga ledamöter och uppmanar de nigerianska myndigheterna att grundligt och öppet utreda oegentligheterna i valet.

Jag vill även be kommissionen att tala om för oss vilka möjligheter vi har att genom instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter vidta de åtgärder som krävs både i dialogen och i samarbetet med Nigeria. Som vi vet är det inte bara kinesiska företag som inte tar hänsyn till mänskliga rättigheter och sociala orättvisor. Deras västerländska motsvarigheter har också alltid blundat för detta i jakten på olja.

András Gyürk (PPE-DE). – (HU) Som vice ordförande i observatörsdelegationen från Internationella republikanska institutet hade jag möjligheten att personligen delta som observatör i det senaste nigerianska valet. Utifrån mina erfarenheter måste jag säga att samordningen av arbetet mellan de otaliga internationella observatörsdelegationerna fungerade föredömligt.

När det gäller själva valet kan jag endast bekräfta mina kollegors uttalande om att Nigerias val varken kan betraktas som rättvist eller fritt. Det levde varken upp till internationella normer eller de lokala normer som fastställts av regeringen i Abuja. Vi såg allvarliga brister i röstlistsystemet och i informationen till allmänheten. I många fall öppnade de lokala vallokaler sent och hade inga röstsedlar. Det skumma förfarandet för att sammanställa resultatet föranleder till och med misstankar om valfusk. Det är ganska talande att resultatet från vissa valdistrikt inte har presenterats.

Dessutom har valet präglats av våld. Som vi redan har hört miste cirka 200 medborgare livet i sammandrabbningar i samband med valet. De här massiva oegentligheterna är ännu mer oroande mot bakgrund av det förra nigerianska valet som ägde rum under mycket mer ordnade former. Den här gången såg vi tyvärr att den röstande allmänhetens tilltro till demokratin – vilket är mycket viktigt – inte motsvarades av någon avsikt från regeringsorganens sida att låta valet ske inom lagens ramar.

Vi som var där såg de nigerianska medborgarnas starka tilltro till demokratiska värderingar. De väntade värdigt och ofta under kaotiska förhållanden på att få utöva sina demokratiska rättigheter. Det ligger även i Europas intresse att stärka demokratin i Nigeria så att landet kan bli en förebild för den afrikanska kontinenten. Därför är det viktigt att EU fortsätter att aktivt övervaka den processen.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Fru talman! Jag ber om ursäkt för att jag bokade om mitt anförande men vi hade en mycket viktig omröstning för att välja ordförande till Eurolat.

Nigeria lyckades inte ta tillvara den möjlighet som valet utgjorde. Våra observatörer bekräftade tydligt att valet varken var fritt eller rättvist. Detta berodde på korruption och mycket dålig organisation. Nigerias regering bär hela skulden för detta. Valet överskuggades av fasansfulla händelser, i vilka 50 människor dog, varav de flesta i Nigerdeltat. Tidvis var valet bara en karikatyr av ett val, där vissa vallokaler aldrig öppnade och andra vallokaler invaderades av banditer som förstörde valurnorna.

EU bör vara särskilt noggrant när det gäller att övervaka valen i Nigeria, som är det största landet i Afrika och en ekonomisk och politisk referenspunkt för många andra länder i Afrika. I ett val i ett land med 110 miljoner invånare, varav 64 miljoner är i röstberättigad ålder, bör fokus ligga på folkopinionen. Dessvärre ledde inte valet till att Nigerias ställning på den internationella arenan stärktes, utan försvagades.

Under valupptakten konstaterade vi ett antal oroande händelser och tendenser som inte hade något samband med valprocessen. I muslimska områden tvingades till exempel flickor som går i kristna skolor att bära slöja som symbol för den islamska traditionen. Detta är ett tydligt brott mot de religiösa rättigheterna och den religiösa toleransen. Den här typen av händelser ökar dock och den här typen av diskriminering kan bli ännu mer utbredd när muslimerna får mer makt i Nigeria. Europaparlamentet kan inte tyst acceptera detta, särskilt eftersom det rör sig om psykiska övergrepp på barn. Under omröstningen i morgon finns det möjlighet att ta ställning i frågan och vi kommer då att rösta om ett ändringsförslag om just den här frågan.

Men vad kommer att hända sedan, efter valet? Vi bör göra mer än bara kritisera, även om vår kritik är berättigad. Vi behöver även en tydlig plan för hur vi ska tvinga ett land, som spelar en nyckelroll på en

kontinent som praktiskt taget är vår granne, att iakttä de demokratiska spelreglerna. Vi måste med andra ord tvinga de nigerianska myndigheterna att införa demokrati och fria val eller – för att tala klarspråk – dra in det ekonomiska biståndet. Detta stöd får inte kanaliseras till staten eller till federala strukturer. I stället kan och bör det ges till icke-statliga och sociala organisationer. Vi måste även utöva påtryckningar på den nigerianska regeringen så att den agerar mer effektivt mot korruption, våldsanvändning och den känsla av straffrihet som finns hos lokala myndigheter, som praktiskt taget är stater i staten.

Günter Gloser, rådets ordförande. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag vill varmt tacka ledamöterna i parlamentet för visat intresse och för deras stöd. Jag vill särskilt tacka dem som har haft uppgiften att övervaka valet på fältet och som därför kan ge mycket handfasta och korrekta beskrivningar av händelserna där.

Filip Kaczmarek angav i sitt anförande att han ansåg att man försuttit en möjlighet. Till detta vill jag tillägga att de allra flesta nigerianer inte har försuttit någon möjlighet. Det var snarare en fråga om att det fanns folk som inte ville tillåta fria, oberoende och hemliga val som skulle kunna ha betydande konsekvenser.

Från många håll har frågan ställts om vad vi kan göra åt detta. Herr van den Berg! I ert anförande sa ni också att vi inte får brista i vårt engagemang för Nigeria och dess civilsamhälle i synnerhet. Det är mycket viktigt att vi nu, snarare än att dra tillbaka detta engagemang, förtydligar hur EU:s engagemang direkt kan gynna de berörda parterna, inte minst civilsamhället.

Vid G8-mötet i Heiligendamm, då bland annat Nigerias president förväntas närvara, kommer det att finnas möjlighet att än en gång tala ut om hur vi européer anser att val bör gå till och om hur de manipuleras.

Det första intrycket av vad som har hänt i Nigeria får dock inte påverka vårt allmänna intryck av Afrika negativt. En del av er har redan nämnt de positiva exempel som finns på den afrikanska kontinenten. Mauretanien kanske inte är något stort land, men vi har nyligen sett hur landet har lyckats organisera en övergång. Detta exempel har även visat vilken typ av stöd som behövs för att göra detta.

En annan fråga, med tanke på det kommande toppmötet mellan EU och afrikanska unionen som hålls i november, är behovet av att EU i sina förhållanden med sina afrikanska partner klargör vilka värderingar EU står för och vilka föresatser EU har. Samtidigt måste vi i vår dialog med Kina även vara tydliga med var vi står. Det är nämligen inte acceptabelt att Kina endast har ett mycket strikt ekonomiskt intresse i den afrikanska kontinenten, medan EU får ta hand om många andra områden såsom ansvarsfullt statligt agerande och civilsamhällets utveckling.

För några veckor sedan deltog jag i ett gemensamt möte mellan EU och Ecowas. Jag slogs då av att höra de deltagande länderna säga att det här innebar ett bakslag för den spirande utvecklingen i dessa länder som man hoppades skulle ta fart ytterligare. Det finns också många länder i Afrika med ekonomisk tillväxt och ett gott styre. Det gläder mig att se att många av de offentliga medierna i förberedelserna inför toppmötet för närvarande vänder blicken mot Afrika och noterar detta. Därför var det också viktigt för EU och några av medlemsstaterna att visa vad de tyckte vid övervakningen av valet i Kongo, eftersom det utöver Kongo finns ett antal länder där utvecklingen går starkt framåt. Jag vill således tacka er än en gång för det. Jag hoppas att vi tillsammans med kommissionen och med parlamentets stöd kommer fram till ett sätt att få bukt med det som har hänt i Nigeria. Jag hoppas att det kommer att ske förändringar och att vi kommer att kunna fortsätta att stödja de nigerianer som vill förändra landet och göra Nigeria till ett demokratiskt land.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Vi är tyvärr alla eniga om att dessa val var en verklig besvikelse, men jag hoppas att demokratin i Nigeria kommer att bli en styrka i framtiden och inte en fars. Vi har mycket arbete framför oss. Jag håller med om att det inte är möjligt eller lämpligt att fortsätta som om inget hänt, och det kommer vi förvisso inte att göra.

Liksom jag tror att en majoritet av ledamöterna sagt här måste vi ansluta oss till medlemmarna i det civila samhället i Nigeria som vill förändra situationen och valprocessen. Detta måste ingå i den dialog som vi måste följa upp, särskilt på grundval av rekommendationerna från valobservatörsuppdraget.

Å andra sidan krävs också ett politiskt engagemang och en dialog med regeringen. En sådan dialog måste vara regelbunden, strukturerad, och äga rum på trojkanivå, på lokal nivå eller på ännu högre nivå,

och den måste utvidgas till att omfatta nationella och regionala organisationer, vilket var fallet med EU och Ecowas, som nyss nämndes, såväl som företrädare för det civila samhället.

Vad gäller valkommissionen fanns det enligt observatörerna oegentligheter och bedrägerier, men den oberoende nationella valkommissionen misslyckades särskilt att agera oberoende som den måste göra. Det är därför tydligt att valkommissionen, skamfilad som den är på grund av allvarliga tvivel angående dess opartiskhet, inte kan fortsätta att ta emot stöd från europeiska utvecklingsfonden. Frågorna om valkommissionens oberoende, mandat, struktur och ledarskap måste därför hanteras innan något beslut kan fattas om huruvida stödet ska fortsätta.

Vad gäller Nigerdeltat, som några av er redan nämnt, är rapporten från Human Rights Watch med titeln "Chop Fine" om Rivers state symbolisk för en situation som är utbredd i Nigerdeltat, där stora finansiella resurser finns tillgängliga men endast når människorna i mycket begränsad utsträckning och ännu mindre samhällena i deltats avlägsna områden. Människor i detta område har berövats sina röster och sina landresurser, och får inget i ersättning av regeringen.

Hoten och utmaningarna i detta område har fortfarande inte hanterats och kommer förr eller senare att få allvarliga konsekvenser på nationell och regional nivå. EU-medlemsstaternas ambassadörer har två gånger lagt fram tydliga och enkla rekommendationer. Innan de finansiella resurser som tilldelas Nigerdeltat ökas måste en fullständig öppenhet garanteras och en dialog inledas mellan alla aktörer.

Artiklarna 8 och 9 i Cotonoupartnerskapsavtalet har också nämnts. De innehåller alla de beståndsdelar som krävs för att garantera en så effektiv dialog som möjligt, inte bara med regeringen, utan också med det civila samhället och de regionala afrikanska organisationerna, vilket nämnts. Jag anser att det är av absolut största vikt att mer sammanhängande, regelbundna och systematiska åtgärder som vidtas av EU som grupp gentemot Nigeria är det enda möjliga sättet att hantera de frågor som betonats i dessa val. Detta måste vara en mycket viktig fråga inom ramen för vår politik.

Å andra sidan måste vi vara försiktiga så att vi inte knuffar Nigeria i händerna på religiösa extremister, däribland muslimska extremister.

Kina nämndes. När jag besökte Kina i januari klargjorde jag att vi vill föra en dialog om Afrika med Kina. Det är inte så lätt, men det är mycket viktigt och därför är det viktigt att Nigeria är inbjudet till G8-toppmötet så att vi kan ge landet dessa budskap direkt, för vi måste tala om för Nigeria att vi vill att våra värderingar och intressen respekteras och det kan inte bara handla om rent ekonomiska frågor.

Jag vill bara upprepa att det Europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter är ett tillfälle att arbeta med det civila samhället. Det kan fungera utan regeringens godkännande, men vi har normalt kontakt med regeringen.

Slutligen är det också viktigt att se vad vårt finansiella stöd betyder där. Vårt stöd utgör endast 0,2 procent av oljeintäkterna och det totala internationella stödet till Nigeria. Därför är konsekvenserna av ett avbrytande av stödet försumbara ur finansiell synvinkel och möjligen kontraproduktiva, eftersom det ytterligare skulle skada den politiska dialogen med regeringen. Men på det stora hela går 25 procent av finansieringen till att främja goda styrelseformer. Därför borde vi använda denna del särskilt för att arbeta med det civila samhället, vilket jag tror att vi alla kan vara överens om.

Talmannen. – Avslutningsvis har ett förslag till resolution⁽¹⁾ från sju grupper lämnats in i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen äger rum på torsdag kl. 12.00.

11. Internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (CITES) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

---

(1) Se protokollet.

- en muntlig fråga (O-0018/2007) till rådet från Miroslav Ouzký, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om huvudmålen för konferensen för parterna i konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (CITES) i Haag den 3–15 juni 2007 (B6-0020/2007) och

- en muntlig fråga (O-0019/2007) till rådet från Miroslav Ouzký, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om huvudmålen för konferensen för parterna i konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (CITES) i Haag den 3–15 juni 2007 (B6-0121/2007).

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE), suppleant för frågeställaren. – (FR) Fru talman! Herr minister och fru kommissionsledamot! Betänkandena avlöser varandra, men är inget är det andra likt för just nu ska vi tala om biologisk mångfald.

Herr minister, den här veckan kommer att ha präglats av Europaparlamentets önskan att bekämpa den försämrade biologiska mångfalden. I måndags diskuterades betänkandet från ledamot Adamos Adamou liksom betänkandet om Life+. I dag behandlar vi två muntliga frågor som lagts fram inför nästa sammanträde med parterna i konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter, CITES. Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet – vars ordförande tyvärr inte kunde närvara just nu – ifrågasätter medlemsstaternas förhandlingsmetod och frågar Europeiska rådet vilka huvudsakliga mål unionen kommer att arbeta för vid det fjortonde mötet för konferensen med parterna i CITES, som hålls i Haag den 14–15 juni 2007, vilket ni även påpekade, fru talman.

CITES-konventionen är ett av de äldsta multilaterala miljöskyddsinstrumenten. Den antogs i Washington 1973 av stater som redan då var angelägna om att gå längre än de nationella lagstiftningsramarna. Syftet var att skydda vilda växter och djur från kommersiell överexploatering. Konventionens betydelse jämfört med andra multilaterala miljöavtal är dess goda anpassningsförmåga. Den påverkar handeln direkt genom att begränsa tillgången. I praktiken påverkas omkring 500 000 transaktioner – inget litet antal, 500 000 affärstransaktioner! – och överexploatering av den biologiska mångfalden begränsas på så sätt. Med alla anslutna institutionella partner – 170 stater, däribland våra 27 medlemsstater, forskare och icke-statliga organisationer – kommer CITES-konventionen att ha bidragit till att förhindra att särskilt utsatta arter försvinner och till att arter som den sibiriska tigern, blåvalen och den afrikanska elefanten kan bevaras.

Konventionen står inför många utmaningar. Å ena sidan är de strukturella. Konventionen strävar efter att få en finansiering som överensstämmer med ambitionerna. Den måste kunna ta itu med överutnyttjandet av arter, varav några inte alltid är införda på listan. Å andra sidan måste konventionen samtidigt beakta nya aspekter, bland annat klimatförändringen. Den måste ta hänsyn till att vissa instrument är ineffektiva, till exempel EU:s handlingsplan för skogslagstiftningens efterlevnad, styrelseformer och handel, eller FLEGT, som alla här i kammaren känner till. Konventionen måste också granska beslut som påverkat vissa arter negativt. Ett exempel är de tillstånd för försäljning av elffenben från Botswana, Namibia och Sydafrika som gavs vid parternas tolfte konferens och som ledde till att uppskattningsvis närmare 20 000 elefanter försvann.

Som ett led i kampen mot att arter försvinner måste EU till varje pris stå enigt med konventionens parter under konferenserna. Jag vill, herr minister, i detta sammanhang påpeka att EU ofta lägger ned sin röst när besluten fattas eftersom våra medlemsstater inte kan enas, vilket betyder att 27 röster går förlorade, och 27 röster är inte ett obetydligt antal. Det är till och med ett stort antal.

Därför, herr minister, ber vi rådet att beakta parlamentets resolution, som är ett uttryck för det europeiska folkets intressen och förmedlar det som medborgarna vill att vi ska försvara inom ramen för CITES-konvention. För det första belyser resolutionen vissa krav riktade till förhandlarna. Försiktighetsprincipen måste tillämpas lika strikt som när EU ställer krav i andra internationella förhandlingar om miljön.

Unionen måste även begära insyn i omröstningen och vägra genomföra slutna omröstningar, vilket faktiskt förekommer, särskilt när arter ska föras in på listorna i bilagorna. Poängen är att denna förlegade procedur måste moderniseras. Den uppfyller inte längre på något sätt medborgarnas krav. De måste kunna granska beslut som fattats för deras räkning. Vi känner till att de icke-statliga organisationerna kritiserar EU:s medlemsstater varje gång de inte avslöjat hur de röstat och att slutna omröstningar hålls om vissa arter. Vi anser att detta är helt oacceptabelt och vi efterlyser insyn, eftersom den här konventionen är speciell och eftersom medlemsstaterna som vi vet har särintressen i en del ärenden.

De frågor som står på konferensens agenda måste överlämnas till Europaparlamentet. Vi förväntar oss inget mindre. Varje gång en konferens med parterna i CITES-konventionen utannonseras ställer vi samma fråga till rådet: Vi förstår inte varför vi inte har rådfrågats tidigare så att vi vet vilken linje rådet tänker hålla under konferensen.

Jag ber också kommissionen och rådet att informera parlamentets delegation om konferensernas arbete, så att vi inte som vanligt blir tvungna att hänga runt i korridorerna och hoppas få lite information från dem, det vill säga när rådet och kommissionen anser det lämpligt att bjuda in oss! Därför tackar jag för att Europaparlamentets delegation får medverka i arbetet med konventionen.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Günter Gloser, rådets ordförande. – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot. Ärade ledamöter – däribland de som har talat för er kollega Miroslav Ouzký! Jag har ett uttalande från ordförandeskapet.

I likhet med tidigare möten med konferensen för avtalsparterna i Washingtonkonventionen om skyddet av arter kommer EU:s medlemsstater tillsammans att framföra den ståndpunkt som gemenskapen enats om. Rådet kommer snart att ange sin ståndpunkt som bygger på kommissionens senaste förslag och vill givetvis informera parlamentet om det ställningstagande man nått fram till.

Gemenskapens ståndpunkt kommer att ha tre övergripande mål:

Ett är att konventionen ska bli så effektiv som möjligt. Det första som måste göras i det hänseendet är att minska onödig administration. Praktiska och fungerande lösningar på problemen med genomförandet måste hittas. Det måste finnas garantier för att avtalsparternas resurser verkligen går dit där det finns ett verkligt behov av att bevara arter.

Större synergier måste skapas mellan konventionen om skyddet av arter och andra instrument och processer med anknytning till biologisk mångfald. Resolutionerna från den 14:e konferensen bör framför allt bidra till att den biologiska mångfalden slutar minska senast 2010, och till att millenniemålen för utveckling uppnås.

Vid konferensen avser EU också se till att de planerade ändringarna av bilagorna till Washingtonkonventionen verkligen ökar skyddet av de aktuella arterna. Det är i det hänseendet särskilt viktigt att se till att övervakningen genomförs, eftersom det är det enda sättet för att stävja tjuvjakt och illegal handel och för att garantera hållbar internationell handel.

Elefanter och valar är åter de enskilda arter som står i centrum för konferensen. Sammanfattningsvis är inte gemenskapen beredd att tillåta att handeln med elfenben återupptas förrän det finns lämpliga mekanismer för att stoppa mer utbrett illegalt dödande av elefanter. Gemenskapen uppmanar därför alla stater där elefanter förekommer att inleda en konstruktiv dialog och samarbeta för att behålla sina bestånd av elefanter och förvalta dem hållbart.

Internationella valfångstkommissionen har det huvudsakliga ansvaret för frågor som rör valar, så inga resolutioner bör röstas igenom under våra förhandlingar som kan ändra den nuvarande skyddsnivån för valar enligt konventionen. Därmed bör en granskning av valbestånden för att eventuellt sänka deras bevarandestatus enligt CITES endast övervägas när man har infört mekanismer för att kontrollera förvaltningen av bestånden som godkänts av internationella valfångstkommissionen.

Avslutningsvis tackar jag frågeställaren och utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet för att de engagerat sig i den här viktiga frågan.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Den fjortonde partskonferensen för Konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (CITES) i Haag är faktiskt den första CITES-konferensen som hålls i Europeiska unionen sedan CITES inrättades 1973. Därför anser jag att detta skulle vara ett mycket lämpligt tillfälle att betona vårt starka åtagande för genomförandet av denna konvention och höja den politiska och allmänna medvetenheten.

Jag tror att det blir första gången som man kommer att behandla centrala frågor om konventionens framtid vid en ministerkonferens. Därför har följande centrala strategiska mål för partskonferensen, även kallad COP 14, fastställts. Partskonferensen bör bekräfta att CITES gett eller kan ge ett viktig

bidrag när det gäller att nå 2010 års mål med att avsevärt minska nivån för förlust av den biologiska mångfalden. Gemenskapen stöder fullt ut CITES bidrag till detta globala mål genom att reglera den internationella handeln med vilda djur och växter och produkter därifrån för att garantera att denna är hållbar. Den nya strategiska visionen för CITES för 2008-2013 kommer att avgöra hur CITES kan garantera att bevarande, en hållbar användning och fattigdomsminskning också kan stödja varandra och därför är avgörande för CITES fortsatta betydelse och relevans.

I utkastet till strategisk vision förespråkas också att CITES i högre grad borde uppmärksamma den internationella handeln med kommersiellt exploaterad skog och kommersiellt exploaterade fiskarter. Med tanke på påfrestningarna på naturresurserna och det fortsatta överutnyttjandet anser gemenskapen att CITES skulle kunna ägna sig mer åt att garantera en hållbar handel med dessa arter. Vi har i gemenskapen lagt fram förslag om att registrera flera marina arter och skogar i CITES, så jag tror att detta kommer att bli en mycket viktig diskussion.

Slutligen kommer en central fråga för CITES COP 14 naturligtvis att vara elfenben från elefanter. Skilda förslag har lagts fram från afrikanska stater inom elefanternas utbredningsområde. Vi anser fortfarande att den kommersiella handeln med regeringsägda elfenbenslager inte borde återupptas förrän vi är säkra på att alla mekanismer har införts för att se till att handeln inte leder till att fler elefanter dödas olagligt. Dessa mekanismer införs för närvarande och borde förhoppningsvis vara operativa innan vi intar en bestämd ståndpunkt i denna fråga.

John Bowis, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! I går innehöll tidningarna vissa goda nyheter. De handlade om att vissa sällsynta egyptiska sköldpaddsägg kläckts. Problemet var att de kläcktes i Rom. De borde inte ha befunnit sig i Rom. De borde inte ha smugglats från Libyen till Rom tillsammans med 275 andra sällsynta sköldpaddor, eftersom de omfattas av den högsta skyddskategorin i CITES-konventionen. Vad som är ännu värre är att detta händer i Europeiska unionen.

Vi vet att Europeiska unionen är en av världens största och mest skiftande importör och marknad för produkter från vilda djur och växter, med en efterfrågan på husdjur, modeprodukter, utsmyckning och läkemedel. Därför har Europa ett särskilt ansvar att göra något åt detta. I mitt land beslagtar tullen ungefär 570 olagliga produkter från vilda djur och växter dagligen. Man undrar hur många som inte upptäcks.

Vi vet att den olagliga handeln med vilda djur och växter är det andra största direkta hotet mot arterna efter förstörelsen av livsmiljöerna. Vi vet att en fjärdel av handeln är olaglig. Vi vet att miljard euro årligen tjänas på detta område, som kommer på tredje plats efter narkotika- och vapenhandeln.

Vi vet naturligtvis att vi måste beakta de lokala befolkningarna och deras traditioner och behov, och det finns med i denna resolution. Vi vet att det finns meningsskiljaktigheter mellan de icke-statliga organisationerna och forskarna, men jag anser att detta förslag till resolution är ett balanserat förslag.

Till sist välkomnar jag innerligen ministrernas och kommissionsledamotens yttranden om elefanter, så var snälla och stöd Kenyas och Malis beslut om ett moratorium på 20 år för elfenbenshandeln.

Dorette Corbey, för PSE-gruppen. – (NL) Fru talman, rådets ordförande, fru kommissionsledamot! Såsom redan har påpekats blir den här CITES-konferensen den första som hålls i Europa, vilket skapar möjlighet att göra skyddet av vilda djur och växter mer känt för den breda allmänheten.

Även om CITES är ett av de mest effektiva och konkreta instrumenten för att skydda den internationella miljön är den försämrade biologiska mångfalden katastrofal. Tillståndet är dåligt för exempelvis ett stort antal fiskarter, bland annat på grund av att de håller på att utfiskas. Efterfrågan på fisk är enormt stor och ökar fortfarande. Det får den tråkiga följden att många djupgående arter numer är allvarligt hotade. I många utvecklingsländer har havet tömts av Europa, eller i varje fall av europeiska fartyg.

Tyvärr gäller detsamma i viss utsträckning för de tropiska skogarna. Efterfrågan på tropiska träslag är stor, trots alla kampanjer. Dessutom ökar efterfrågan på jordbruksmark eftersom behovet av livsmedel och efterfrågan på biobränslen ökar. Gamla skogar får betala priset för detta.

Europas initiativ att ta med ett stort antal fiskarter på listan över skyddade arter förtjänar vårt fulla stöd, vilket även gäller initiativet att föra in ett antal träarter på listan. Vi bör dock fråga oss själva hur vi kan förbättra förhållandena. Trycket på naturen ökar världen över. Ökat välstånd är en del av förklaringen. I flera utvecklingsländer är dock fattigdom en orsak.

Vi bör därför välja en annan väg och förstå att skyddet av naturen också skapar välbefinnande och arbete. Vi måste arbeta för att se till att handeln verkligen blir hållbar och att den illegala handeln bekämpas och stoppas.

Mojca Drčar Murko, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Det finns goda skäl att stödja förslaget om ett moratorium på 20 år för elfenbenshandeln. Till skillnad från vad vissa afrikanska stater inom elefanternas utbredningsområde påstår, nämligen att de har för många elefanter, visar uppskattningar i lägesrapporten om afrikanska elefanter att populationen ligger på 10-20 procent av sin storlek på 1930- och 1940-talet.

Den stora orsaken till nedgången är handeln med elfenben. Elfenbenspriserna blev mer än sju gånger så höga i Kina och Japan i slutet av 1990-talet. Ett moratorium på 20 år kommer att sända ett tydligt budskap om att den internationella handeln är förbjuden, det skulle avskaffa efterfrågan, sänka priserna och avskaffa incitamenten för att köpa och lagra elfenben.

Herr kommissionsledamot, kan ni vara tydligare när det gäller i vilken utsträckning kommissionen avser att beakta den ståndpunkt som antogs före moratoriet i delegationen för de västra och centralafrikanska stater som besökte oss i Europaparlamentet?

Marie Anne Isler Béguin, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman! Först och främst tackar jag Günter Gloser och Benita Ferrero-Waldner för något som jag nästan frestas att kalla lugnande ord. Men jag fick inget svar beträffande insynen i omröstningarna. Jag anser det vara av största vikt att få veta vem som röstar på vad inom EU under denna CITES-konferens.

Inledningsvis vill jag också uttrycka min tillfredsställelse över förslaget från Tyskland om att ta med två hajarter – pigghaj och makrillhaj – i bilaga II till CITES, ett förslag som också har anammats av många organisationer som arbetar med att skydda dessa arter. Vi anser att förslaget måste få fullt stöd, eftersom de båda arterna ingår i Internationella naturvårdsunionens röda bok om hotade arter och behöver uppmärksammas.

Utöver de särskilda fallen med dessa arter bör vi också ta större hänsyn till situationen för övriga hajarter i vatten som gränsar till EU-länderna, till exempel Medelhavet, så att EU i den frågan påverkas i lika hög grad som grannlandspolitiken.

Generellt sett bör man bekräfta att Medelhavet är ett hotat hav: det urskillningslösa fisket av bestånd de senaste decennierna, framför allt med drivgarn, har lett till en markant uttömning av arter.

Fallet blåfenad tonfisk är ett sådant exempel och har nyligen fått stor uppmärksamhet av Greenpeace. Men vad vet vi om hajarna i Medelhavet? Generellt vet vi att hajar världen över är hotade, håller på att utfiskas och exploateras i alltför hög grad och att de drabbas av den försämrade balansen i havsmiljön.

Har EU mot bakgrund av detta någon information eller några studier som gör att unionen kan bedöma situationen för hajarna i Medelhavet? Det är frågan. Om den inte har det, kan den då se till att seriösa undersökningar inleds för att unionen på lång sikt kan lägga fram konkreta förslag, framför allt inom CITES?

Vi anser dessutom att det är viktigt att röd korall, som också fiskas i alltför hög utsträckning i Medelhavet, tas upp i bilaga II till CITES.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! Nästa månads CITES-konferens i Haag har enormt stor betydelse om vi vill kunna vidta åtgärder mot den internationella handeln med hotade djur- och växtarter. Därför ger jag resolutionen mitt fulla stöd.

Men det finns en fråga jag vill lyfta fram. Den har ventilerats flera gånger i eftermiddag, nämligen frågan om elefanterna i Botswana och Namibia. Tre fjärdedelar av de 400 000 elefanter som finns i Afrika lever i denna region, vilket oundvikligen innebär en risk för människor och miljö och skadar den biologiska mångfalden. Därför har dessa länder lagt fram sina förslag om att behålla elefantbeståndet och minska riskerna.

I resolutionen tar man tyvärr avstånd från dessa förslag. Det är förståeligt att människor är benägna att stoppa handeln med elefantprodukter, vilket är ett synsätt jag delar. Det är lika viktigt att ta itu med situationen i Botswana och Namibia som uppvisar en enorm ökning av antalet elefanter. Vi måste tänka

mer på detta. När allt kommer omkring har vi inte råd att förkasta lösningar utan att ersätta dem med alternativ.

Karin Scheele (PSE). – (DE) Fru talman! Marie Anne Isler Béguin har faktiskt redan berört innehållet i den här muntliga frågan, det vill säga vad rådet vill uppnå genom förhandlingarna, vilka förhandlingsmetoder som gäller och hur parlamentets delegation ska medverka i bakgrundsarbetet.

Jag vill i likhet med många andra ledamöter åter ta upp frågan om handel med elfenben, som enligt konventionen är förbjuden sedan 1989. Sedan 1997 är dock försäljning av enskilda partier tillåten. Förståeligt nog har de länder där handeln sker intressen i detta, men problemet är att det hittills inte har gått att särskilja lagligt elfenben från olagligt. Det finns därmed en stor risk för att den lagliga handeln kommer att bidra till förnyat tjuvskytte.

Mer tjuvskytte ökar trycket på dem som arbetar med skyddet av vilda djur på naturvårdsmyndigheterna. Att effektivt kunna skydda tjockhudningar som är viktiga för många länders turistinkomster leder även till ökad efterfrågan på resurser som generellt sett redan är knappa. Det enda långsiktiga skyddet av elfenben är ett absolut förbud mot handeln, eftersom runt 20 000 elefanter i Afrika beräknas dödas varje år för sina betars skull.

I vår resolution har förslaget från Kenya och Mali tagits med, liksom deras begäran om ett 20 årigt moratorium för alla former av handel med elfenben. Vi hoppas att kommissionen och medlemsstaterna under förhandlingarna kommer att stödja denna begäran.

Alfonso Andria (ALDE). – (IT) Fru talman, Benita Ferrero-Waldner och Günter Gloser! Mina damer och herrar! Jag tänkte snabbt sammanfatta innebörden av mitt ändringsförslag som stöds av gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa.

Jag har begärt att det sjunde stycket i artikel 10 ska strykas i förslaget till resolution om CITES-konventionen. Det finns inga vetenskapliga skäl att överföra koraller till bilaga II, eftersom en panel av högt ansedda experter som arbetar för FAO har uppgett att kraven för att ta med arter ur gruppen koraller i bilaga II till CITES inte är uppfyllda – och detta är ett direkt citat.

Koraller kan bevaras på rätt sätt genom ett system med roterande skyddade områden mellan producentländer. Att behålla den nuvarande ordalydelsen skulle bli ett dråpslag mot guldsmeds- och hantverksbranschen, den lokala ekonomin och sysselsättningen i olika EU-länder – Italien, Spanien, Frankrike, Grekland och Malta – plus länder utanför Europa som Kina och Japan.

Jag uppmanar er därför att stödja mitt ändringsförslag som är politiskt godtagbart och stöds av vetenskapliga resonemang.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Angående elefanter är vi för närvarande skeptiska till att stödja något av förslagen framför oss, eftersom de afrikanska staterna i elefanternas utbredningsområde kommer att träffas precis före konferensen. Vi uppmanar dem att inleda en verklig dialog och på så sätt försöka att enas om en gemensam strategi, och jag tror att det vore den bästa lösningen.

Talmannen. – Jag har mottagit ett förslag till resolution som avslutar debatten i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag kl. 12.00.

12. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är frågestunden (B6-0018/2007).

Följande frågor har ställts till rådet.

Fråga nr 1 från **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0339/07)

Angående: Politisk kris i Turkiet och utsikterna till medlemskap

Med anledning av utnämningen av en ny president har Turkiet de senaste dagarna upplevt en djup kris som väcker allvarliga tvivel om de demokratiska institutionernas funktion. Landets författningsdomstol ogiltigförklarade den första valomgången, ett beslut som kraftigt ifrågasätts av regeringen.

Premiärministern anser att det parlamentariska systemet har blockerats och kräver nyval, samtidigt som generalstaben har varnat att armén kommer att ingripa för att förhindra att islamisten Abdullah Gül väljs till president.

Vad anser rådet om denna situation i ett kandidatland till EU? Håller rådet med utvidgningskommissionären Olli Rehn när han säger att de väpnade styrkorna måste respektera de demokratiska processernas självständiga roll, att EU bygger på principer om frihet, demokrati, rättsstatlighet och de politiska krafternas suveränitet gentemot militären och att ett land som vill bli EU-medlem måste respektera dessa principer, som är centrala inslag i Köpenhamnskriterierna? Vilka följder anser rådet att dylika militärinterventioner skulle kunna få för landets anslutningsprocess? Har rådet några direkta kontakter med statliga företrädare för Turkiet, och vilken är deras reaktion?

Günter Gloser, rådets ordförande. – (DE) Fru talman! Vi följer uppmärksamt utvecklingen i Turkiet och jag påminner också parlamentet om ordförandeskapets uttalande den 28 april i år där vi betonade behovet av att presidentvalet fullföljs i enlighet med de demokratiska principer och rättsstatsprinciper som anges i konstitutionen.

Generellt sett är det värt att notera att förhandlingarna inleddes i Turkiet 2005 med utgångspunkten att Turkiet skulle uppfylla de politiska kriterier som fastställdes av Europeiska rådet 1993 i Köpenhamn, vilka är en förutsättning för medlemskap i EU. Ett av dem är att landet ska ha stabila institutioner som garanterar demokratiskt styre och rättsstatsprincipen, garantin för de mänskliga rättigheterna och respekt för och skydd av minoriteter. Framför allt, och i enlighet med den ram för förhandlingarna som antogs av rådet i oktober 2005, förväntar sig EU att Turkiet går vidare med sin reformprocess och arbetar för att ytterligare förbättra iakttagandet av frihetsprinciper och demokratiska principer, demokrati och rättsstat, förutom principer för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter, inklusive tillhörande beslut i EG-domstolen.

Den 11 september 2006 konstaterade rådet att ytterligare insatser behövs för att utveckla yttrandefriheten, religionsfriheten, kvinnors, minoriteters rättigheter och fackföreningar, samt civil kontroll över väpnade styrkor. Frågorna diskuteras regelbundet i den politiska dialogen med Turkiet. Eftersom rådet förväntar sig att de principer jag nämnde, rättsstatsprincipen och civil kontroll över väpnade styrkor, efterlevs fullt ut under nuvarande förhållanden, kommer ordförandeskapet att fortsätta hålla ett vakande öga på framstegen i det turkiska valet.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). – (EL) Tack så mycket, herr minister, för att ni förklarade de villkor som Europeiska unionen har ställt upp för Turkiets integrering. Jag syftade emellertid på den nyligen inträffade krisen, som varken kunde ha inträffat i EU:s medlemsländer eller dess kandidatländer.

Vi är inte vana vid sådana kriser i kandidatländerna och jag anser inte att det är tillräckligt för oss att bara – som ni sa – ”bevaka” situationen. Även vi måste inför EU:s medborgare redogöra för vad vi gör för att ta itu med situationen och vi måste skaka om Turkiet så att man äntligen uppfyller de villkor som har ställts så att landet kan närma sig Europeiska unionen.

Vi kräver lite mer än bara ”bevakning”, herr minister. Gör ni mer än så?

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Det är min fasta övertygelse att EU i sina samtal med Turkiet alltid har hänvisat till den lista med kriterier som jag just har nämnt, och EU pekade vid tidigare tillfällen även på olika möjligheter att stödja Turkiet och hur en utveckling i rätt riktning skulle kunna komma i gång i landet.

Jag anser verkligen att EU måste kunna räkna med att de ramvillkor som krävs för anslutningen uppfylls och att de turkiska aktörerna till slut måste bli medvetna om att beslut i sådana frågor främst ligger hos politiker och inte hos de väpnade styrkorna.

En viktig punkt – och detta är något som ni kommer att vara medvetna om – är att ett överklagande har lämnats till den turkiska förfättningsdomstolen under det att denna tvist har pågått, och detta är den väg som landet måste gå – vilket EU också med skärpa har slagit fast. Jag anser inte att mer kan göras för tillfället.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr rådsordförande! Medan ni genom era uttalanden låter påskina att en hel rad krav har satts upp av rådet och av EU är sanningen emellertid den, att Cypern i sin egenskap av kandidatland i minst lika många fall underlät att uppfylla kriterierna.

Medan jag är inne på Cypern, skulle det inte vara möjligt för EU eller rådet att engagera sig mer aktivt än på de sätt som ni har tillkännagivit. Vi bevakar nog vad som pågår där.

Andreas Mölzer (ITS). – (DE) Medan AKP gör gällande att man är för den åtskillnad mellan religion och stat som fastställs i den turkiska konstitutionen, är det icke desto mindre känt att partiet har tagit initiativ som ger anledning till tvivel när det gäller sanningen i detta anspråk. Partiet har till exempel propagerat för ett avskaffande av förbudet mot huvudduk och för mer omfattande islamisk undervisning. I vilken utsträckning delar rådet den oro som kritiker av den smygande islamisering som detta parti hotar med har gett uttryck för, och på vilka sätt tar man hänsyn till detta hot vid anslutningsförhandlingarna?

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Om jag får börja med den sista frågan kan jag bara uppge att Turkiet mycket väl vet vad landet måste göra under sina anslutningsförhandlingar, även om detta inte utesluter möjligheten att vi inte bara iakttar kritiska utvecklingstendenser utan även yttrar oss om dem under det att dialogen fortskrider. Turkarna är mycket väl medvetna om detta, och ordförandeskapet har för närvarande ingen anledning att ställa in de förestående samtalen eller anslutningskonferenserna med dem.

Som svar på den andra synpunkten vill jag påpeka att vi inte bara iakttar. Hur ska EU sedan man fastställt ramarna kunna påminna Turkiet om dess åtaganden och om de kriterier som landet måste iaktta om man inte för en dialog? Det är faktiskt den nuvarande regeringen som har det yttersta ansvaret för landet, och den har inte ändrat kriterierna. Det är snarare så att andra grupper i landet har hotat att ingripa om det resultat som blir följden inte faller dem i smaken. Man måste avgöra exakt vem som har ansvaret för landet, och som vi ser det är det fortfarande dess demokratiskt valda regering.

Talmannen. – Fråga nr 2 från **Manuel Medina Ortega** (H-0278/07)

Angående: Frontex verksamhet vid unionens sjögränser

Genom Frontex har man på ett effektivt sätt kunnat skydda Europeiska unionens atlantiska vatten. Kan rådet garantera att den kommer att fortsätta sin verksamhet vid EU:s sjögränser?

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Jag hänvisar ledamoten till de förklaringar som lämnades till honom som svar på en muntlig fråga vid frågestunden i april och jag uppger att ordförandeskapet fäster stor vikt vid den fortlöpande förbättringen av en integrerad gränskontroll vid EU:s yttre gränser och särskilt vid förstärkningen av de yttre gränserna till sjöss i sydlig riktning.

Förutom detta har rådet i sina slutsatser om förstärkning av sjögränsen mot söder den 5 och 6 oktober 2006 redan betonat att Frontex måste byggas upp genom förstärkning av personalen och ökade budgetresurser. För att förbättra Frontex möjligheter att omedelbart ingripa i akuta situationer lade kommissionen 2006 fram ett förslag om bildandet av en enhet för snabba ingripanden vid gränserna.

Rådet har haft fruktbara diskussioner med parlamentet om detta förslag och parlamentet röstade om den föreslagna texten den 26 april i år, så att rådet kan anta den vid första behandlingen. Det är ordförandeskapets ambition att texten ska kunna antas av rådet inom de närmaste veckorna så att detta instrument ska kunna tillämpas under den kommande sommarperioden.

I enlighet med sitt arbetsprogram för 2007 kommer Frontex att vid sidan av att fullfölja det europeiska nätverket för gränspatrullering genomföra ett antal insatser längs sjögränserna sedan dess styrelse beslutat om insatsernas antal och lokalisering.

Slutligen vill rådet betona att kommissionen i enlighet med Haagprogrammet, som Europeiska rådet antog den 4 november 2004, före detta års utgång kommer att lämna en rapport med en utvärdering av byrån.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Ordföranden nämnde min fråga från april i år. Frontex är ett effektivt system, men det stora problemet uppstår vid avbrott i verksamheten. Ett hastigt avbrott på ett par veckor har de senaste veckorna lett till att över ett tusen immigranter har kommit till Kanarieöarna med alla de dramatiska konsekvenser som detta innebär.

Vi är angelägna om att detta system ska vara permanent och jag hoppas att systemet med hjälp av de åtgärder som rådets tjänstgörande ordförande har tillkännagivit verkligen kommer att bli permanent,

eftersom varje dag eller vecka som det inte fungerar kan betyda att hundratals människor dör i Atlantens vågor.

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Jag kan försäkra Manuel Medina Ortega att jag är väl medveten om problemet, för vi får också rapporter om detta i medierna och gemene man är också medveten om vad detta betyder för flyktingarna och för de människor som måste ta hand om dem. Jag sa i april som svar på en fråga att skydd av den yttre gränsen i första hand är en uppgift för respektive medlemsstat, medan assistans från Frontex kan begäras i särskilda situationer då även enheter för omedelbara insatser kan bildas. Detta är helt och hållet beroende av direkt samverkan mellan den aktuella medlemsstaten och Frontex.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (EN) Frågan handlade om Atlanten men jag vill uppmärksamma er på den mänskliga tragedi som medan vi talar utspelar sig i Medelhavet, där förra veckoslutet bara en person överlevde från ett fartyg med 29 ombordvarande 75 distansminuter söder om Malta. Igår räddades 24 personer ute till havs och en person saknas efter att ett fartyg kantrat. Senast igår rapporterades ett annat fartyg med 53 personer ombord saknat. Fartyget försvann helt enkelt och kunde inte återfinnas.

Min fråga är: Varför har Frontexpatrulleringar inte redan inletts i Medelhavet? När kommer de att starta? Och vad gör ordförandeskapet åt saken?

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Herr minister! Jag var ledare för valobservatörsuppdraget i Mauretanien. Jag kan tala om för er att det inte går en vecka utan att en båt anländer, går på grund och begär hjälp under sin resa till Kanarieöarna. Dessa stackars människor måste inkvarteras och ibland måste de inkvarteras i Medelhavet.

Jag skulle därför vilja veta vilka resurser EU – detta EU som använder så mycket resurser för att skydda sina gränser – gör tillgängliga för angränsande länder, det vill säga för Mauretanien, som är ett transitland – dessa länder är inte migrationsländer utan bara transit- och värdländer – och vilka resurser som EU sätter in för att hjälpa dessa länder att lösa detta problem.

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Vi gör inte tillräckligt om vi betraktar flyktingproblemet enbart utifrån frågan om hur vi bäst kan säkra våra yttre gränser.

Eftersom jag även har nämnt de talrika initiativ som har tagits av Europeiska unionen, inklusive toppmötet mellan Afrikanska unionen och EU i Tripoli, skulle det vara vilseledande att bara beakta Frontex och dess roll för att bekämpa problemet. Frågan är, när allt kommer omkring, hur vi ska kunna genomföra vår strategi tillsammans med de afrikanska länderna. Vi har redan diskuterat med Nigeria om hur god samhällsstyrning kan bidra till att människor stannar i sina egna länder, när deras framtidsutsikter börjar bli bättre i fråga om utbildning, yrkespraktik, skolor, hälsovård och arbete på hemorten. Detta är det viktigaste. Jag hoppas att denna fråga kommer att tas upp vid toppmötet mellan EU och Afrikanska unionen.

Fruktansvärda händelser inträffar ofta till sjöss, men vid tidigare tillfällen när EU har känt till att människosmugglare varit i farten har man med kort varsel hjälpt till med att utrusta båtfolket med lunchpaket, och även om det måste erkännas att detta inte var tillräckligt för att garantera att de anlande säkert fick de faktiskt hjälp.

Vi kan alltså vara överens om att det är medlemsstaterna som är ansvariga för försvaret av de yttre gränserna, men Frontex kan inkallas för att ha en stödjande funktion genom att exempelvis övervaka ett havsområde eller en landgräns.

Talmannen. – Fråga nr 3 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou (H-0280/07)**

Angående: Säkerhet kontra frihet för europeiska medborgare på flygplatser

Har rådet gjort någon utvärdering av förbudet mot att medföra vätskor under flygresor, d.v.s. hur effektivt det varit i kampen mot terrorismen och vilka negativa konsekvenser det haft på ekonomin, hälsan och strävan efter rättvisa, frihet och säkerhet för den vanlige europeiske medborgaren? Denne får ooberättigat sina personliga ägodelar beslagtagna, får inte ta med sig vatten att dricka eller tvingas att betala dyrt för det och behandlas dåligt av flygplatsernas säkerhetspersonal, vars service till medborgarna inte kontrolleras.

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Jag är säker på att Marie Panayotopoulos-Cassiotou är medveten om att vi alla skulle vilja ha möjligheten eller friheten att resa på annat sätt än vad som nu är fallet, men åtgärder har vidtagits i Europeiska unionen i form av den förordning som kommissionen antog i oktober 2006 i syfte att garantera en viss säkerhetsstandard. Antagandet av denna förordning är en fråga för kommissionen, som har fått stöd av kommittén för säkerhet på det civila luftfartsområdet, som är sammansatt av företrädare från medlemsstaterna och som handlade i enlighet med sina egna regler.

Eftersom kommissionen har åtagit sig att låta granska dessa åtgärder sex månader efter att de antagits bör frågor som gäller denna förordning ställas direkt till kommissionen, som är ansvarig för en sådan granskning.

Jag vill påminna ledamoten och parlamentet om att rådets funktioner när det gäller flygsäkerheten är begränsade till granskning av förslag till rättsakter inom de ramar som gäller för respektive säkerhetsåtgärder. Dessutom för rådet och parlamentet för närvarande diskussioner om kommissionens förslag till rådets och parlamentets förordning om gemensamma regler för säkerheten på det civila luftfartsområdet, som är avsedd att ersätta den förordning som för närvarande gäller.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Tack för ert svar, herr minister. Min fråga gällde om medborgarna har någon möjlighet att lämna in klagomål som kommissionen kunde ta hänsyn till och om ni från rådets sida inte skulle kunna föreslå fri utdelning av vatten även på korta flygningar, och om ni kan ordna en utvärdering av miljöeffekterna av det avfall som uppstår till följd av denna åtgärd.

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Fru Panayotopoulos-Cassiotou! Jag anser verkligen att det är i allas intresse, särskilt de resandes själva, att kunna flyga med maximal säkerhet. Ingen av dessa åtgärder infördes som en stundens ingivelse och det fanns konkreta orsaker till att säkerheten måste garanteras under dessa omständigheter.

Visst är det viktigt att man frågar de personer som är inblandade vad man har uppnått med allt detta. Det är olyckligt att det för närvarande inte finns några andra metoder att på ett mer öppet sätt undersöka detta och kanske på ett så enkelt sätt som förut var fallet, men ingen ur allmänheten som har glädjen att utnyttja sin fria rörlighet och sin frihet att resa skulle förstå personer som är ansvariga för deras säkerhet och frihet om dessa inte själva garanterade högsta möjliga säkerhetsstandard. Om ny utveckling på teknikområdet skulle göra det möjligt att göra detta på ett nytt sätt utan sådana hinder skulle säkert alla inblandade att ta emot detta med öppna armar.

När det gäller era synpunkter anser jag vidare att det fortfarande finns alldeles för många flygresenärer som tar med sig sina egna flaskor med mineralvatten, fruktjuice eller andra artiklar trots all den information som ges beträffande sådant som inte längre får tas med som handbagage. Om människor tog lite ansvar för sig själva skulle detta mycket väl kunna bidra till att minska mängden avfall.

Robert Evans (PSE). – (EN) Jag kan informera den ärade ledamoten om att en utfrågning hålls om detta i morgon.

För att anknyta till det som rådsordföranden just har sagt. Anser han att de uppfattningar som kommer till uttryck i denna fråga är naiva och inbegriper insinuationer, lättköpta generaliseringar och, skulle jag vilja säga, kritik mot värderad säkerhetspersonal vid våra flygplatser? Vidare, instämmer rådet kanske i att det är ett lågt pris att betala lite mer för vatten och ge avkall på en del bekvämligheter vid våra flygplatser om det innebär ökad säkerhet för passagerarna, lägre risk för terroristattacker och förbättrat välbefinnande för alla personer som använder flygplatserna, oavsett om det är för avresor, ankomster eller transiteringar?

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Fru talman, herr minister! För en månad sedan ställdes samma fråga i detta forum till en företrädare för Europeiska kommissionen, men vi fick inget tydligt svar. Jag håller naturligtvis med om att säkerheten har högsta prioritet, men icke desto mindre är det förmodligen dags att granska detta beslut och antingen lätta på den åtgärden eller ta den på fullaste allvar. Vad anser ni?

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Tyvärr kan jag bara göra två antaganden: Antingen översattes inte min kompletterande fråga eller också svarade rådets tjänstgörande ordförande inte alls på det som jag frågade honom om.

Jag ställde specifika frågor: Om jag eller vilken annan EU-medborgare som helst kan få framföra klagomål till följd av denna kontroll. Jag frågade också om avfallet ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Eftersom detta är sådant som händer lokalt är jag inte medveten om några klagomål, men jag kan säga helt klart – och på den punkten håller jag med parlamentets ledamot – att här handlar det inte om skyddet av miljön och möjligheten att någons frihet att resa begränsas, utan det handlar om säkerheten. Till alla berörda vill jag säga – och när jag gör det ger jag mitt stöd till den säkerhetspersonal som måste utföra kontrollerna – att när konkurrensen gjorde att passagerarantalet ökade var det passagerarnas säkerhet som var viktig och inte risken att de kunde utsättas för frihetsinskränkningar.

Som vi har lärt oss av händelser i Förenade kungariket kan det mycket väl vara tillräckligt att utnyttja ett, två eller tre av dessa kryphål. Det är rätt och riktigt att införda åtgärder ses över efter en fastställd tid för att se om de har nått avsedd effekt eller inte. Allt måste inte regleras hela tiden, men vissa åtgärder måste införas, och när detta sker är det nödvändigt att allmänheten själv tar på sig ett visst mått av ansvar.

Faktum är att det har funnits så mycket information att det avfall som måste samlas in – från tändare till flaskor som rymmer mer än 100ml – över huvud taget inte skulle finnas om folk hade tänkt lite på saken innan de ska ut och flyga.

Talmannen. – Fråga nr 6 från **Sarah Ludford** (H-0285/07)

Angående: Gay Prideparader

Som en reaktion på motståndet och attackerna mot vissa Gay Prideparader både i och utanför EU under 2006 antog Europaparlamentet den 16 juni 2006 en resolution om det växande rasistiska och homofobiska våldet i Europa. Denna resolution påminde om att det är europeiska staters plikt att tillåta sådana parader och skydda deltagarna. I resolutionen fördömde man särskilt ryska myndigheters beslut att inte låta den första Gay Prideparaden äga rum i Moskva den 27 maj 2006.

Nu när säsongen för Gay Prideparader närmar sig finner sig en viss oro när det gäller att ge deltagare i medlemsstater ett reellt skydd med tanke på det öppna motståndet mot Gay Prideparaden i Moskva i år igen.

Vad kommer rådet att göra för att se till att myndigheterna i medlemsstaterna verkligen skyddar deltagarna? Hur kommer uttryck för intolerans mot LGBT-grupper påverka rådet i dess kontakter med andra regeringar?

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Ordförandeskapet är av den uppfattningen att diskriminering på grund av ras, etniskt ursprung, religion eller annan trosuppfattning, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning är oförenlig med EU:s grundprinciper, och EU:s institutioner har fördömt sådan diskriminering närhelst den har förekommit och i vilken form det vara må. Jag hänvisar också till den debatt som hölls här i parlamentet för några veckor sedan.

Ordförandeskapet främjar också mötes- och föreningsfrihet och bekämpar uttryckligen diskriminering på grund av sexuell läggning, och jag vill använda detta tillfälle till att upprepa att varje ökning av rasistiskt eller homofobiskt våld i Europa eller någon annanstans i världen är en källa till oro för oss. I kraft av de befogenheter som ges i fördragen bedriver EU med beslutsamhet en tydlig politik för att bekämpa de företeelser som jag hänvisade till, inte bara inom sina egna gränser, utan också genom sina utåtriktade politiska åtgärder. Genom sina förbindelser med främmande länder arbetar EU aktivt inom FN för att bekämpa diskriminering, inklusive diskriminering på grund av sexuell läggning, och så kom det sig att EU tillsammans med andra 2006 startade en framgångsrik kampanj för att grupper av homosexuella, lesbiska, bisexuella och transsexuella villkorlös skulle garanteras konsultativ status av kommittén för icke-statliga organisationer inom FN:s ekonomiska och sociala råd.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Detta är verkligen bra uppfattningar men det som jag är intresserad av är om vi omsätter uppfattningarna i handling. Vi har inte bara EU-medlemsstater som förbjuder Gay Prideparader som i Polen, och får en fällande dom från Europadomstolen, utan nu säger myndigheterna i Vilnius också att EU:s Equal Opportunities Bus inte kan tas emot i staden. Detta är verkligen ett brott

mot artikel 6 om de mänskliga rättigheterna i EU-fördraget och artikel 13 om icke-diskriminering i EG-fördraget.

Vad säger rådet och ordförandeskapet till regeringarna i Polen och Litauen och andra EU-länder som inte respekterar jämställdhetslagstiftning? Är Vilnius rätt lokaliseringsort för Europeiska jämställdhetsinstitutet med hänsyn till dessa mycket oroande tendenser i staden?

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Fru talman, fru Ludford! Jag är medveten om de debatter som har hållits i parlamentet – i en av dessa som hölls nyligen deltog vi – men vad jag kan säga är att det var en demonstration för tolerans i Polen för några månader sedan, i slutet av förra året, och att det fanns möjligheter till demonstrationer tills alldeles nyligen. Ordförandeskapet kommer alltid att fördöma sådant som ni syftar på när det sker inom EU:s gränser.

När det gäller sådant som EU inte har inflytande över kan ni vara övertygade om att vi kommer att ta upp frågorna i dialoger och helt säkert i dialogen om de mänskliga rättigheterna mellan EU och Ryssland.

Jag har för närvarande inga upplysningar om de fall av möjliga förbud som ni syftar på, där EU:s Equal Opportunities Bus inte tilläts åka vidare eller inte fick tas emot, men jag ska med anledning av ert förslag ta initiativ till att undersöka detta. Kanske ni kan upplysa oss inom ordförandeskapet i vilka länder detta faktiskt hände.

Talmannen. – Fråga nr 7 från **Bernd Posselt** (H-0287/07)

Angående: Mänskliga rättigheter i Tjetjenien

President Putin har utsett Kadyrov till tjetjenisk president utan att tjetjenerna fått rösta om detta, fullt medveten om att oberoende människorättsorganisationer utpekat Kadyrov som ledare för dödsskvadroner.

Vad gör rådet för bedömning av läget i Tjetjenien och vilka åtgärder vidtar rådet för att där återupprätta demokrati, rättsstat och mänskliga rättigheter?

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Herr Posselt! Vi delar verkligen den oro som framkommer i er fråga om läget för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna i norra Kaukasus och Ryssland som helhet, och även av den anledningen observerar vi kontinuerligt utvecklingen.

Rådet fäster regelbundet Rysslands uppmärksamhet på denna oro i den dialog som jag just hänvisade till i en annan fråga, och olika nivåer har etablerats där problem kan tas upp med ryssarna, inte bara i en dialog om den politiska inriktningen vid toppmöten och ministermöten utan även vid de samråd om de mänskliga rättigheterna som inleddes i mars 2005 under Luxemburgs ordförandeskap och som nu äger rum två gånger om året.

Vid dessa samråd uttrycker EU regelbundet sin särskilda oro när det gäller situationen i den tjetjenska republiken. Det femte samrådet om de mänskliga rättigheterna är nu ett fast led i förbindelserna mellan EU och Ryssland, och den senaste rundan ägde rum den 3 maj med situationen i Tjetjenien på dagordningen.

Medan vi är inne på detta ämne skulle jag även vilja nämna att Tacis handlingsprogram för social och ekonomisk återuppbyggnad i norra Kaukasus, som finansieras av EU till ett belopp av inte mindre än 20 miljoner euro, nu har börjat fungera och det skapar förhoppningar om att en positiv utveckling kommer att åstadkommas.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr rådsordförande! Precis som förbundskanslern gjorde under helgen visar ni nu att det är möjligt att kombinera fast beslutsamhet och principfasthet med diplomatisk skicklighet.

Jag skulle nu vilja fråga – och detta är en mycket praktisk fråga – exakt vad som kan göras för att förbättra möjligheten att komma in i Tjetjenien. Gör ni något för att nå detta syfte? För det andra hålls det val i Tjetjenien under övervakning av OSSE, och Europarådet har också gjort en hel del. Allt detta har varit till ingen nytta. Skulle det inte vara möjligt för EU att som en gemensam enhet inom Europarådet och OSSE ställa krav på nya initiativ till omedelbara åtgärder i Tjetjenien?

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Herr Posselt! Jag tror inte att jag behöver tala om för er hur säkerhetssituationen i Tjetjenien ser ut eller att detta gör det svårare att komma in dit, men Europarådets kommissarie för mänskliga rättigheter konstaterade nyligen vid ett besök där att vissa

framsteg hade åstadkommit i fråga om ekonomisk utveckling, fastän Ryssland, som ni säger, måste fås att förstå detta genom en uppriktig dialog. När program har börjat fungera bör man försöka genomföra dem så fullständigt som möjligt för att de faktiskt ska kunna få betydelse för dem som de är avsedda att gagna.

Talmannen. – Fråga nr 8 från **Philip Bushill-Matthews** (H-0291/07)

Angående: Tullar på glödlampor

Kommer det sittande ordförandeskapet aktivt att försöka nå en överenskommelse om att sänka eller helst avskaffa importtullarna på lågenergilampor från Kina vid översynen i oktober? Vilka kostnadsfördelar bedömer rådet att avskaffandet av dessa tullar skulle medföra för EU:s konsumenter? Vilka medlemsstater är för närvarande emot att avskaffa tullarna?

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Herr Bushill-Matthews! Rådet hänvisar er i det första fallet till sitt svar av den 5 mars i år på en skriftlig fråga i detta ämne, där det förklarade hur det kom sig att antidumpingstariffer infördes 2001 för import av integrerade elektroniska kompaktlysrör med ursprung i Folkrepubliken Kina. Där förklarade rådet också att kommissionen den 17 juli 2006 hade påbörjat en översyn med anledning av att giltighetstiden för dessa åtgärder snart skulle gå ut i enlighet med artikel 11.2 i antidumpningsförordningen och att denna översyn väntades vara klar inom högst 15 månader, det vill säga till oktober 2007.

Så snart kommissionen har dragit sina slutsatser kommer den att lägga fram ett förslag till rådet som då har en månad på sig att besluta om man ska gå med på förslaget eller inte. Inget sådant förslag har ännu lagts fram till rådet, som inte heller har kännedom om vilka slutgiltiga ståndpunkter som medlemsstaterna har intagit.

Jag kan emellertid försäkra er att vilket beslut som än fattas kommer man att ta hänsyn till alla inblandades intressen. Jag är övertygad om att ni förstår att kommissionen och rådet när de vidtar handelspolitiska skyddsåtgärder alltid beaktar sakförhållandena och de olika intressenter som berörs – till exempel producenter, brukare, importörer och konsumenter – och försöker göra en god avvägning för att göra det möjligt att garantera en lämplig skyddsnivå för den industrigren som berörs. Detta betyder att åtgärder bara vidtas i den utsträckning som krävs för att göra det möjligt för ifrågavarande sektor inom gemenskapen att skyddas mot illojal konkurrens i tredje länder, och detta bara så länge som det är i gemenskapens intresse.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Det var verkligen ett mycket diplomatiskt formulerat svar, men jag kan kanske försöka igen i ett något annorlunda sammanhang. I dag såg jag i tidningen att ett visst livsmedelsföretag nu ber om skydd mot import av sockermajs från Thailand. Är rådet – inte kommissionen – oroat över den växande tendensen till protektionism bland medlemsstaterna och kommer rådet under sitt ordförandeskap att ta ledningen för att bekämpa detta?

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Jag kan försäkra er att mitt svar till er inte var diplomatiskt till sin karaktär utan hade att göra med olika saker som måste tas i beaktande, inte enbart av ordförandeskapet utan av medlemsstaterna tillsammans, eftersom olika intressen – bland det som nu är 27 medlemsstater – berörs.

Jag klargjorde också att det finns olika brukare eller konsumenter att ta hänsyn till vid sidan av importörer, tillverkare och konkurrenter. Jag anser förvisso att det i princip är rätt att vi har satt upp oktober 2007 som sluttid för att undersöka om det nuvarande skyddet, som det är utformat, fortfarande är lämpligt tidsmässigt eller om Europeiska unionen bör vidta åtgärder.

Jag är inte bekant med det fall som ni hänvisar till, men jag tror att det är kommissionens praxis att studera de olika områdena innan man eventuellt upphäver skyddsmekanismen. För mig och ordförandeskapet ligger det, inte minst utifrån de diskussioner som vi har fört, nära till hands att tro att om allt detta inte hade påverkat våra överväganden så hade vi fått räkna med att vissa medlemsstater skulle rikta ilska mot Europeiska unionen, för man skulle ha ansett att balansen mellan olika intressen inte hade upprätthållits.

Talmannen. – Fråga nr 9 från **Marie Anne Isler Béguin** (H-0294/07)

Angående: Avtal om förenklade visumregler för medborgare av Ryska federationen

Europeiska unionen införde nyligen förenklade visumregler för medborgare av Ryska federationen mot bakgrund av överenskommelsen vid toppmötet i Sankt Petersburg 2003.

Det innebär att medborgarna i Abchazien och Sydossetien – två separatistregioner som frigjort sig från Georgien men som inte erkänts av det internationella samfundet – kan utnyttja de nya visumreglerna eftersom de har ryska pass.

Eftersom inget liknande avtal finns med Georgien verkar det ryska medborgarskapet mer fördelaktigt för befolkningen i de båda separatistregionerna, vilket ytterligare ökar avståndet till resten av Georgien.

Europeiska unionen eftersträvar ju en fredlig lösning på konflikten i Abchazien och Sydossetien och arbetar för att regionerna på nytt skall närma sig Georgien. Vad avser EU därför att göra för att komma till rätta med situationen? Finns det några planer på att i en nära framtid inleda förhandlingar om ett liknande avtal med Georgien för att ge befolkningen i södra Kaukasus samma rättigheter?

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Avsikten är att avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Ryska federationen om förenklade visumregler ska träda i kraft med giltighet från den 1 juni 2007, och detta var också föremål för debatt här i parlamentet för några veckor sedan. Syftet med detta avtal är att göra det lättare att utfärda visum för en planerad vistelse som inte beräknas pågå i mer än 90 dagar för medborgare av Ryska federationen som reser till EU:s medlemsstater eller för medborgare i EU som reser till Ryska federationen.

Enligt detta avtal är en medborgare av Ryska federationen en person som äger medborgarskap i Ryska federationen eller har förvärvat detta i enlighet med Rysslands egna bestämmelser. Följden av detta blir, enligt den lag som för närvarande gäller, att avtalet är tillämpligt på alla ryska medborgare oberoende av i vilket land de lever.

Inga initiativ har tagits för att ge kommissionen i uppdrag att inleda förhandlingar om ett liknande avtal med Georgien, för direktiv har redan getts i handlingsplanen för förbindelserna mellan EU och Georgien inom ramen för den europeiska grannskapspolitiken om inledande av en dialog om personers transitering med särskild hänsyn till frågor om återvändande och visumproblemet.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Herr minister! Ni har gett mig exakt samma svar som Benita Ferrero-Waldner gav mig tre gånger, men ni svarar faktiskt inte på frågan.

Frågan gäller förenklade visumregler för personer som bor på georgiskt territorium, i Abchazien eller Sydossetien, och som Ryssland har haft vänligheten att erbjuda medborgarskap genom att förse dem med ryska pass – trots att dessa personer är georgier – i en sådan utsträckning att människorna i Georgien lever under ett system präglad av dubbla standarder.

Detta är min fråga: Tänkte ni, när visumreglerna förenklades för ryska medborgare, på att de personer som Ryssland har tilldelat medborgarskap och utrustat med pass som bevis för detta, och som bor på georgiskt territorium, är georgier från Abchazien eller Sydossetien, och att de skulle dra fördel av de förenklade visumreglerna, medan Georgiens eget folk inte skulle få denna fördel?

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (DE) Herr rådsordförande! Vilken är rådets ståndpunkt när det gäller liknande fördelaktiga visumbestämmelser för stater som Ukraina, Moldavien och Vitryssland? Jag anser att det är mycket viktigt att vi inte glömmet dem.

Günter Gloser, rådets tjänstgörande ordförande. – (DE) Jag kan tala om för Marie Anne Isler Béguin att om kommissionen och rådet har lämnat samma svar tre gånger så betyder detta inte att de har lämnat ett felaktigt eller ofullständigt svar. Detta är rättsläget. När jag lyssnade på er fråga kom jag emellertid att tänka på hur man politiskt kan gå till väga – med tanke på de fastlåsta konflikterna i dessa områden – för att åstadkomma särskilda arrangemang för medborgarna i exempelvis Georgien eller – som Justus Vincas Paleckis just påpekade – i andra länder. Dessa frågor är föremål för förhandlingar i samband med specifika förbindelser, till exempel när det gäller Georgien, inom ramen för grannskapspolitiken. Jag har fullständigt klart för mig att de särskilda förbindelserna mellan EU och Ukraina eller Vitryssland gör det nödvändigt för oss att i dessa speciella fall fortsätta att försöka få till stånd sådana avtal i enlighet med EU:s bestämmelser och med Schengenregelverket.

Talmannen. – Tack herr rådsordförande, och tack alla för att ha bidragit till att vi hann med fler frågor än jag hade väntat mig.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Frågestunden är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.05 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

13. Granskning av Beniamino Donnicis bevis (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är ett betänkande av Giuseppe Gargani för utskottet för rättsliga frågor om valprovning av Beniamino Donnici (A6-0198/2007).

Giuseppe Gargani (PPE-DE), föredragande. – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill här i kammaren nämna det arbete som har utförts i utskottet, som har fört ingående diskussioner om Beniamino Donnicis valprovning, vilket resulterade i stor majoritet för betänkandet.

Jag försvarar utskottet, vars ordförande jag har den stora äran att vara, och jag skulle vilja svara dem som gör småaktiga insinuationer med innebörden att utskottet inte har förhållit sig lugnt eller objektivt – insinuationer som på intet sätt hedrar parlamentet med tanke på att det finns många jurister i utskottet. Vi har ledamöter och jurister som Klaus-Heiner Lehne, Manuel Medina Ortega, Diana Wallis och Monica Frassoni, för att bara nämna samordnarna, och även i övrigt tillhör ett stort antal framstående personer utskottet. Våra uttömmande diskussioner fördes alltid på hög nivå och med stor uppriktighet. Vi fokuserade alltid i första hand på den roll som bör tillskrivas parlamentet, som är en jätte när det gäller mycket av det som det gör och när det gäller dess roll inom EU, men en dvärg vid vissa tillfällen, när man vill tvinga in det i ett hörn som begränsar dess handlingsfrihet till vissa förfaranden.

Det som vi diskuterade ligger inom ramen för följande huvuddrag: Omständigheterna är kända, Achille Occhetos avsägelse strider mot den europeiska akten och vi kan inte ge Beniamino Donnici ett positivt utslag.

De bestämmelser som reglerar den procedur som gäller vid valen till Europaparlamentet faller under gemenskapens jurisdiktion och därför har de bestämmelser i akten från 1976 som hänvisar till nationella bestämmelser endast kompletterande karaktär. De nationella bestämmelserna måste emellertid vara förenliga med de grundläggande principerna i gemenskapens rättssystem, dess primärbestämmelser och andan och bokstaven i akten från 1976. Av dessa skäl får de berörda lagstiftande och administrativa nationella myndigheterna samt de myndigheter som har jurisdiktion inte underlåta att ta hänsyn till gemenskapens rättsliga ramar för valfrågor.

Frågan om Achille Occhetos avsägelse är giltig måste för det första bedömas på grundval av artikel 4 i akten från 1976, enligt vilken ledamöter av parlamentet inte får bindas av några instruktioner eller åta sig något bindande uppdrag. De parlamentariska företrädarnas frihet och oberoende är av grundläggande betydelse för medborgarnas frihet.

Detta slås fast i akten från 1976, men den nya lag för ledamöter av Europaparlamentet som jag nu citerar är en rättsakt av primärrättslig karaktär i gemenskapens nuvarande rättssystem, även om den träder i kraft under nästa mandatperiod, och den har antagits av Europaparlamentet, godkänts av rådet och publicerats i Europeiska unionens officiella tidning. Det står fullständigt klart att Achille Occhetos avstående från valet är resultatet av en viljeyttring som har påverkats och förvrängts genom en överenskommelse som ingåtts före kungörandet av dem som valts i 2004 års val till Europaparlamentet, att denna överenskommelse ingicks med den andra personen på *Società civile Di Pietro-Occhetto:s* lista och att detta avstående måste anses vara oförenligt med andan och bokstaven i akten från 1976, särskilt med artikel 6. Avståendet kunde inte under några omständigheter bli giltigt, eftersom det hade återkallats. I skälen till domen där motsatsen betraktas som rätt nämnde inte den högsta förvaltningsdomstolen i Italien och tog inte heller på något sätt hänsyn till de förut nämnda gemenskapsrättsliga principerna – jag vill intyga detta här i kammaren, eftersom jag är italienare – varvid man inte bara bortsåg från andan och bokstaven i akten utan även från artikel 4 och artikel 6 i texten.

Enligt EG-domstolens fasta rättspraxis är ett brott mot gemenskapsrätten av myndigheterna i en medlemsstat, även om det begås av en rättslig enhet på högsta nivå genom ett slutgiltigt domslut, som tidigare nämnts inte något hinder för EG-domstolen att hävda att den nationella högsta domstolen bryter mot gemenskapsrätten. Detta innebär emellertid inte att den stat – i detta fall Italien – som den nämnda domstolen hör till kan undandra sig sitt ansvar, vilket har fastställts. Jag tror att allt detta tydligt beskriver den situation som vi befinner oss i.

Jag skulle snabbt vilja förklara två saker som hör till den italienska lagen. Själva avståendet kan lagenligt ha existerande rättigheter som sitt syfte, och i så fall är Achille Occhetos avstående av hänsyn till Giulietto Chiesa, på grund av den förklaring som gavs, helt lagenlig och giltig. Avståendet är också giltigt för framtida rättigheter, men avståendet kan naturligtvis återkallas innan situationen avslutas och innan den avstående befinner sig i den faktiska situation då han kan dra sig tillbaka.

Det avstående som Achille Occhetto uttryckte efter kungörelsen av valresultaten ändrade inte klassificeringen av kandidaterna på Di Pietro-Occhettolistan. Det slutgiltiga argumentet är att vi som grundläggande rättsprincip måste inse att ett avstående först kan genomföras i det ögonblick då de nödvändiga förutsättningarna föreligger för förverkligande av rättigheten.

Av just den anledningen har vi bekräftat valet av Achille Occhetto och funnit stöd för detta i beslutet av den 3 juli 2006, som påstås stå i motsättning till det som vi har gjort men som faktiskt ligger till grund för beslutet, för vid den tidpunkten var kungörelsen i överensstämmelse med den europeiska akten, eftersom vi ansåg att hans avstående var ogiltigt, felaktigt och av noll och intet värde. De invändningar som gällde Beniamino Donnici var då irrelevanta. Därför föreligger det ingen motsägelse.

Vi fattade detta beslut förra året, och i dag kan vi bekräfta det, eftersom det är konsekvent och väl genomtänkt av utskottet för rättsliga frågor, som inte har något partiskt intresse men som har allt intresse i världen av att främja och garantera parlamentets självständighet.

Manuel Medina Ortega, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag anser att detta är ett viktigt ögonblick i parlamentets historia. Föredraganden, ordföranden för utskottet för rättsliga frågor, Giuseppe Gargani, har förklarat det rättsliga resonemanget, vilket vi instämmer i. Min grupp har lagt fram ett antal ändringsförslag som syftar till att stärka detta slags rättsliga resonemang.

Vi bör emellertid betrakta frågan ur ett något bredare perspektiv. Europaparlamentet – utskottet för rättsliga frågor – har alltid godkänt beslut av de nationella myndigheterna när det gäller utnämning av en parlamentsledamot och har även godkänt förfaranden vid tvister i valändan.

Vad som inte är acceptabelt är när det italienska rättsväsendet praktiskt taget tre år efter de senaste valen och ett år efter det att Achille Occhetto godkändes som ledamot av Europaparlamentet plötsligt meddelar oss att denna utnämning inte var giltig.

Giuseppe Gargani har förklarat orsakerna från rättslig synpunkt, men det finns en grundläggande politisk aspekt: Parlamentet består av ledamöter som har utsetts i enlighet med nationella lagar genom nationella myndigheter som kan vara administrativa, valrelaterade eller rättsliga.

När vi väl är invalda i parlamentet utgör emellertid parlamentet en institution i sin egen rätt med sin egen karaktär och med rätten att försvara sig. Jag är av den uppfattningen att fallet med Achille Occhetto kommer att bli ett viktigt prejudikat för parlamentet. Från och med detta tillfälle kommer de nationella administrativa och rättsliga myndigheterna att veta att parlamentet har makt att vid ett givet tillfälle förklara att ett nationellt beslut inte överensstämmer med lagen och att det var godtyckligt.

Parlamentet har rätt och skyldighet att skydda sina ledamöter. Om vi inte gör det försätter vi oss i ett läge där ni, herr talman, eller vilken annan ledamot som helst till följd av ett godtyckligt beslut av en nationell myndighet eller en nationell domstol kan berövas ställningen som ledamot av parlamentet. Det är livsviktigt för vårt arbete i parlamentet att ledamöterna ska känna sig trygga när de utför sitt arbete.

Jag anser att Giuseppe Gargani har gjort en fantastisk insats som ordförande – vi har diskuterat många frågor under många år – och i detta fall har vi en överenskommelse som godtas av alla partier, som inte återspeglar några partipolitiska intressen utan som svarar mot behovet av att försvara Europaparlamentets egen status.

Europaparlamentet, den institution som företräder EU:s folk, är etablerat som en institution i sin egen rätt och fattar sina egna beslut. Det är inte som rådet, som är underkastat den nationella politikens växlingar. Vi ledamöter av Europaparlamentet har ett uppdrag, ett tidsbestämt uppdrag, som inte kan avbrytas genom ett godtyckligt nationellt beslut.

Jag säger därför än en gång att beslutet om Achille Occhetto kommer att bli ett historiskt beslut i parlamentets historia, i den historia som bekräftar parlamentets karaktär och ledamöternas rättigheter.

Luigi Cocilovo, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Om det är något jag instämmer i så är det att det finns risk för att det beslut som parlamentet har fattat i verkligheten kan innebära ett historiskt steg eftersom det kan äventyra frågor, problem, principer och regler som går betydligt längre än den här händelsen. Parlamentet har aldrig tvivlat på principerna och reglerna i fördragets bestämmelser om att nationell domstol ska lösa tvister som rör valprocedurer och därmed kungöra vilka som valts, och att parlamentet sedan ska genomföra den så kallade ”valprovningen” – med andra ord kontrollerar valkontoren.

För att bekräfta det jag säger, i stället för att kommentera det, vill jag ord för ord citera innehållet i det beslut som parlamentet antog den 14 december 2004, och som bekräftade mandatet för alla oss som valts vid Europavalet. Mandatet förklarades giltigt och jag citerar ”...med förbehåll för de behöriga myndigheternas eventuella beslut i medlemsstater där invändningar gjorts mot valresultatet”. Kammaren bekräftade en regel som är välkänd för alla!

Jag vill lägga till att som stöd för beslutet hänvisar utskottet för rättsliga frågor till flera artiklar både i den europeiska akten och i arbetsordningen om att parlamentets har rätt ingripa i händelse av avsägelse. Vi talar inte om några avsägelser! Frågan som de italienska domstolarna fattade beslut om gäller tvisten eller lösningen av tvisten rörande valet, när Antonio di Pietro hade avgått som parlamentsledamot och ersatts av Achille Occhetto eller Beniamino Donnici. Tvisten löstes genom en tillfällig dom som kan överklagas och som resulterade i att Achille Occhetto förklarades som vinnande kandidat. Därefter kom domen från den italienska förvaltningsdomstolen – valkontoret, det är samma sak herr Gargani, det är inte viktigt – och sedan kom domen om tvisten, den avslutande domen från förvaltningsdomstolen som förklarade Beniamino Donnici som vinnare. Vi behöver inte diskutera Achille Occhettos avsägelse eller huruvida det överensstämmer med ordalydelsen, bokstaven eller mandatet – låt oss bara diskutera de nationella myndigheternas företrädesrätt och domsrätt att utse en ledamot vars valprovning sedan kontrollerades.

Konsekvenserna av den omröstning vi ska genomföra kan bli en allvarlig institutionell konflikt, överträdelse av bestämmelserna i fördraget och sannolikt en tom plats, eftersom det i vilket fall som helst skulle bli de nationella myndigheterna som skulle utse den person som väljs för att ersätta den vars mandat inte förklarades giltigt.

Jag ska avsluta med att uttrycka min stora uppskattning för ledamöterna i utskottet. Herr Gargani! Ingen tvivlar på ledamöternas kompetens. Ni har tvärtom min fulla beundran, eftersom en jurists verkliga skicklighet inte märks när han eller hon bara försvarar fall utan först när det är förlorade fall som försvaras. Jag hyser all uppskattning och respekt för det sätt på vilket ni har lyckats uppnå detta resultat.

Salvatore Tatarella, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Med all respekt för den mängd myndiga jurister som utskottet för rättsliga frågor omger sig med tror jag mer anspråkslöst att om kammaren i morgon skulle godkänna Giuseppe Garganis betänkande skulle det vara en mycket allvarlig handling utan motstycke. Det skulle vara en exempellös skymf mot en ledamot som skulle få uppleva hur han orättmätigt fräntas sitt parlamentsmandat och en aldrig tidigare skådad och unik överträdelse av fördraget som, beträffande valfrågor, tydligt erkänner medlemsstaternas överlägsenhet när det gäller lagar, förfaranden och makt. Det här skulle innebära en allvarlig konflikt med en medlemsstat, som skulle fräntas en ledamot som erkänts som sådan av landets egna lagar och rättsliga myndigheter.

Herr talman! Utskottet för rättsliga frågor har skaffat sig makt som inte tillfaller utskottet. Jag tar inte parti för någon av de två kandidaterna. Jag är politiskt neutral eftersom de båda är från centervänstern. Jag förstår Achille Occhettos personliga problem och känner empati för dem rent mänskligt. Vad det är frågan om här är emellertid lagen, den korrekta sammansättningen av Europaparlamentet och de högsta gemenskapsorganens trovärdighet. Rättvisa och endast rättvisa måste därför skipas och varje antydning om politik och obetydliga politiska partiers beräkningar måste lämnas därefter. Vilken slags

förtroende kan medborgaren ha för ett Europaparlament som förvränger sin egen sammansättning genom att utesluta en ledamot som är synnerligen kvalificerad att ingå i det?

Låt oss se på fakta: de rättsliga myndigheterna utropade Beniamino Donnici som den vinnande kandidaten i ett domslut som inte kunde överklagas. Den italienska staten anmälde valet av honom till Europaparlamentet. Utskottet fick i uppgift att göra en valprovning av Beniamino Donnici. Utskottet skulle kontrollera hans kontor och eventuella oförenligheter. Det stämmer självfallet att utskottet kunde granska överklaganden från tredje man, och därför granskade man rättmätigt de utmaningar som Achille Occhetto framförde. Vad utskottet inte kunde göra var att förklara en handling ogiltig som lämnats till en offentlig tjänsteman i en medlemsstat. Det är en juridisk handling som enbart kan utfärdas av de rättsliga myndigheterna i den medlemsstat som har hanterat frågan och överlämnat en oåterkallelig dom som inte kan överklagas.

Nicola Zingaretti (PSE). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill till att börja med tacka Giuseppe Gargani eftersom frågan har varit mycket komplex och svår, och arbetet har genomförts med stort kunnande och ansvarskänsla, utifrån ett enda kriterium: att framför allt garantera parlamentets rättigheter och företrädesrätter.

Den huvudsakliga eller avgörande punkten i de beslut som fattats är riktig och man undviker framför allt att prejudikat skapas, nämligen att handlingar eller initiativ godkänns som begränsar valet av kandidater eller personer som ska bli parlamentsledamöter.

Detta är första gången, och det skapar sannolikt också prejudikat, men det är rättvist och garanterar Europaparlamentet företrädesrätter. Besluten som vi fattar är kopplade till en funktion och en företrädesrätt som vi beviljats och som ger oss rätt att uttrycka oss, acceptera, bedöma eller avvisa meriter och handlingar som lags fram för oss. Detta är därför inte ett fall där vi agerar utanför vårt territorium – det handlar bara om den rätt att uttrycka en åsikt som parlamentet ger oss.

Talmannen. – Vi måste i första hand skydda våra kollegers rättigheter och i andra hand Europaparlamentets rättigheter.

Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag kl.12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 42)

Carlo Casini (PPE-DE), skriftlig. – *(IT)* Jag kommer att rösta emot förslaget till beslut av följande skäl och jag är övertygad om att dessa kommer att godkännas av EG-domstolen. Förslaget är missriktat av följande skäl:

1) rent allmänt är det de nationella organen som utnämner de som valts, enligt artikel 7 och 11 i akten av den 20 september 1976,

2) under bokstaven C: Achille Occhetto avstod inte alls från mandatet, utan från att nomineras av det italienska centrala valkontoret och från sin plats i förteckningen över de kandidater man röstat för. Tillbakadragandet som man hänvisar till i artikel 3.5 i arbetsordningen gäller en ledamot som redan har utnämnts och rör inte handlingar som föregår en utnämning,

3) under bokstaven D: förbudet mot ett bindande mandat gäller utövandet av ett mandat som redan erhållits och inte händelser som föregår utnämmandet,

4) under bokstäverna E, F och G: hänvisningen till ledamotsstadgan som ännu inte har trätt i kraft är irrelevant och det gäller även hänvisningen till ledamöter efter utnämningen,

under bokstäverna J, I, K och L: den italienska förvaltningsdomstolen inte bara annullerade utan också ändrade det tidigare beslut som fattats av den administrativa domstolen genom en dom som inte kunde överklagas,

6) punkt 2: parlamentet kan inte ersätta det italienska kontor som utser en parlamentsledamot.

14. Innovationsstrategi (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är ett betänkande (A6-0159/2007) av Adam Gierek för utskottet för industrifrågor, forskning och energi om kunskap i praktiken: en brett upplagd innovationsstrategi för EU [2006/2274(INI)].

Adam Gierek (PSE), föredragande. – (PL) Herr talman! Syftet med detta dokument är att verkligen genomföra Lissabonstrategin och lägga grunden till en europeisk innovationspolitik. Syftet är också att tillämpa den på genomförandet av instrument för innovationspolitik som kommer att rationalisera forskningen, kunskapsströmmen till ekonomin och genomförandet av innovativa lösningar för näringslivet och på det sociala området.

Låt oss till att börja med att ställa oss frågan: vad är innovation? Termen måste definieras, eftersom en stor del av finansieringen i aktuella regionala utvecklingsprogram går just till innovation. Betydelsen bör vara alla innovativa lösningar på befintliga problem som formar den mänskliga miljön, med andra ord skapandet av materiella och immateriella produkter och deras användning, men även tillhandahållande av tjänster. Syftet med innovation är att kontinuerligt rationalisera hur produkter tillverkas och används och hur tjänster tillhandahålls. Det kräver en effektiv användning av energi och material, liksom av arbetstid och skydd av arbetsplatsen och miljön. Innovation hänför sig därför till allt som förbättrar kvalitén när det gäller mänskligt liv.

Vi behöver förstås försäkra oss om att artificiella innovationer utesluts, exempelvis kända produkter som återinförs på marknaden under ett annat namn. Det är tyvärr ett vanligt trick och det föregås vanligen – inte undantagsvis – av vilseledande reklam.

De breda formuleringen av frågorna när det gäller innovation som vi hanterar här gör det möjligt att överföra kända innovativa lösningar från ett område till ett annat där de ännu inte har genomförts, i enlighet med ovannämnda definition. I sådana fall bör kriterierna för lokala innovationer sannolikt definieras av lokala myndigheter med hjälp av experter. Och dessa uppgifter kräver korrekt finansiering.

Innovation stimuleras framför allt av en väl fungerande europeisk marknad för varor och kommersiella tjänster som innefattar alla fyra friheterna, ett lämpligt innovativt synsätt och utbildning, men också av en struktur, eftersom utbildningarna för närvarande producerar studenter med liten innovationspotential. Bättre praktisk användning av de stora intellektuella resurserna vid forskningsinstitutionerna, särskilt i de nya medlemsstaterna, effektivare utnyttjande av skatterabatter, som exempelvis gör det möjligt att inrätta innovationsfonder och kreditgarantier, samt offentlig upphandling och partnerskap mellan offentlig och privat verksamhet är också innovationsfrämjande faktorer. Innovation stimulerar även synergieffekterna tack vare enhetliga normer och standarder för gemenskapen. Och slutligen stimulerar rätt reglering av immaterialrättigheter innovationen.

I begreppets vidare bemärkelse omfattar innovation tre grupper av innovationslösningar. Den första gruppen omfattar rationalisering inom alla områden, inbegripet administration, utbildning, turism, affärsverksamhet och många andra områden där processerna kan förenklas och effektiviseras, men på ett sätt som inte skulle betraktas som innovation. Sådan innovation tenderar att kräva en hel del praktisk kunskap.

Den andra gruppen gäller innovation baserad på uppfinningar vars typiska kännetecken är att de kan patenteras, eller skulle kunna utgöra grunden för industriella modeller eller modeller för samhällsservice. Innovation av detta slag kräver mycket teoretisk och praktisk kunskap som många patentbyråer och liknande organisationer har skaffat sig.

Den tredje gruppen gäller innovativ forskning inom ny strategisk design, nya system och tekniker som bedrivs i bred skala inom europeiska eller nationella forskningsprogram.

Grundläggande innovativ forskning, särskilt tillämpad forskning, leder till att pionjärmarknader skapas och till att nya patent beviljas. En korrekt utveckling av den andra och tredje kategorin av innovation kräver en standardstrategi inom gemenskapen för patent och licenser samt att ett innovationscentrum inrättas i form av det europeiska teknikinstitutet.

Det nuvarande patentsystemet, det finns lika många i Europeiska unionen som det finns medlemsstater, är alltför kostsamt och förfarandena är för långsamma. Bristen på ett funktionellt, kostnadseffektivt och ändamålsenligt europeiskt patentsystem uppmuntrar inte till innovation.

Europeiska unionens nuvarande patentpolicy gynnar stora företag som inför konkurrensvillkor som kommer dem själva till godo genom patentskydd. Det gynnar däremot inte små och medelstora företag som skulle kunna vara innovationens huvudsakliga drivkraft.

Sammanfattningsvis vill jag säga att innovation inom ekonomi och det offentliga livet är beroende av att rena marknadsmekanismer fungerar korrekt och av EU-lagstiftning och nationell lagstiftning, och detta beror i sin tur på vilket stöd projekten får via budgetmedlen.

Vår uppgift är att skapa ett europeiskt innovationsområde genom en omfattande och lämplig utbildning samt genom politik på skatte- och forskningsområdet respektive patent- och informationsområdet.

Avslutningsvis vill jag framföra mitt stora tack för det gynnsamma samarbetet med mina kolleger, vice föredragande Patrizia Toia och herr Kubaciek, David Hammerstein, Miloslav Ransdorf och även Mieczyslaw Edmund Janowski.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Att skapa tillväxt och sysselsättning var en brådskande uppgift för kommissionen när den tillträdde. Jag tycker vi gör utmärkta framsteg. Den allmänna ekonomiska situationen i EU är bättre än den har varit på länge men vi har ännu inte lyckats vända trenden. Vi måste se till att den här tillväxten håller i sig.

Vi behöver därför lämpliga gränsvillkor som gör att näringslivet ytterligare kan höja sin konkurrenskraft. En nyckelfaktor i det här sammanhanget är EU:s styrka när det gäller innovation och dess förmåga att finna praktiska och kommersiella tillämpningar för våra framstående forskningsresultat. Vi måste konkurrera genom högre standarder och bättre kvaliteter. Vi måste helt enkelt vara bättre än andra. Vi måste tillämpa den högsta standarden på våra produkters kvalitet. Men vi måste också vara ledande tekniskt sett. Ny teknik, nya processer och nya produkter som gör oss till ledande i förhållande till övriga, allt detta ger oss fördelar.

Jag vill nämna två färska exempel på hur innovativa idéer kan öka företagets konkurrenskraft. Till att börja med innovativa sensorer för krockkuddar. De har omvandlat krockkuddarna från en utmärkt men oöverkomlig idé till en heltäckande produkt som ger valuta för pengarna och används som säkerhetsutrustning över hela världen. För närvarande tillverkas 50 miljoner sådana sensorer varje år och de används inte längre enbart inom bilindustrin utan finns också i exempelvis mobiltelefoner, bärbara datorer och DNA-chips.

En helt annan framgångshistoria är framtagningen av en biologiskt nedbrytbar plastpåse. En liten grupp vetenskapsmän uppfann den här miljövänliga produkten och lät patentet komma marknaden till godo. Inom loppet av några år har detta växt till en framgångsrik affärsverksamhet med en omsättning på 50 miljoner euro och 60 patent – och trenden pekar fortsatt uppåt. Dessa är bara två exempel av de hundratal, kanske tusentals, fall varje år i EU där vi behöver skapa sysselsättning och bibehålla den på lång sikt.

Jag är mycket tacksam mot Europaparlamentet och föredragande Adam Gierek för deras stöd till vår innovationsstrategi. Det gäller särskilt områdena som Europarådet också prioriterade i december 2006. Dessa är frågor som vi särskilt satsar på just nu. De innefattar exempelvis vår politik för att stärka kluster och initiativ för att skapa och stimulera spjutspetsmarknader, och som en del av detta kommer vi före årets slut och efter samråd med berörda parter att lägga fram ett förslag för att inrätta flera innovativa spjutspetsmarknader.

Vi använder också standardisering för att stödja innovation – termen är ganska omfattande och ett meddelande planeras i frågan till hösten.

Tilldelningen av allmänna medel behöver också ske mer med inriktning på det mer målinriktade stödet till innovation, och vi har gjort det genom att utarbeta riktlinjerna för utnyttjande av strukturfonderna i enlighet med detta, och genom att anpassa stödreglerna så att innovation kan främjas mer än tidigare.

Jag anser att det förbättrade skyddet av immaterialrättigheter är särskilt viktigt, eftersom det är avgörande inte bara på europeisk nivå utan även i ett globalt sammanhang. Som föredraganden mycket riktigt sa är det svårt för små och medelstora företag att skaffa sig det som de har rätt till när det gäller immaterialrättigheter, och här arbetar kommissionen med en strategi för att hjälpa dem.

Jag vill också påpeka att sådana rättigheter måste vara överkomliga och av hög kvalitet, och det är därför som framstegen med gemenskapspatentet är grundläggande när det gäller vår ekonomiska konkurrenskraft, eftersom patentpolitikens nuvarande situation är ett allvarligt hinder mot deras konkurrensmöjligheter.

Jag är mycket tacksam för att ni fäster så stor betydelse vid framför allt småföretag, eftersom det är just där som den största potentialen för innovation finns, och det är viktigt att de enklare får tillgång till ekonomiska resurser – och det är just vad vi gör genom programmet för konkurrenskraft och innovation som särskilt vänder sig till små och medelstora innovativa företag.

Vi instämmer också i att eko-innovation kommer att bli en mycket stor fråga under de kommande åren, eftersom både den och energieffektivitet är områden där innovativa europeiska lösningar kan göra framsteg på den globala marknaden och göra oss mer konkurrenskraftiga internationellt, vilket leder till tillväxt och skapande av nya arbetstillfällen.

Jag får intrycket att man i stor utsträckning är överens inom kammaren, rådet och kommissionen om att fortsatt förbättring och gynnande av innovation är nödvändigt om EU ska kunna fortsätta på vägen mot framgång. Vi vet alla vad som behövs, så det viktiga nu är att vi faktiskt alla gör det.

Sharon Bowles (ALDE), föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (EN) Herr talman! Betänkandet innehåller en lång förteckning över metoder att främja innovation, av vilka många är värdefulla. Men jag kan inte nog upprepa att enkel tillgång – och jag menar inte bara enklare och mindre komplicerad tillgång – till innovationsprogram och riskvilligt kapital för mindre företag är absolut nödvändigt och att mycket återstår att göra inom detta område.

Jag är glad över att betänkandet innehåller flera förslag från utskottet för ekonomi och valutafrågor, särskilt de som betonar att målet att 3 procent av BNP ska gå till FoU borde vara ett minimikrav. Jag är också glad över att man i betänkandet välkomnar förslaget om en finansieringsfacilitet med riskdelning och erkänner de problem som är förknippade med att skydda innovationer inom tjänster, särskilt mindre företags svårigheter med handelshemligheter och konfidentialitetsavtal, som kan hindra deras möjligheter att hitta finansiering.

Det är uppenbart att immateriell egendom är intimt förknippad med innovation. Vad jag däremot inte är så glad över att se i betänkandet är uttalanden som föregriper det arbete som pågår i kommissionen under kommissionsledamoten Charlie McCreevys ledning om olika sätt att förbättra patentsystemet.

Uppläggningsen av det arbetet är pragmatiskt och konstruktivt och kan erbjuda bättre lösningar, än till exempel att försöka integrera Europeiska patentkontoret i gemenskapen, vilket inte på något vis är en enkel lösning och inte heller den som mest sannolikt kan lösa de flesta utestående problemen. Detta är verkligen inget som kan åstadkommas snabbt.

Innovation, immateriell egendom och konkurrenskraft är en del av globaliseringen, där internationella normer är viktiga. Det betyder att en utåtriktad internationell strategi är viktig och jag välkomnar att detta erkänns i fråga om standarder. Jag vill varna för att vara alltför inåtriktad i fråga om patent. Det är till syvende och sist konkurrenskraften som tar skada av det.

Barbara Weiler (PSE), föredragande av yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Ämnet är naturligtvis mycket frestande för politiker eftersom det är så brett, och det är just så kommissionen ville ha det. Jag skulle därför vilja begränsa mig till några av de viktigaste punkterna som utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd beslutade om – i relativt stor enighet.

Vi anser att en välfungerande inre marknad skapar en gynnsam miljö för innovation. Vår uppfattning om en välfungerande inre marknad är att den inte innehåller några onödiga hinder eller har menliga effekter på samhället. Vi förespråkar en bättre hantering av överföringen av akademiska resultat, särskilt till små och medelstora företag, än vad som tidigare varit fallet, eftersom dessa företag – vilket kommissionären redan har sagt – har varit en drivkraft för innovation och kreativitet. Små och medelstora företag är också de företag i Tyskland och i hela Europa som särskilt har satsat på att utbilda unga människor. Jag fruktar en katastrof om färre ungdomar får utbildning och på så sätt kvalifikationer för att arbeta med våra frågor.

Vi tror att bättre lagstiftning kan ge upphov till onödiga bördor för små och medelstora företag men att det samtidigt ökar konsumenternas förtroende och tilltro. Vi förespråkar ett snabbare införande av en europeisk standard och en internationell standard över EU-nivå, och vi tror att sunda och flexibla regler inom offentlig upphandling också skulle kunna bidra till att förbättra innovationsstrategin. Vi tror att små och medelstora företags och andra institutioners tillgång till information måste förbättras och – jag upprepar – jag välkomnar att utskottet för regional utveckling avser att införa en teknisk rådgivare.

Jag vill avsluta med att nämna ytterligare två aspekter som vi anser är mycket viktiga: främjande av innovationer på det sociala området, eftersom vi tror att dessa har framtidsutsikter, och behovet av att detta kommissionsinitiativ också ger medborgarna en bättre livskvalitet.

Christa Prets (PSE), föredragande av yttrandet från utskottet för utveckling. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det är en välkommen utveckling att den senaste resultattavlan för innovation visar att EU ligger allt bättre till i ett internationellt sammanhang. Det är nu fjärde året i rad som innovationsklyftan mellan USA och Europeiska unionen har minskat. I en tid av konstant förändring och snabb utveckling uppmanas vi emellertid ständigt att ta oss an nya innovationer. I ett långsiktigt perspektiv är innovation en nödvändig lösning på framtida globala problem. I hela EU är det mycket ovanligare att innovativa företag samarbetar med universitet eller andra institutioner för högre utbildning än med kunder och leverantörer. Samspel mellan universitet och utbildningsinstitutioner å ena sidan och företag, särskilt små och medelstora företag, å andra sidan är ytterligare en förutsättning för ekonomiskt nyskapande.

I detta sammanhang vill jag nämna Europeiska teknikinstitutet och jag vill be rådet och kommissionen att se till att tillräckliga finansiella medel anslås till detta institut. Medlen till institutet bör inte tas från aktuella program – det skulle vara kontraproduktivt och skulle kollidera med övriga projekt. Innovationspotentialen för små och medelstora företag är särskilt stor på lokal och regional nivå. Inom hela EU måste denna innovationspotential erkännas bättre, främjas och odlas genom särskilda politiska åtgärder, vilket bland annat innefattar förbättrad tillgång för regionerna. Om vi tar exemplet med Österrike, så var det enligt statistik från 2004 fler små än medelstora företag som släppte ut nya eller avsevärt förbättrade produkter på marknaden. Jag vill också nämna främjandet av kluster och avslutningsvis också påpeka att innovationspolitiken även bör diskuteras i förhållande till kvinnorna, och att kvinnorna måste få bättre tillgång till detta.

Jaroslav Zvěřina (PPE-DE), föredragande av yttrandet från utskottet för rättsliga frågor. – (CS) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! När det gäller den här frågan gläder det mig att inte orealistiska mål har föreslagits för att komma ifatt och ta över resten av världen. Inom EU måste vi, från ett fullständigt realistiskt perspektiv, försöka se till att vår vetenskap, forskning och utveckling inte förlorar kontakten med resten av världen. När det gäller teknik och innovation tvivlar jag på att politikerna har en trollstav som de kan svänga med.

Min erfarenhet från hela världen om olika politiska program på det här området gör mig något skeptisk. EU har nyligen haft en mindre positiv erfarenhet i form av den så kallade Lissabonstrategin. Vårt ansvar som politiker bör framför allt vara att fastställa en rimlig och stabil rättslig ram och naturligtvis största möjliga ekonomiska stöd till forskning och teknisk utveckling. Enligt min uppfattning kräver vetenskap och teknisk utveckling öppenhet, tillräcklig frihet för att genomföra innovation och sist men inte minst finansiering.

Jag är glad att betänkandet innehåller uppmaningar om att höja prestige för forskning och utveckling. När allt kommer omkring borde en av politikernas huvuduppgift vara att påverka människornas värderingar. I utskottet för rättsliga frågor diskuterade vi ännu en gång regelmässiga och lagstiftningsmässiga aspekter på den europeiska innovationsmiljön. När det gäller skydd av immaterialrättigheter är EU bundet av relevanta internationella överenskommelser och borde kunna harmonisera sin egen ekonomiska och kulturella miljö.

Vi kan se några typiska brister på området patentpolitik, där det trots upprepade ansträngningar inte har skett några betydande förbättringar. Ännu en gång noterar vi med bestörtning att EU:s patentmiljö är inkonsekvent och saknar öppenhet. I EU måste vetenskapsmän och uppfinnare, men även våra tekniska centrum, betala avsevärt mer för patent än vad som vanligtvis är fallet på andra plaster. Jag tycker att betänkandet på ett påfallande sätt saknar kontroversiella inslag eftersom vi alla tydligt erkänner betydelsen av innovation för EU:s framtid.

Ján Hudacký, för PPE-DE-gruppen. – (SK) Till att börja med vill jag tacka föredragande Adam Gierek för ett välavvägt och noggrant betänkande.

Trots att man i betänkandet tar upp frågan om att främja innovation inom Europeiska unionen ur alla tänkbara synvinklar vill jag betona en viktig faktor som påverkar hela vår innovationsstrategi. Jag tänker på främjandet av en konkurrenskraftig miljö och flexibla initiativ, vilket borde vara drivkraften för innovation i företag, kluster, centrum för utveckling och teknik och liknande institutioner. Att anpassa arenan för verksamhet som bygger på lämpligt stöd från expertis, erfarenhet och know-how, och som

är inriktad på att uppfylla marknadens krav så effektivt som möjligt är nyckeln till en smidig utveckling av alla initiativ på det här området.

Följaktligen behöver vi vidta åtgärder på lokal, regional eller internationell nivå för att kunna bilda informationsbaserade grupper som tillämpar kunskap via en flexibel forsknings- och utvecklings- och affärsmiljö som uppmuntrar både samarbete och konkurrens mellan dem.

I praktiken skulle det innebära att ett universitet, forsknings- och utvecklingscentrum eller innovativt företag kan bilda ett tillfälligt kluster och samarbeta om ett innovationsprojekt och samtidigt konkurrera med varandra som en del av ett annat kluster inom ett annat innovationsprojekt. När vi utformar en ny strategi bör vi vara uppmärksamma på oflexibla långfristiga arrangemang som tenderar att sluta sig inom sig själva, bli institutionaliserade och gräva ned sig i ett löst motiverad långfristigt system som ofta baseras på vettlösa krav, såsom principerna om kompetens eller kritisk massa, som normalt utesluter små enheter från innovation.

Sådana komplicerade arrangemang använder enorma resurser på ett ineffektivt sätt och förlorar efter ett tag förmågan att flexibelt möta de snabbt växande kraven från en globaliserad värld.

Silvia-Adriana Țicău, în numele grupului PSE. – La Lisabona, Uniunea Europeană și-a propus să devină cea mai dinamică și competitivă economie bazată pe cunoaștere. Pentru a încuraja cercetarea, au fost dezvoltate programele-cadru de cercetare și instrumente precum JEREMIE, care sprijină dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii la nivel regional. Aceste instrumente financiare ar trebui să existe și la nivel național, cu sprijinul sistemului bancar. Din păcate, există încă multe regiuni ale Uniunii Europene care nu investesc 3% din produsul intern brut în cercetare și dezvoltare. Există însă și state membre care au decis să-și dezvolte economia prin investiții masive în resurse umane, în noile tehnologii și în cercetare și inovare. Aceste state au acordat inclusiv facilități fiscale companiilor care au investit în cercetare. Ele nu trebuie să rămână însă cazuri izolate și solicităm Comisiei Europene să faciliteze cunoașterea bunelor practici și să recomande statelor membre acordarea de facilități fiscale pentru investițiile realizate în cercetare.

O economie bazată pe cunoaștere se bazează pe triumphiul cunoașterii format din universități, centre de cercetare, parcuri științifice și tehnologice și companii, iar toate acestea trebuie să fie sprijinite. În același timp, Uniunea Europeană trebuie să asigure un echilibru corespunzător între accesul la informații, la rezultatele cercetării, și protecția proprietății intelectuale. Pentru a încuraja cercetătorii și, mai ales, companiile să investească mai mult în cercetare și în cercetarea aplicată, trebuie să protejăm munca intelectuală a acestora. În același timp, roata nu trebuie reinventată, iar rezultatele cercetării trebuie să fie disponibile celor interesați. Pentru aceasta, rețelele de comunicații de mare viteză, accesibile în școli, universități, parcuri tehnologice, institute de cercetare și companii, trebuie să fie infrastructura minimă existentă.

Patrizia Toia, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Tillväxten inom EU:s ekonomi beror i allt större utsträckning på förmågan till innovation och tekniska framsteg inom EU:s produktionssystem, så att produktionen kan upprätthålla konkurrenskraften i ett allt tuffare internationellt system. Tyvärr är innovationsklyftan mellan Europa och andra stora världsekonomier, särskilt Förenta staterna, fortfarande betydande och till förfång för EU. Vi kan emellertid säga att i vårt EU, i de europeiska staterna, finns en avsevärd forskningskapacitet vid universitet, expertcentrum och i laboratorierna. Denna kompetens är omfattande och vi har en hög nivå av specialister och vetenskaplig kunskap.

Det som tragiskt nog saknas i Europa är möjligheten och förmågan att omvandla forskningen och dess resultat till produktiva processer. Det som saknas är egentligen förmågan till teknisk överföring av den kunskap som tillhandahålls genom forskning och förmåga att på nytt stärka produktionssystem, verksamheter och tjänsteföretag inom alla områden när det gäller innovation av produkter, processer och organisation. Herr kommissionsledamot! Era och kommissionens satsningar på att göra framsteg i innovationsfrågan är mycket positiva: åtgärderna inom det sjunde ramprogrammet, programmen för gemenskapsinitiativ, de finansiella instrument som i dag har lanserats på nytt – alla dessa beståndsdelar behöver främjas – och det behövs ännu mer för att stödja projekten med utbildning för att stödja små och medelstora företag med lämpliga ekonomiska resurser och lämpliga organisatoriska och förfarandemässiga instrument.

Det behövs liknande initiativ, och det finns fortfarande behov av olika initiativ. Mer tillgängliga organisatoriska instrument och förfaranden behöver fastställas för att våra ansträngningar verkligen ska

ge resultat inom EU:s industrier och tjänster. För att öka innovationen inom EU tror jag att det också är nödvändigt, vilket även slogs fast i Adam Giereks betänkande, att börja med ett kulturellt koncept som främjar innovation även i skolan, vilket kan förefalla vara långt ifrån produktionsprocesserna men faktiskt inte är det. Dagens studenter är morgondagens arbetstagare och affärsmän.

Vi måste behandla den här punkten utförligt för att i EU skapa en attityd, en mentalitet, en öppenhet för förändring, forskning och experimenterande och avslutningsvis en beredvillighet att utbilda sig. I en tid när vi talar mycket om utbildning i EU anser jag att det är viktigt. Den offentliga sektorn är viktig, vilket ni också påpekar i kommissionens rapport och vi även slår fast i vår resolution. Jag hyser stark tilltro till den offentliga sektorns möjligheter att göra insatser som främjar innovation genom omedelbara förbättringar som leder till bättre kvalitet och ett mer adekvat utbud av de tjänster som den offentliga administrationen erbjuder. Om den offentliga administrationen får ny stimulans och inför bättre produktionsprocesser kan det också bidra till tillväxt inom ekonomin och till kostnadsreduceringar.

Den sista punkten gäller s.k. kluster. Kommissionsledamoten talade om dem och det gjorde även mina parlamentskolleger. Det är mycket viktigt att regionalpolitiken kopplas till innovation.

Mieczysław Edmund Janowski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill för UEN-gruppens räkning gratulera föredraganden. För två veckor sedan lade jag fram ett betänkande om innovation i anslutning till regionalpolitik och jag vill tacka författaren för att ha tagit med den aspekten i betänkandet.

Jag tror att Adam Giereks betänkande kan resultera i effektivare och mer praktiska resultat av forskning, patent, uppfinningar och rationalisering i den bredare ekonomin. Utan detta riskerar vi att misslyckas. Det beror inte på innovationen i sig utan på artificiell eller falsk innovation. Det finns ett påfallande behov av att använda resultaten av det arbete som utförts av de vetenskapsmän, uppfinnare och ingenjörer som skapar det verkliga mervärdet för EU och vår civilisation.

Vi måste ta reda på var haken finns för att genomföra innovationer och om det inte finns alltför mycket byråkrati. EU-institutionerna kan tillsammans med regeringarna i medlemsstaterna och de regionala myndigheterna också spela en roll när det gäller att uppmuntra positiva åtgärder i detta hänseende, eftersom det ofta är regionerna som har de bästa universiteterna, forskningsinstitutionerna och klustren. Vi har redan diskuterat den viktiga roll som de små och medelstora företagen bör spela. Vi får emellertid inte glömma de finansiella instrumenten, inbegripet skatteinstrumenten, och ett korrekt utnyttjande av strukturfonderna.

Innovation gäller naturligt specifika problem inom designteknik, och i dag särskilt digital teknik, nanoteknik, materialteknik, bioteknik, medicin och så vidare. Det leder till stora möjligheter för det europeiska tekniska institutet och till att det sjunde ramprogrammet kan genomföras korrekt. Vi bör också betona att det krävs innovation inom utbildning, management, administration, tjänster, jordbruk, samhällsservice etc.

Avslutningsvis vill jag säga att verkliga innovationer alltid har en mänsklig aspekt både när det gäller skaparen och användaren, eftersom de tjänar mänskligheten.

David Hammerstein, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! För det första vill jag beklaga fotbollsresultatet. Vi ser Liverpool i viss utsträckning som vårt lag eftersom så många spanjorer spelar där.

Om vi sedan övergår till innovation vill jag tacka Adam Gierek för hans arbete, eftersom innovation är en stor utmaning för Europeiska unionen, för ekonomin, människorna, samhällena och den territoriella sammanhållningen. Jag vill poängtera hur viktigt det är att betona program som Eureka, som gynnar småföretagen.

Även främjandet av initiativ som Eurostar är viktigt för småföretag och hela begreppet med att inrätta kluster av småföretag som ska dela med sig av information och ta emot statligt stöd kan bli en målsättning för hela Europeiska unionen.

Vi ser en förändring i gemenskapens tankesätt som rör allt från skapandet av asfaltmotorvägar till skapande av informationsmotorvägar. Hellre än att styra så gott som alla våra europeiska medel i riktning mot betong så inriktar vi oss nu på kunskap. Det är viktigt när vi överväger vad vi ska använda medlen eller större delen av struktur- och regionalfonderna till.

Jag var nyligen i Polen och jag vill delge er erfarenheten med att försöka styra över allt större belopp för finansiering i riktning mot forskning, innovation och infrastruktur, inte bara tung infrastruktur utan även infrastruktur för information.

Men samtidigt är frågan om immaterialrätt mycket viktig. Om vi skapar oöverstigliga hinder mot vetenskaplig och teknisk information kan vi också omintetgöra det nödvändiga kravet att skapa ett tätt ekonomiskt och kulturellt nät. Vi kan förhindra tillträde till information som krävs för innovation.

Vi får inte förväxla ackumuleringen av patent med innovation. Oavsett vad vissa människor säger drar vi i Europa för närvarande till oss avsevärda mängder riskkapital tack vare ett mindre strikt system för immaterialrätt.

Vi bör inte göra misstaget att kopiera Förenta staternas system för immaterialrättspatent när landet nu håller på att helt omvärdera sitt patentsystem eftersom det är för dyrt och eftersom det främjar skapande av patent för patentets skull. Man upprättat listor över patent mer i syfte att skydda det man redan har än för att erövra nya innovationer.

Vi är helt för att integrera Europeiska patentverket i de europeiska institutionerna och ha demokratisk kontroll över det.

Vi tror dessutom att när det gäller verkliga, fysiska patent som skulle kunna främja innovation krävs det verkligen patent. Vi får emellertid inte acceptera misstaget att immaterialrättigheter är ett mål i sig. Nej, immaterialrättigheter måste tjäna fantasin.

Att dela med sig måste vara en prioritet. Det viktigaste måste vara att skapa områden med verkligt kreativ verksamhet där informationen kan delas, för att skapa en bättre värld och ett bättre socialt nät.

Talmannen. – Jag överlämnar nu ordet till Lambert van Nistelrooij. Är ni möjligen släkt med fotbollsspelaren?

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (EN) Ja det är jag, men inte ikväll eftersom jag måste vara här vid den här tidpunkten. Jag beklagar. Herr talman! Jag skulle vilja säga att Adam Giereks betänkande kommer i rätt tid.

(NL) ... med tanke på den nya och mycket kraftiga utmaning vi möter på världsnivå. Globaliseringen gör att vi tappar marknadsandelar genom för hög prissättning, medan vissa sektorer inom vår traditionella tillverkningsindustri lämnar den, och i det mycket diskuterade Aho-betänkandet krävs fler kluster, en mer kritisk inställning bland allmänheten, ytterligare specialisering och utnyttjande av kreativiteten.

Inom unionen använder vi cirka 43 procent av budgeten till att förstärka vår konkurrenskraft i form av strukturfonder samt pengar till forskning och till små och medelstora företag. Min fråga kvarstår huruvida vi med dessa instrument verkligen tar hänsyn till konkurrensmässiga relationer. Vad gör vi om det till slut visar sig att vi har ett otillräckligt antal tekniskt utbildade människor för att utföra olika arbeten?

Globalt visar det sig att vi inte fokuserar tillräckligt eftersom vi i Europa inte vågar profilera vissa saker via kunskapsregioner av olika slag. Som jag ser det är svaret på detta öppen innovation för stora och små företag tillsammans med kunskapsinstitutioner och regeringar.

I slutändan behöver vi de bästa regionerna. Det handlar om toppen inom sport, som Günther Verheugen också sa. Det handlar om att vilja vara ledande inom teknik. Utan ledare finns ingen fortsättning. I det här fallet har vi inte en tillräckligt stark sammanhållningspolitik som kan utvecklas inom Europa och även i de mindre utvecklade områdena.

Jag tror att vi behöver vara djärva nog att omorientera vår politik under de kommande åren. Vi behöver bättre fokus. Här slår Adam Giereks betänkande an rätt ton och det är jag mycket tacksam för.

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Europeiska unionens ekonomi står inför globala utmaningar som bara blir större. För att kunna möta dessa utmaningar behövs specialiserade företag som arbetar med innovativ verksamhet med högt mervärde och som samarbetar effektivt med varandra.

För närvarande står de små och medelstora företagen inför ett flertal problem. Det handlar främst om deras bristande synlighet på europeisk nivå på grund av deras storlek och de svårigheter de möter när det gäller att få tillgång till tjänster som är grundläggande för konkurrenskraften på internationell nivå.

Denna nackdel på marknaden beror på storleken, men den kan överbryggas genom nätverkande och klusterverksamhet.

Klusterverksamhet och att skapa tillväxtpoler är därför viktiga och effektiva verktyg för ekonomisk utveckling. Även om det inte föreligger några tvivel om att utvecklingspolerna har en nyckelroll i den ökande europeiska konkurrenskraften bör genomförandet av europeiska unionens innovationsstrategi inte betona enbart sådana forsknings- och utvecklingscentrum, utan vi bör komma ihåg att Europeiska unionen är en gemensam enhet som innehåller både utvecklade och mindre utvecklade områden. Unionen måste spela en roll både när det gäller att öka innovationsmöjligheterna och minska regionala skillnader.

Det behövs bättre samarbete mellan olika organisationer, ekonomiska aktörer, universitet, forskningscentrum och den offentliga sektorn. Vi måste se till att den kunskap som erhålls via dessa kanaler omsätts i praktiken i företagens åtgärder. Vi behöver förenkla de administrativa förfarandena, underlätta finansiering och utforma ett skattesystem som erbjuder incitament för att uppmuntra företagen att öka sin innovativa förmåga.

Om man för in nytt blod i Europas affärsliv bör dessutom innovativa strategier öka attraktionskraften och konkurrenskraften i unionens ekonomi. Det skulle vara en unik möjlighet om vi via europeiska utvecklingscentret kunde göra en sådan utveckling tillgänglig för alla och skapa möjligheter för det pågående informationsutbytet. Innovationen tillhör alla och målet är att det ska förbättra levnadsförhållanden och livskvalitet för alla medborgare i hela Europeiska unionen.

Šarūnas Birutis (ALDE). – (LT) Herr talman, herr kommissionsledamot, kära kolleger! Jag vill tacka Adam Gierek och alla parlamentsledamöter som bidragit till det omfattande betänkandet. Jag vill kort uppmärksamma några viktiga aspekter.

För det första föreslår jag att det betonas ännu tydligare att regionalt partnerskap just är nyckeln till att genomföra den europeiska innovationspolitik som vi håller på att skapa. "Nätverkande" mellan företag är mycket viktigt, eftersom det ger företag, särskilt små och medelstora företag, möjlighet att känna sig säkrare och reagera dynamiskt på utmaningarna med den nya globaliseringen. EU och medlemsstaterna måste uppmuntra bildandet av sådana system!

För det andra behöver de prioriterade områdena när det gäller spridning av vetenskaplig forskning och innovation väljas ut på ett mycket ansvarsfullt sätt. Litauen har just avslutat en omfattande översyn av utvecklingen av dess ekonomi i enlighet med regionala och globala tendenser, och den visade att ekonomin växer inte så mycket på grund av att nya ekonomiska sektorer skapas eller att de får nationella medel utan på grund av redan pågående omvandlingar av den ekonomiska sektorn. För att garantera en stabil ekonomisk tillväxt är det därför grundläggande att uppmuntra innovation inom företag inom alla ekonomiska sektorer och inte glömma att vitaliteten hos högteknologiska företag i stor utsträckning beror på vitaliteten hos lokala traditionella industrier och på tillämpningen av nya idéer.

Kolleger! På sikt beror framtiden för Europas industrier inte på vilka sektorer inom industrin vi väljer att utveckla utan på om vi lyckas skapa ett nytt samhälle där genomförande av nya idéer är ett sätt att leva!

Den tredje punkt jag vill be er uppmärksamma är varje lands hantering och utvärdering av innovation. Nya metoder krävs för att bedöma innovation! Studier visar att det sätt på vilket Litauen och andra länder i Europeiska unionen bedömer innovation inom olika ekonomiska sektorer, baserat på den accepterade utvärderingsmetoden ("Europeiska resultattavlan för innovation") kan vara ganska vilseledande, och den etablerade uppfattningen om en direkt koppling mellan vetenskaplig forskning och ekonomiska innovationer inom en nationell ekonomi reser vissa allvarliga tvivel.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman! När jag nu tar till orda i debatten vill jag ta upp frågan om forskning och utveckling i Europeiska unionen som bara får cirka 2 procent av BNP, när de mest utvecklade länderna utanför EU, inklusive Förenta staterna, avsätter minst 3 procent av sin BNP till detta. Vi misslyckas inte bara med att ta bort klyftan mellan Förenta staterna och Europa utan vi låter den till och med växa.

För det andra är det mycket viktigt att medlen till forskning och utveckling ur EU:s budget kompletteras med medel från nationella budgetar, lokala regeringar och framför allt den privata sektorn. Man räknar med att kostnaden för FoU inom Europeiska unionen år 2010 kommer att vara 2,6 procent av BNP, varav så mycket som två tredjedelar kommer att härröra från den privata sektorn.

Och för det tredje måste jag uttrycka förhoppningen att finansiering av forskning och utveckling via EU:s budget inte bara ska gå till etablerade akademier och forskningscentrum, utan även till universitet och forskningsinstitutioner i både de nya och äldre medlemsstaterna.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Till att börja med vill jag tacka föredragande Adam Gierek liksom Ján Hudacký, min kollega och skuggföredragande i det ansvariga utskottet för industrifrågor, forskning och energi, för att i betänkandet ha tagit med flera av de ändringsförslag som föreslogs av utskottet för utveckling och utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Jag har varit med om att utarbeta dessa ändringsförslag som skuggföredragande för min politiska grupp.

Europeiska unionen står inför nya utmaningar i en globaliserad värld och konkurrenskraften bör därför stärkas genom att man främjar ett kommersiellt utnyttjande av forskningsresultaten från satsningar inom forskning och utveckling. Europeiska unionen har ett antal instrument som kan användas effektivare för att främja innovation. Jag tänker särskilt på instrument för den inre marknaden, såsom offentlig upphandling av innovativa produkter och tjänster, inrättandet av partnerskap mellan offentlig och privat verksamhet på nyskapande områden och tillämpningen av tekniska standarder. Jag tror bestämt att det snabba och effektiva införandet av tekniska innovationer kan uppnås genom standardisering. Jag är därför mycket glad att föredraganden anammade den här idén och i betänkandet tog med mina ändringsförslag om en snabb utveckling av tekniska standarder på nya områden, särskilt när det gäller innovativ teknik och telekommunikationsteknik.

I mina ändringsförslag betonade jag betydelsen av att i rätt tid identifiera och främja ledande marknader. Exempel på marknader där Europeiska unionen har möjlighet att bli globalt ledande är den högteknologiska textilindustrin samt miljöteknik och elektroniska hälsokort. När nu så kort tid återstår av tidsfristen fram till 2010 som fastställts i Lissabonstrategin måste vi fokusera på de europeiska regionerna. Mer än någonsin tidigare behöver ett konkurrenskraftigt EU dynamik, uppfinningsförmåga och entusiasm för innovation i regionerna.

En konsekvent öppen ram för statligt stöd som fungerar som incitament skulle kunna bidra när det gäller att lansera regionala partnerskap baserade på samarbete mellan små och medelstora företag, universitet, forskningsinstitut, lokala myndigheter och finansinstitutioner.

Jag uppmanar medlemsstaterna att inte underskatta främjandet av innovationsstrategier som måste bli en prioritet inom de operativa programmen. Jag tror att om vi utnyttjar EU:s erbjudande om lämpliga bidrag ur strukturfonderna för investering i forskning, innovation och fortsatt utbildning kommer vi att lyckas skapa nya arbetstillfällen och kunna förebygga den flykt av hjärnor och den avfolkning som noterats framför allt i mindre attraktiva europeiska regioner.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Till att börja med skulle jag vilja gratulera Adam Gierek till ett utmärkt betänkande. Det är bra att vi diskuterar innovation och det är bra att vi talar om innovation i vid betydelse – något som vi länge har försummat. Allt för länge har vi koncentrerat oss enbart på själva forskningen i stället för att tillämpa forskningsresultaten. Men här har vi äntligen ett betänkande som inriktas på just detta.

Innovation i vid betydelse innebär också en möjlighet för oss att bli dominerande på nya områden. Ett exempel är diskussionen om klimatförändringen. Här skapar EU verkligen nya innovationsområden, framför allt genom att koncentrera sig på att minska koldioxidutsläppen. Detta är mycket bra och tas också upp vid flera tillfällen i betänkandet. Jag skulle vilja illustrera vad detta innebär genom att ta motorfordonsmarknaden som exempel. Det är en marknad som vi har en stark ställning på och en sektor där vi till och med är ledande inom det internationella övre kvalitetssegmentet. Det betyder att vi verkligen kan sätta upp ambitiösa mål – det är inte det som är problemet. Vi talar trots allt om att minska koldioxidutsläppen från avgaser.

Men vi måste också följa upp målen med forskningsprojekt och koncentrera oss på dessa. På denna punkt är vi fortfarande svaga. Vi kan sätta upp ambitiösa mål, men om vi ska skapa en modellmarknad måste vi verkligen följa upp dem.

Jag skulle även kunna nämna ETI, det nya europeiska tekniska institutet. Detta är utmärkt. Jag skulle personligen vilja gratulera kommissionen till dess initiativ i form av ramprogrammet för konkurrens och innovation, som nu kommer att följas av en egen innovationsbyrå. Detta är ett utmärkt initiativ! Parlamentet – och särskilt jag själv, som gammal föredragande – kommer att stödja er i denna fråga.

Några slutord om Lissabonprocessen. Låt oss byta ut frasen ”Lissabonprocessen” mot ”Liverpoolprocessen”. I kväll spelar Liverpool mot Milan. För två år sedan kom de tillbaka efter att ha legat under med 3–0. Det är precis så långt efter som EU är för tillfället. Vi har hamnat på efterkälken och måste försöka ta oss i fatt. Liverpool visade att detta är möjligt. Därför tänker jag härnäst kalla detta Liverpoolprocessen!

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Tack, Jorgo Chatzimarkakis, för att ni gav oss de senaste fotbollsresultaten! Fru talman! Till att börja med vill jag gratulera föredraganden, Adam Gierek, och kommissionsledamot Günter Verheugen för alla deras innovationsinitiativ.

Innovation är utan tvekan den viktigaste frågan i Lissabonstrategin eftersom innovation innebär konkurrenskraft. Den innovationsstrategi som Adam Gierek lägger fram i sitt betänkande förtjänar respekt eftersom den omfattar 61 detaljerade punkter.

Den nya definitionen av innovation är viktig: den omfattar inte bara teknik, utan även marknadsföring, förvaltning, tjänster och icke-tekniska innovationer. En viktig punkt är en sammanhållen innovationsstrategi, framför allt en kunskapstriangel, här representerat av det europeiska tekniska institutet. Det är också viktigt att skydda immateriella rättigheter och stimulera marknaden eller makroekonomin. I betänkandet sammanförs på ett mycket bra sätt tidigare utveckling, exempelvis programmet för konkurrens och innovation, EU:s utbildningsprogram och givetvis det sjunde ramprogrammet för forskning.

En fråga uppkommer emellertid. Varför har vi problem i EU? Svaret är vår svaga marknad. För det första har vi en för stor offentlig sektor. För det andra skyddar vi nationella bolag. För det tredje reagerar vi långsamt på monopoltendenser. Och för det fjärde har vi inte en gemensam, enhetlig marknad för tjänster, arbete och kapitalrörelser. I stället för att öppna upp drar vi oss tillbaka. Vi lyssnar sällan på marknaden eller på konsumenterna, med undantag för dagens omröstning om direktivet om roaming.

Det är tydligt att kommissionens förslag är bättre för Lissabonstrategin och för den europeiska marknaden än medlemsstaternas förslag. Jag skulle vilja gratulera kommissionen, och än en gång gratulera föredraganden.

Talmannen. – Kommissionen har meddelat oss att den inte tänker yttra sig i detta skede. Den har redan tagit emot en mängd gratulationer.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon torsdag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Innovationen i EU hämmas av bristen på lämpligt system för att skydda immateriella rättigheter. Så mycket är klart. I betänkandet betonas med rätta denna punkt och ett antal förbättringar begärs.

Jag anser dock att vi bör gå längre än att bara identifiera brister i det nuvarande systemet och vara mer ambitiösa i våra förslag till lösningar. I betänkandet föreslås att Europeiska patentkontoret, som för närvarande är ett mellanstatligt organ utanför EU, ska införlivas i gemenskapens strukturer.

Detta är en välkommen tanke, även om den kommer att ta många år att genomföra. Byråkratier är inte lätta att slå samman, särskilt inte sådana som Europeiska patentbyrån som har utvecklats i en diskutabel vinstinriktad och oansvarig riktning. Ur perspektivet att uppnå innovation på bred basis inom hela ekonomin, beviljar byrån patent allt för enkelt, vilket alltför ofta gagnar enbart patentinnehavarnas intressen.

Låt mig därför i avvaktan på en patentprocedur för gemenskapen, och till sist ett EU-patentkontor, upprepa mitt stöd till de insatser som kommissionen gör för att få till stånd pragmatiska lösningar på medellång sikt, t.ex. domstolssystemet för europeiska patent (European Patent Litigation Agreement,

EPLA). Det är endast ett första steg, men det är ett steg som verkligen behövs för att utveckla gemensamma regler och för att innovationerna ska blomstra.

15. Bekämpande av organiserad brottslighet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Bill Newton Dunn, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om utarbetande av ett strategiskt koncept för bekämpande av organiserad brottslighet [2006/2094(INI)] (A6-0152/2007).

Bill Newton Dunn (ALDE), föredragande. – (EN) Fru talman! Jag beklagar med det jag har att säga kommer att bli en vecklagan om elände och problem för EU, eftersom organiserad brottslighet ökar inom alla områden, den är dold och vi har inte hela bilden klar för oss. Brottsligheten har sin bas i stater utanför EU, oftast där regeringarna är svaga och där det görs mycket lite för att stoppa ligor och brottslingar som arbetar på ett organiserat sätt.

Jag tänker på narkotika som heroin och kokain, som förs in från olika delar av världen, på ecstasy, som exporteras från Europa till olika delar av världen, på illegala invandrare som förs hit från Asien och Afrika utan ordentliga kontroller, på förfalskningar av varje upptänkligt slag, som t.ex. enkla leksaker eller musik-CD-skivor men även sådant som läkemedel, vilket är mycket allvarligt och livshotande, och på brottslighet på internet – stölder av pengar och identiteter. Inom varje område ökar brottsligheten och inom varje område har vi kanske alla någon liten erfarenhet.

Varje bransch är medveten om problemen inom sin sektor men håller statistiken hemlig eftersom man inte vill rubba allmänhetens förtroende. Om en väsktillverkare säger ”Var uppmärksam när du köper mina vackra skinnväska eftersom den kan vara en förfalskning från Fjärranöstern eller någon annanstans ifrån”, skadar det tillverkarens intressen. Därför talar ingen om för allmänheten vad som egentligen pågår.

En del organiserade ligor är etniska familjer som arbetar mycket bra på ett tätt sammanknutet sätt. En del har nu organiserat sig på samma sätt som mycket effektiva och mycket stora multinationella företag – i veckan fick jag till och med en organisationstablå för en kriminell liga. De tar sig med lätthet över gränserna in i vår union utan några svårigheter alls. Det här är problemet: Vår polis kan inte korsa några gränser. Därför färdas de kriminella vart de vill, gör vad det nu är de gör, medan vår polis är begränsad till sina egna regioner eller sina egna medlemsstater och är därför starkt handikappad och kan inte bekämpa brottslingarna på lika villkor. Vad gör enskilda polismän om det uppstår problem på andra sidan gränsen? Tar de sig till en central punkt och skaffar sig kontaktinformation från telefonkatalogen? Det finns ingen katalog. Det finns inga anordningar som gör att en polismän i något land kan hitta ett telefonnummer eller en e-postadress till en lämplig kontaktperson i en annan medlemsstat. Det är otroligt – en total avsaknad av samarbete.

Anledningen till detta är en brist på ömsesidigt förtroende och förståelse, som gör att vi inte brukar vilja ge utlänningar vår information eller röja källan till den eftersom det skulle innebära att skänka bort alltför många hemligheter. Vi litar inte på varandra inom EU. Ligorna litar alldeles förträffligt på varandra och vinner därför med lätthet.

Det är inte bara bedrävelse. Amerikanerna med sina öppna gränserna mellan delstaterna hade exakt samma problem på 1930-talet. Ni har förmodligen sett filmen *Bonnie and Clyde*. De rånade banker, tog pengarna över delstatsgränsen och polisen kunde inte förfölja dem. Amerikanerna uppfann FBI med befogenheter att korsa gränserna och jag misstänker att det är det stadium vi nu har nått inom EU. Vi behöver ett brottsbekämpande organ som kan förfölja brottslingarna tvärs över gränserna. Allmänheten kommer att vara mycket skeptisk. Nationella ledare säger inget om det men jag tror att vi har nått den punkten och att vi måste göra något åt det.

I dag på den här sidan Atlanten, i Europeiska unionen, finns det dock ingen statistik som berättar för allmänheten om vidden av problemet. Var och en av de 27 medlemsstaterna samlar in statistik på sitt eget vis. Det finns ingen jämförbar EU-statistik, och vi hoppas därför att kommissionen arbetar för att det ska börja ske något inom ett par års tid. Vi har ingen uppfattning, ingen klar bild, ingen information till allmänheten, ingen demokratisk styrning, eftersom detta faller under den tredje pelaren och därför styrs av de nationella regeringarna, som gör mycket lite eftersom de inte känner något tryck från allmänheten att vidta några åtgärder.

Jag är rädd för att det enda sättet att få till stånd en förändring är om det inträffar en dramatisk sammanstötning, någonting i stil med 11 september i Europa. Något så allvarligt att allmänheten skulle säga: "Hur kunde detta tillåtas ske? Hur kunde dessa kriminella ligor komma undan med detta under så lång tid när det fanns så mycket inaktivitet i 27 huvudstäder?" Men om brottslingarna är smarta – och de är mycket smarta – dyker de aldrig upp över horisonten. De kommer aldrig att begå ett 11 september. De kommer bara att fortsätta att borra sig in i vårt samhälle, livnära sig på oss, försvaga oss, ta över våra jobb och framför allt försvaga hela unionen. Vi behöver verkligen åtgärder och jag hoppas att parlamentet kommer att stödja detta betänkande och trycka på ministrarna att fatta beslut.

Franco Frattini, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja gratulera föredraganden, Bill Newton Dunn, till hans betänkande. Jag tror att alla inser hur viktigt det är att utveckla alla medel vi kan för att bekämpa organiserad brottslighet. Jag tror inte det råder någon tvekan om detta. Jag ska inskränka mig till att kort informera om EU:s senaste framsteg på området och vissa initiativ som Europeiska kommissionen inom kort kommer att lansera.

Jag håller särskilt med föredraganden om behovet av att förbättra kunskaperna om organiserad brottslighet. Vi har inga exakta kunskaper om detta kriminella fenomenets dimensioner och den organiserade brottslighetens rörelser. På detta område är utvecklingen av Europols verksamhet särskilt värdefull. Som ni vet kommer Europol med början i år, 2007, att offentliggöra en årlig hotbedömning som komplement till sin traditionella informativa rapport om brottsligheten i EU. Europols rapport kommer således att bli en proaktiv rapport, inte bara en informativ rapport, dvs. i rapporten kommer det år för år att anges inom vilka sektorer hotet från den organiserade brottsligheten har ökat och förhoppningsvis inom vilka sektorer hotet har minskat. Tyvärr ser vi en ökning inom alla den organiserade brottslighetens huvudområden.

Ett annat viktigt resultat, som föredraganden precis hänvisade till, är europeisk verksamhet på brottsstatistikområdet. Hittills har det saknats ett statistiskt ramverk. Ni kommer säkert i håg att jag i ett meddelande som antogs förra året föreslog ett Europaomfattande system för brottsstatistik. Vi har redan satt samman en grupp av experter, och jag kan med tillfredsställelse konstatera att Eurostat redan har kommit ut med sin första publikation med statistiska data om brottsligheten i EU. Vi börjar få fram konkreta resultat.

När det gäller de oerhört viktiga förebyggande åtgärderna har vi beslutat oss för att koncentrera oss på exempelvis kampen mot korruption, vilken ofta kan kopplas till organiserade kriminella nätverk. Vi har beslutat oss för att inrätta ett europeiskt nätverk av nationella experter, permanent knutna till varandra, just för att förebygga korruption. Jag har beslutat att i nästa års program – programmet för 2008 – inkludera ett initiativ som ska undersöka kopplingarna mellan korruption, penningtvätt och organiserade kriminella nätverk. EU måste arbeta hårdare på detta område.

Sedan finns det omfattande åtgärder i samband med människohandel. Det finns en handlingsplan som redan har antagits och som håller på att utvecklas och tillämpas i praktiken. Dessutom känner ni säkert till en av de åtgärder som vi har främjat, nämligen den årliga Europadagen mot människohandel. Detta är ett konkret tecken på att det har skett en utveckling och ett tecken på att vi har fått en insikt på EU-nivå som vi hittills har saknat.

Vi har även beslutat oss för att koncentra oss på vittnesskydd, som är avgörande för att kunna bekämpa organiserad brottslighet. I slutet av juli i år, dvs. om två månader, kommer jag att lägga fram ett arbetsdokument för parlamentet med några konkreta förslag. Detta arbetsdokument kommer att vara resultatet av en analys som vi gjorde tillsammans med medlemsstaternas polis och rättsliga myndigheter om hur vittnen bör skyddas i kampen mot organiserad brottslighet. För om vittnen inte skyddas har vi misslyckats med en grundläggande del av vår kamp mot den organiserade brottsligheten.

När det gäller polisiärt- och rättsligt samarbete bör samordningen öka, framför allt mellan Europol och Eurojust. Det är utan tvekan viktigt med ett tvärdisciplinärt tillvägagångssätt och vi har gjort mycket för Europol. Jag har föreslagit en arbetsordning för Europol för att ge det ökade befogenheter, utvidgat mandat och större flexibilitet. Organiserad brottslighet är tyvärr väldigt anpassningsbar, och Europol måste därför vara mycket flexibla. Jag hoppas att rådet i Europols fall kommer att godta vårt förslag om gemenskapsfinansiering. Detta skulle ha en omedelbar fördel, nämligen att Europaparlamentet skulle få demokratisk kontroll över hur Europol använder sin budget. Budgeten skulle på så sätt bli föremål för ökad insyn på ett sätt som påminner om den kontroll som utövas av en demokratisk parlamentarisk tillsynsmyndighet.

Som ni känner till har rådet fortfarande några reservationer när det gäller att godta mitt förslag. På den operativa sidan blir Europol starkare. Var finns den svaga punkten? Den svaga punkten är att medlemsstaterna inte överlämnar tillräckligt med operativ information till Europol som Europol behöver för att kunna samordna sin verksamhet. Ni känner förmodligen till att 70 procent av alla uppgifter i Europols centrala datasystem kommer från endast fem medlemsstater, och de övriga 30 procenten från de resterande medlemsstaterna. Detta visar vad Europols potential skulle kunna vara om alla medlemsstater blev bättre på att bidra med information. Eftersom samtliga tre Europolprotokoll har trätt i kraft är detta något som medlemsstaterna nu är skyldiga att göra. Samarbetet kommer därför att förbättras.

Även för Eurojust behöver vi göra mer. Jag kommer säkerligen att lägga fram ett förslag om Eurojust till hösten. Förmodligen i oktober eller november, och detta kommer att bli ett förslag om att stärka Eurojusts initiativrätt. Den centrala punkten i mitt initiativ kommer att vara Eurojusts deltagande – jag skulle säga normala och systematiska deltagande – i gemensamma utredningsgrupper. Dessa gemensamma utredningsgrupper är ett grundläggande redskap för att bekämpa brottslighet. Eurojust uppmanas att delta i dessa gemensamma utredningsgrupper på ett sätt som är otillräckligt, icke-systematiskt och ibland slumpmässigt. Detta duger inte. Eurojust måste regelbundet delta i de gemensamma utredningsgrupperna så att deras kapacitet ökar.

Givetvis måste alla våra åtgärder upprätthålla en balans mellan säkerhetskraven, vilka enligt min mening är en grundläggande medborgerlig rättighet. Medborgarna har rätt till säkerhet, men utöver säkerhet finns det andra rättigheter som också är grundläggande rättigheter. Därför anser jag att frågan om skydd för personuppgifter på polissamarbetsområdet – en fråga som ännu inte har fått något positivt svar från rådet, trots mina förslag för ett och ett halvt år sedan – slutligen bör få ett systematiskt svar, nämligen ett europeiskt lagstiftningsinitiativ om skydd av personuppgifter i den s.k. tredje pelaren. Detta kommer även att fungera som en konkret signal till medborgarna om att vid sidan om kraftfulla åtgärder mot organiserad brottslighet respekterar vi andra grundläggande rättigheter som rätten att hantera personuppgifter.

På alla dessa områden hoppas jag att rådet i juni kommer att besluta att införliva bestämmelserna i Prümfördraget i gemenskapslagstiftningen, dvs. jag hoppas att vi i stället för som i dag – där vi endast har ett ökat samarbete mellan några få medlemsstater – kommer att få en bestämmelse som blir en grundläggande del av gemenskapslagstiftningen. Om rådet, vilket jag hoppas, antar detta förslag kommer vi att ha tagit ett steg framåt.

Avslutningsvis skulle jag vilja ta upp två punkter. För det första den praktiska tillämpningen av den nya byrån för grundläggande rättigheter som inrättades i mars. Byrån kommer att bli ett viktigt redskap för att se till att de grundläggande rättigheterna respekteras – bland annat på begäran av parlamentet eller kommissionen – i samband med polissamarbete och polisutredningar.

En annan viktig fråga är kampen mot organiserad cyberbrottslighet. Som ni känner till lade jag i går fram ett meddelande om cyberbrott. I meddelandet tar jag upp olika sektorer av organiserade databrott, från pedofili till dataattacker på banksystem. Jag anser att databrott är ett av de nya områden där parlamentet har en viktig uppgift att fylla.

Giuseppe Castiglione, för PPE-DE-gruppen. – (IT) Fru talman, herr Frattini, mina damer och herrar! Till att börja med skulle jag vilja tacka föredraganden för hans utmärkte arbete. Jag skulle även vilja tacka Franco Frattini för de konkreta framsteg som har gjorts och för den information som han har delgett parlamentet här i kväll.

Detta betänkande är absolut ett viktigt tecken på att det finns en politisk vilja att kraftfullt bekämpa den organiserade brottsligheten, vilken tyvärr förekommer i allt större utsträckning. Denna brottsform har trots våra ansträngningar kunnat utveckla kriminella nätverk över nationsgränserna. För närvarande har vi inte lyckats ge polisen de redskap som behövs för att bekämpa denna brottslighet.

Vår reaktion måste därför vara stark, auktoritär och trovärdig. Precis som kommissionsledamoten säger måste vi stärka alla samarbetsinstrument, från medvetenhet om detta kriminella fenomen till insamling av statistiska data, från förbättring och förenkling av informationsutbytet till harmonisering av utredningsmetoder och ökad samordning vid utredningar och gripanden.

För egen del anser jag att inrättandet av kraftfullare, Europaomfattande samarbete och kontaktinstrument – som exempelvis Europol kommer att kunna bli – är nyckeln till att öka förtroendet mellan

medlemsstater, skapa de nödvändiga synergieffekterna mellan nationella polismyndigheter och lansera en verklig EU-politik på detta område. De senaste åren har kriminella organisationer i allt större utsträckning börjat likna företag, och i de ekonomiska och finansiella marknaderna har de funnit en perfekt plats för att tvätta pengar från kriminell verksamhet. Det är inte svårt att tänka sig hur detta skadar de nationella ekonomierna och gemenskapens ekonomi. Vi måste även bekämpa den organiserade brottsligheten på den ekonomiska fronten och systematiskt attackera finansiella resurser och fasta och rörliga tillgångar som har införskaffats på ett olagligt sätt. Att ta ifrån brottsorganisationerna deras resurser innebär bland annat att förbindelserna och kopplingarna mellan dessa organisationer och terroristorganisationer försvagas.

Dessutom hoppas jag – och jag uppmärksammar kommissionens meddelande – att FN:s konvention om gränsöverskridande organiserad brottslighet och de två tilläggsprotokollen om människohandel och människosmuggling snabbt kommer att ratificeras och framförallt tillämpas.

Jag är övertygad om att kommissionen på grundval av denna information snart kommer att lägga fram konkreta förslag. Det är med stor tillfredsställelse jag konstaterar detta här i kväll. Jag önskar Franco Frattini all lycka i hans arbete. Han har visat att han inte bara är medveten om dessa frågor utan även att han har omsatt vissa av de initiativ som han har redogjort för här i kväll i praktisk handling.

Magda Kósáné Kovács, för PSE-gruppen. – (HU) Bill Newtons Dunns utmärkta betänkande är ett högkvalitativt bidrag till utskottets meddelande. Som medföredragande anser även jag att det är oerhört viktigt för EU att kunna bidra till att medborgarnas dagliga säkerhet ökas och att EU ökar sina ansträngningar för att förhindra korruption inom politiken och den offentliga förvaltningen.

Vi, PSE-ledamöterna i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, uppmanar till framsteg och genomförande genom att ta upp några särskilda frågor i samband med betänkandet. Vi måste öka samarbetet mellan medlemsstaternas polismyndigheter och rättsliga myndigheter. Detta är extra viktigt eftersom i ett EU utan inre gränser kan brottslighet, särskilt organiserad brottslighet, endast växa i avsaknad av effektivt samarbete mellan dessa myndigheter.

Dessutom behöver vi successivt stärka Europols och Eurojusts oberoende och räckvidd, så att vi får ett polisiärt och rättsligt organ på EU-nivå som kan bekämpa brottslighet på ett övergripande sätt ovanför medlemsstaterna och på så sätt ge incitament till nationella organ att utföra noggrant arbete utan korruption. Medlemsstaterna måste uppmanas att stödja och finansiera de behöriga myndigheterna samt utbildnings- och samarbetsprogram för att få till stånd bättre och effektivare samarbete i fall som rör organiserad brottslighet.

Vi anser att programmet för vittnesskydd endast kan utvecklas ytterligare på EU-nivå, eftersom de flesta länder inte på egen hand klarar av att gömma personer som vittnar mot organiserad brottslighet inom deras eget territorium och måste se till att de får det skydd som de har rätt till. En av våra viktigaste uppgifter är att informera berörda unionsmedborgare om vilka åtgärder som vidtas på EU-nivå, och om framgångarna med vårt samarbete, och på detta sätt betona hur användbart EU-samarbete är även på kommunikationsområdet.

Och nu till den kritik som fortfarande återstår. I de ändringsförslag som jag lade fram inför utskottet försökte jag uppmärksamma att medlemsstaterna har en mycket skiftande historia, och att dess medborgare har upplevt väldigt olika typer av socialisering. I vissa medlemsstater har vissa straffrättsliga begrepp en helt annan innebörd än i andra. Det kan hända att i en medlemsstat betraktas något som moraliskt förkastligt medan det i en annan är fråga om en samhälllig dygd. En ungersk statsvetare har sagt att ett land är korrupt när en person som stiger på ett tåg inte har en tanke på att köpa en biljett. Och själva frågar vi oss inte var de köper tågbiljetter.

Jag är dessutom övertygad om att en viss geopolitisk och ekonomisk politik kommer att bli måltavla för den organiserade brottsligheten. Om vi inte är mycket vaksamma och inte vidtar åtgärder för att skydda nationella säkerhetsintressen kommer vi att utsättas för hot.

Jag hoppas att våra meningsskiljaktigheter inte berodde på principer, utan bara på språkförbistring, och att stöd för detta betänkande kommer att baseras på enighet om principerna.

Marios Matsakis, för ALDE-gruppen. – (EN) Jag vill gratulera Bill Newton Dunn till hans utmärkta rapport. För att göra detta betänkande och debatten om det mer praktiskt användbar och kanske mer

kontroversiell vill jag passa på och ta upp en fråga som trots att den behandlas i betänkandet och kommissionsledamoten hänvisade till den enligt min mening behöver utvecklas närmare.

Jag tänker på penningtvätt. Penningtvätt underblåser den organiserade brottsligheten. Att göra vinsterna av brott legitima är viktigt för att rövarbaronerna ska kunna leva vidare och utvidga sina olagliga aktiviteter. Jag undrar om EU trots sin ofta förekommande kritik av penningtvätt i själva verket gör särskilt mycket för att bekämpa den.

Min teori demonstreras av följande exempel. En stor del av penningtvätten äger rum genom institutioner som är har sitt säte och är verksamma på Kanalöarna, särskilt Guernsey och Jersey. Dessa öar har en ganska egendomlig ställning vad gäller deras förhållande till EU. Den brittiska regeringen som visserligen är fullt medveten om det problem med penningtvätt som är förknippat med dessa öar blundar lägligt med ena ögat för sådana aktiviteter, under förevändningen att dessa områden åtnjuter en hög grad av autonomi från brittisk överhöghet. Samma sak gäller institutioner som är baserade på andra brittiska besittningar eller beroende territorierna. Isle of Man och Brittiska Jungfruöarna är sådana territorier. Jag konstaterar att 2000 rapporterade KPMG att Brittiska Jungfruöarna hade 41 procent av världens utlandsbaserade företag som söker ett skatteparadis.

Jag uppmanar kommissionen att göra ett uttalande om dessa penningtvättsaktiviteter på brittiska territorier och tala om för oss vilka åtgärder kommissionen avser att vidta, särskilt vad gäller den brittiska regeringen, för att sätta stopp för det legitimitetskamouflage för penningtvätt som de områden jag nämnde för närvarande erbjuder.

Giusto Catania, för *GUE/NGL-gruppen*. – (IT) Fru talman, herr Frattini, mina damer och herrar! Det är något av ödets ironi att vi just i dag, den 23 maj, diskuterar kampen mot den organiserade brottsligheten här i kammaren.

Det var just detta datum, för 15 år sedan, som en oerhört allvarlig attack ägde rum i Italiens historia, och den europeiska historien. Den framstående domaren Giovanni Falcone mördades brutalt av maffian när de sprängde en del av motorvägen mellan flygplatsen och Palermo. Hans fru och tre andra i hans följe dog tillsammans med honom. Detta år, 1992, var ett fruktansvärt år eftersom efter mordet på Falcone mördades även en annan domare – Paolo Borsellino – av den organiserade brottsligheten, närmare bestämt maffian.

Både två hade insett hur viktigt det var att bedriva rättsligt och polisiärt samarbete på internationell nivå och därför hade de förstått att det var nödvändigt att bekämpa kriminella organisationer på en högre nivå – på en internationell nivå – där fokus framför allt låg på att lägga beslag på kriminella organisationers och maffiaorganisationers kapital. Falcone och Borsellino var bara två i raden av otaliga offer i en serie av mord i Italien som inleddes med massakern vid Portella della Ginestra den 1 maj 1947.

Så mycket har förändrats under årens lopp. De kriminella organisationerna har blivit gränsöverskridande och denna förändring hade redan skett i slutet av 1980-talet när liberaliseringsfilosofin bekräftades i Internationella valutafondens och Världsbankens politik. Den ekonomiska och finansiella globaliseringen har skett genom att finans- och handelsmarknaderna har avreglerats, tjänster privatiserats och skatteparadis getts en starkare ställning.

Vi har fått bekräftelser på det som ett respekterat forskningsinstitut, the Transnational institute of Amsterdam, har kallat "the Global Fix", dvs. en global kompromiss mellan en teoretiskt sett laglig ekonomi och den kriminella ekonomin. Det rör sig om internationell vapen- och narkotikahandel och penningtvätt. På vissa sätt har det bekräftats att det i den liberalistiska globaliseringen finns tendenser som uppmuntrar till brottslighet.

Om vi analyserar Världsbankens och Internationella valutafondens studier kan vi se att sedan 1980-talet har den illegala ekonomin fyrdubblats. År 2001 uppgick transaktionerna på den svarta marknaden till mellan 6 500 och 9 000 miljarder US-dollar per år, dvs. mellan 20 och 25 procent av världens samlade bruttonationalprodukt. Vi talar om en oerhörd siffra som skulle kunna hjälpa till att utrota fattigdomen i världen.

I samband med detta har viss intressanta fenomen uppstått. Det viktigaste är Sovjetunionens fall. Detta resulterade i att många statliga tillgångar omvandlades till kontanter och överfördes direkt till karteller och kriminella organisationer. Det är ingen slump att den ryska maffian är mycket stark i dag, både i

ekonomiska och politiska termer. En stor del av dessa pengar överfördes via en rad konton i Schweiz, Caymanöarna – de öar som Marios Matsakis talade om – och Gibraltar.

Den andra stora trenden som bekräftades på 1990-talet var Förenta staternas och Förenade kungadömetns strävan att avreglera de finansiella och internationella marknaderna. Globaliseringen av finansmarknaden utgör i sig ett frö till omorganisationen av den brottsliga verksamheten.

Den andra stora händelse som ökade den organiserade brottslighetens inkomster var återgången till krig. Kriget och det sätt som detta är inflätat i den liberalistiska globaliseringen har lett till en skrämmande ökning av de internationella maffiagruppernas inkomster, framför allt ökade vinster från narkotikahandeln.

I den colombianska delen av Anderna har knarkkrigsfilosofin gett upphov till en exponentiell tillväxt i kokaproduktionen och förädlingen av kokaplantorna till kokain. Kriget på Balkan har förvandlat denna region till en laglös zon där pengar tvättas och heroin raffinerats för den europeiska marknaden. Tänk på vad som hände i Afghanistan! Under 2001, före den militära ockupationen, låg opiumproduktionen på 74 ton om året. Under 2006 – och min källa är Förenta staternas utrikesdepartement – har opiumproduktionen stigit till över 6 000 ton, och denna ökning är starkt kopplad till den militära ockupationen. I dag står Afghanistan för 93 procent av världproduktionen av opium.

Hur mycket är narkotikaproduktionen värd i dag på den globala marknaden? FN, som tyvärr inte är särskilt trovärdigt i frågan, anger att 1 procent av världens BNP kommer från narkotikahandel. Det amerikanska utrikesdepartementet anger att det rör sig om 2,5 procent, och Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk anger att 2–5 procent av världens BNP baseras på internationell narkotikahandel. Detta är bara en del av bilden. Till detta ska läggas människohandel, vapenhandel, avfallshandel och förfälskning av produkter. Och alla dessa vinster tvättas omgående och sprids på den lagliga marknaden.

Vi måste vidta åtgärder när det gäller kapital, tillgångar och finansiella transaktioner. Därför tror vi att konfiskering av maffians och den gränsöverskridande organiserade brottslighetens tillgångar är en viktig faktor i det krig som vi måste föra mot maffian. Pio La Torre förstod detta och lade fram ett lagförslag till det italienska parlamentet i vilket det angavs att det fanns ett akut behov av åtgärder mot kapital. Därför ställer jag mig bakom Bill Newton Dunnes betänkande, eftersom det tar upp denna punkt genom att framhålla att det finns ett behov av att agera genom att bit för bit konfiskera kriminella organisationers och maffiaorganisationers tillgångar.

Vissa i min grupp tänker inte stödja detta betänkande, kanske av förklarliga skäl, eftersom de anser att det inte ges tillräckliga garantier för hanteringen av personuppgifter. Denna grupp leds av vår grupps skuggföredragande Adamos Adamou. Han kommer att lägga ned sin röst och kommer inte att stödja betänkandet. För egen del anser jag emellertid att kampen mot den organiserade brottsligheten måste prioriteras, men att det inte bara är en fråga för polisen.

Vi måste vidta åtgärder på kulturområdet. Vi måste skapa en verklig social struktur mot maffian, en som tar itu med de stora problemen med social oro och arbetslöshet. Vi måste även vidta åtgärder på det politiska området. På senare år har maffian och de gränsöverskridande kriminella organisationerna infiltrerat den offentliga förvaltningen och politiken. Detta är ingen tillfällighet och jag skulle vilja avsluta med att som ett exempel nämna att ordföranden för min region är föremål för en utredning för förbindelser med den organiserade brottsligheten och maffian.

Avslutningsvis skulle jag vilja ställa mig bakom den punkt i Bill Newton Dunnes betänkande i vilken det uppmanas till övervakning av de förvaltningar som har infiltrerats av den organiserade brottsligheten och maffian.

Petre Popeangă, în numele grupului ITS. – Demersul deputatului Newton Dunn privind recomandarea pe care Parlamentul European urmează să o adreseze Consiliului în legătură cu elaborarea unui concept strategic privind lupta împotriva criminalității organizate este unul deosebit prin necesitatea și utilitatea unui astfel de instrument în această perioadă în care criminalitatea organizată, în special criminalitatea economico-financiară, a căpătat valențe noi, din ce în ce mai rafinate. Pornind de la această stare de fapt, în prezent lupta împotriva criminalității organizate nu mai poate fi continuată utilizând instrumente clasice, fiind necesară, așa cum se remarcă și în motivația raportului, citez, „o schimbare radicală de perspectivă, care să permită soluționarea constrângerilor interne din ce în ce mai complexe și, în același timp, rezolvarea dificultăților aferente constrângerilor externe aflate în creștere exponențială.” La aceste obiective consider, însă, că trebuie adăugat și faptul că numai o schimbare de optică sau de program,

oricât de judicios ar fi elaborată, nu va da rezultate dacă nu se asigură un mediu de stabilitate care să confere voința politică necesară realizării practice a acestora. Aceasta, voința, ar trebui canalizată în primul rând spre asigurarea funcționalității independente și eficiente a structurilor statului, desemnate să realizeze controlul modului de derulare a activităților susceptibile de a face obiectul operațiunilor care intră sub incidența legilor criminalității organizate. În sfârșit, consider că un capitol separat din conceptul strategic ar trebui să fie consacrat acelor state, membre mai noi sau mai vechi ale Uniunii Europene, în care stabilitatea politică este deseori perturbată de acțiuni mai mult sau mai puțin democratice, stare de care structurile crimei organizate nu ezită să profite din plin. În ceea ce mă privește, voi vota propunerea de rezoluție cu toată convingerea.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! Jag vill koncentrera mig på något som vi kanske alla tar för givet, nämligen att man inom EU skulle kunna förvänta sig att varje medlem av någon form av regering i EU helhjärtat skulle stödja den EU-gemensamma kampen mot organiserad brottslighet och terrorism. Med tanke på vissa personers förflutna, personer som nyligen togs in i den nya regeringen i Nordirland, mitt hemland, går ironin i betänkandets inledning uppmaning till ministerrådet att övervaka regeringsaktiviteter i institutioner på regional nivå vars medlemmar inbegriper politiska figurer med kopplingar till kriminella organisationer inte förlorad på mig. Särskilt inte en vecka då biträdande försteministern i mitt land, Martin McGuinness, protesterade mot användningen av europeiska arrestringsordern för att få en person utlämnad till Tyskland som var efterlyst i samband med ett IRA-bombåtal, och under en vecka då hans politiska talesman fördömde arresteringarna på Nordirland i en utredning av organiserad brottslighet där en ledande irländsk republikan nu har åtalats.

Om ni verkligen stöder rättsstatsprincipen, borde ni inte attackera och protestera mot medlen att få till stånd internationell rättvisa och inte protestera mot operationer mot organiserad brottslighet. Men om ni skamligt nog, precis som i Nordirland, är en Sinn Féin-minister då är er första lojalitet ändå inte rättsstatsprincipen utan att skydda den republikanska rörelsens intressen. Inte undra på att vi fortfarande betraktar Sinn Féin som olämplig att regera.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Fru vice ordförande i kommissionen, mina damer och herrar! Till att börja med skulle jag vilja gratulera Bill Newton Dunne till hans fantastiska betänkande. Jag är inte lika kritisk till situationen som han är. Jag anser att det har lämnats en del positiva bidrag under de senaste 30 åren när det gäller polisiärt och rättsligt samarbete i Europa.

Jag håller dock med honom när han belyser den betydelsefulla skillnaden mellan de kriminella nätverkens rörlighet, som drar fördel av det gränsfria Europa, och graden av polisingripanden, som omfattas av den berörda medlemsstatens jurisdiktion.

Detta är en motsättning som inte kan lösas. Det finns de som felaktigt förespråkar att man ska begränsa den fria rörligheten och som vill återinföra nationella gränser. Detta svårlösta problem kan emellertid endast lösas med mer och bättre samarbete, och mer och bättre samarbete på grundval av gemensamma förfaranden och en grundläggande harmonisering av rättstandarder.

Precis som Franco Frattini mycket riktigt påpekade behöver vi öka vår kunskap om den organiserade brottsligheten, som blir mer och mer sofistikerad. Vi behöver stärka den förebyggande politiken så att vi kan minska det hot som den organiserade brottsligheten utgör mot våra samhällen. Vi behöver dra fördel av befintlig lagstiftning och på ett bättre sätt använda gemensamma utredningsgrupper och särskilda utredningstekniker, på ett systematiskt sätt inrikta oss på olagligt förvärvade ekonomiska och finansiella resurser och på ett effektivt sätt använda oss av den europeiska arresteringsordern och det europeiska bevisupptagningsbeslutet. Som Franco Frattini påpekade måste vi på ett bättre sätt använda oss av de olika redskap som står till vårt förfogande, exempelvis Europol och Eurojust.

Fru talman! Avslutningsvis ställer jag mig bakom dem som uppmanar de medlemsstater som ännu inte har ratificerat FN:s konvention om gränsöverskridande organiserad brottslighet och tilläggsprotokollen om kampen mot människohandel och människosmuggling att göra detta så snart som möjligt.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Fru talman! Vi har förbundet oss att i Europa skapa ett område av frihet, säkerhet och rättvisa utan inre gränser. Vi blir dock ofta påmind om att kriminella och terrorister inte känner några gränser. De utnyttjar avsaknaden av gränser och behärskar till fullo de nya färdmedlen och kommunikationssätten.

Å andra sidan måste våra brottsbekämpande organ fortfarande kämpa med enorma administrativa bördor som hämmar deras effektivitet. Det är nu vår skyldighet att vidta alla nödvändiga steg för att anpassa

medel och metoder till de nya realiteterna. Vi måste övervinna avsaknaden av ömsesidigt förtroende mellan de brottsbekämpande organen och öka det gränsöverskridande samarbetet, intensifiera gemensam utbildning och arbeta tillsammans.

Jag tror dock att unionen måste ägna större uppmärksamhet åt sina yttre gränser och sin grannskapspolitik. Efter utvidgningarna nyligen har det blivit en mer större utmaning att förstärka de yttre gränserna. En del av de nya EU-gränsländerna har inte tillräckliga resurser att tackla fenomenet organiserad brottslighet. Korruptionen måste angripas med så mycket energi vi kan uppbringa för att bekämpa organiserad brottslighet och terrorism.

EU måste inse läget och tillhandahålla personalresurser och ekonomiska medel och även dela med sig av sitt kunnande. Vi måste anta en heltäckande och specifik strategi för att bygga upp öppna och korruptionsmotverkande åtgärder. Våra medborgare behöver en tryggare värld och mer säkerhet men detta får inte ske på bekostnad av våra medborgerliga friheter. Vi behöver mer skydd för att få till stånd den rätta avvägningen av rättigheter i våra demokratier, vilket innebär mer parlamentstillsyn över säkerhetsaktiviteter och ett ökat skydd av den personliga integriteten. Det är därför som jag ännu en gång vädjar till rådet att anta rambeslutet om skydd av personuppgifter under den tredje pelaren så snart som möjligt. Vi har alla väntat för länge.

Talmannen. – Kommissionsledamot Franco Frattini har meddelat att han inte kommer att göra något mer inlägg.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon torsdag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. – (ET) Mina damer och herrar! I Europols senaste riskanalys talas det om kriminella marknader. Javisst, den kriminella världen är lika dynamisk, komplex eller anpassningsbar som någon annan av marknadsekonomin sektorer. Resurserna går dit de kan bli mest produktiva. Det finns en internationell tävlan om marknadsandelar, där utländska gäng i vissa fall har drivit bort lokala gäng.

Den nya tekniken, tillväxten i transport- och finanssektorerna och avskaffandet av de inre gränserna används mot oss. Vår egen tröghet används också som ett vapen mot lag och ordning.

I allt mindre utsträckning bedrivs brottsligheten endast i ett land. Trots detta är EU:s samarbete på området inre säkerhet fortfarande begränsat till de ramar som fastställs i den tredje pelaren.

Den fria rörligheten inom EU är en riktig gåva till brottslingarna. De fysiska gränserna har försvunnit, men de administrativa hindren återstår.

Europol och Eurojust behöver oberoende och ordentliga budgetar. Vi bör sluta förhandla om detta och detsamma gäller parlamentets rätt till kontroll.

Jag håller med föredraganden och Europol när det gäller behovet av att kraftigt sätt stärka forskning och analytisk verksamhet och att skifta fokus. Utöver traditionell övervakning behöver vi mer analys ”ovanifrån”. Detta skulle göra det lättare att upptäcka olaglig verksamhet i sådana utsatta sektorer som finanssektorn, skattesektorn och den offentliga förvaltningen.

Vår största outnyttjade resurs är emellertid samarbetet bland medborgarna. Det är bara likgiltigheten som gör prostitution och narkotikahandeln möjlig. Endast demokratisk slöhet gör det möjligt för korrupta politiker att bli omvalda.

Medborgarnas förtroende för polisens effektivitet och domstolarnas rättvisa behandling kan endast grunda sig på verkliga resultat, vilka bara förstärks genom kommunikation. Jag skulle vilja tacka föredraganden och uppmana oss att gå från ord till handling.

Sebastiano (Nello) Musumeci (UEN), skriftlig. – (IT) Den organiserade brottsligheten i Europa, i form av maffian eller liknande grupperingar, har slagit rot och sprider sig snabbt på den ”gamla kontinenten”.

Detta är ett oroväckande fenomen där brottslingar drar fördel av den fria rörligheten för personer och kapital inom EU, för att i allt högre utsträckning sprida sina egna olagliga verksamheter, däribland i länder utanför EU.

I dessa verksamheter ingår smuggling av vapen och avfall (inklusive radioaktivt avfall), narkotikahandel, sexuell utnyttjande av kvinnor och barn, handel med mänsklig vävnad (de fall i Ukraina som upptäcktes och rapporterades för några dagar sedan är tragiska exempel på vad som för närvarande sker) och olaglig handel med djur och konstföremål.

I Bill Newton Dunnes betänkande framhålls, bland mycket annat, den roll som Europol och Eurojust – de enda tillgängliga gemenskapsinstrumenten – hittills har spelat i kampen mot organiserad brottslighet. Vissa lyckade resultat betonas, men bristen på verkligt oberoende beklagas.

I denna fråga skulle jag än en gång vilja förespråka mitt eget förslag – som lades fram för kommissionen och rådet i februari 2004 – om att inrätta ett europeiskt övervakningscenter för organiserad brottslighet i syfte att minska de skillnader i påföljd som existerar i de enskilda medlemsstaternas olika rättssystem, skillnader som Bill Newton Dunne så riktigt har påpekat.

16. Gemensam organisation av jordbruksmarknaderna (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Niels Busk, för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, om förslaget till rådets förordning om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter [COM(2006)0822 – C6-0045/2007 – 2006/0269(CNS)] (A6-0171/2007).

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill börja med att tacka parlamentet, utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling och föredraganden Niels Busk för det snabba och konstruktiva sätt som förslaget har handlagts på.

För det andra är jag på Mariann Fischer-Boels vägnar mycket tacksam för det politiska stöd ni ger förslaget. Jag uppskattar också mycket den positiva anslaget i jordbruksutskottets betänkande. Vi diskuterar ett mycket specifikt ämne: Europaparlamentets ståndpunkt till en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna.

Förenkling inom jordbruksområdet är en av kommissionens flaggskepp. Texten skiljer sig från de flesta kommissionsförslag inom den gemensamma jordbrukspolitikens område. Varför? Med en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna vill vi ta en viktigt steg mot att förenkla och förbättra den rättsliga ramen för den gemensamma jordbrukspolitik. Jag vet att det har blivit populärt att tala om förenkling och bättre lagstiftning. I förslaget visas mycket tydligt vad dessa begrepp kan betyda i praktiken. En gemensam organisation av jordbruksmarknaderna innebär att alla 21 organisationerna slås samman till en enda text. Den kommer att ersätta över 40 rådsförordningar och nästan 620 artiklar, och den kommer att minska antalet artiklar i Europeiska Unionens officiella tidning med över två tredjedelar.

Bortsett från dessa rent kvantitativa mått kommer den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna att göra vår marknadslagstiftning mer enhetlig och konsekvent, med andra ord mer lättillgänglig och lättläst och därigenom bättre förstådd och tillämpad. Enligt ordförandeskapets planering kommer förslaget att diskuteras vid mötet med den särskilda jordbrukskommittén den 29 maj och den 4 juni och troligen den 11 juni i rådet. Låt mig också på det här stadiet tacka parlamentet för att ha bidragit till att göra detta tidiga beslut möjligt.

Allt som oftast får kommissionen höra att en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna inte kommer att göra jordbrukarnas liv enklare. Det håller jag helt med om. Det krävs mer än en lagtext för att uppnå verklig förenkling. Det är därför som den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna bara är en beståndsdel, om än en mycket viktig sådan, av flera komponenter i en förenklingsstrategi för jordbruket. Andra komponenter som ni säkert minns är bland annat kommissionens tvärvillkorsrapport, som kommer att ha verklig effekt på jordbrukarnas liv så snart dess förslag har genomförts, handlingsplanen för förenkling, som för närvarande omfattar 37 praktiska åtgärder, som jordbruket håller på att genomföra och hälsokontrollen, som också den är inriktad på förenkling av jordbrukspolitik.

Men låt oss återvända till den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna. Som jag redan har sagt på kommissionens vägnar, uppskattar jag den positiva tonen i betänkandet och jag kommer

därför att kunna godta en rad ändringsförslag som läggs fram i jordbruksutskottets betänkande. Men ni blir knappast överraskade av att jag har en del allvarliga invändningar mot en del av ändringsförslagen, som jag anser i onödan skulle minska förslaget genomslag. Jag skulle vilja nämna två särskilt viktiga invändningar.

För det första finns det en begäran om att behålla två områden helt utan för den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna: frukt och grönsaker samt vin. Jag delar inte denna uppfattning men jag skulle kunna godta att införliva deras viktigaste delar men först efter att reformprocesserna är över.

Den andra punkten gäller utformningen av förvaltningskommittén. I jordbruksutskottets betänkande rekommenderas fyra underavdelningar. Detta skulle enligt vår mening strida mot den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna och göra den nya kommittén onödigt rigid. Men jag kan försäkra er att kommissionen är fast besluten att ordna mötena med den enda kommittén på ett sådant sätt att den nödvändiga expertisen ingår och ta hänsyn till de berörda sektorernas särdrag.

Tack för er uppmärksamhet vid denna sena timme. Jag ser fram mot debatten.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

Niels Busk (ALDE), föredragande. – (DA) Fru talman, herr kommissionsledamot! Till att börja med skulle jag vilja tacka det tyska ordförandeskapet och kommissionen för deras särskilt konstruktiva samarbete under utarbetandet av detta betänkande. Samarbetet har baserats på öppenhet och förtroende och har utan tvekan bidragit till att betänkandet antogs av en mycket stor majoritet i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling. Givetvis tackar jag även mina kolleger i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling för några intressanta debatter och för deras stora bidrag till detta betänkande. Sammantaget har det varit ett nöje att samarbeta med dem i detta ärende.

Kommissionen har lagt fram ett mycket ambitiöst förslag, som jag välkomnar. Det är bra att förenkla och att skapa öppenhet och insyn, och insyn är något som jag verkligen tror att detta förslag kommer att leda till. Det måste emellertid påpekas att denna förenkling syns mest i själva lagstiftningsdokumentet, som har skurits ned från 600 till 200 sidor. Detta visar att mycket har hänt. Lagstiftningspaketet utgör jordbruksindustrins ramvillkor. Det övergripande målet bör vara att skapa klarhet när det gäller ramvillkoren, och det på ett sätt så att även dem som detta betänkande riktas till, nämligen operatörerna, upplever förändringarna som förenklingar. Den faktiska politiken ändras inte här och förenklingen kommer inte på något sätt att märkas av slutanvändaren, dvs. jordbrukaren.

Under processen har många människor klagat på att det som har hänt har varit allt annat än en förenkling. Hittills har operatörerna arbetat med en marknadsorganisation eller eventuellt med några få. Dessa ska nu införlivas i en enda organisation, som kommer att bestå av alla gamla organisationer. Vissa personer kanske inte ögonblickligen ser dessa förändringar som en förenkling. För de som emellertid använder mer än en av de sektorspecifika marknadsorganisationerna eller de som vill få en översikt över olika marknadsorganisationer, är denna uppsättning konsoliderade bestämmelser definitivt en förenkling.

Kommissionen föreslår att ett antal bestämmelser av teknisk karaktär ska flyttas från rådet till kommissionen. De berörda bestämmelserna är sådana som rådet hittills har kunnat anta utan att första höra Europaparlamentet. Det rör sig om det som brukar kallas andra generationens avtal. Eftersom det i detta fall endast rör sig om bestämmelser av en rent teknisk karaktär anser jag att det är lämpligt att flytta dessa, som en tillsynsmyndighet, till kommissionen som det på det sättet kommer att kunna fatta mycket snabba och effektiva beslut. Jag skulle emellertid vilja betona att varje bestämmelse av politik karaktär fortfarande måste fattas i enlighet med det förfarande som anges i artikel 37 i fördraget, dvs. efter att ha hört Europaparlamentet.

Som en naturlig följd av förenklingen föreslår kommissionen att det i framtiden endast ska finnas en förvaltningskommitté. Detta är något jag är mycket skeptisk till eftersom jag inte kan föreställa mig att en enda förvaltningskommitté kan tillhandahålla den nödvändiga sakkunskapen. Det är så stor skillnad mellan de många marknadsmekanismer som finns, exempelvis för animaliska produkter och vegetabiliska produkter, och det gäller för alla de olika sektorerna. Utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling har därför föreslagit att det ska inrättas fyra förvaltningskommittéer. Detta är ett område som jag vill att kommissionen ska hålla ett öga på och avlägga rapport om. Utskottet för jordbruk och landsbygdens

utveckling vill att det om två år utarbetas en resultatrapport. Vi måste sedan närmare se över antalet förvaltningskommittéer. Vi måste titta på organisationen och det stöd vi får från experter, och vi måste ta en övergripande titt på hur detta viktiga område – marknadssektorn – fungerar.

Avslutningsvis skulle jag vilja önska kommissionen lycka till. Jag är övertygad om att kommissionen och utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling även i framtiden kommer att kunna samarbeta på detta område.

Agnes Schierhuber, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Till att börja med skulle jag verkligen vilja tacka vår föredragande Niels Busk för det mycket konstruktiva, kollegiala och – enligt min mening – mycket bra arbete som han har utfört i samarbete med de övriga ledamöterna i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling.

Vi har alla länge begärt en förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken och organisationen av marknaderna. Jag är mycket glad att det är jordbrukspolitiken, den enda riktiga gemenskapspolitiken, som är redo att ta detta steg. Jag välkomnar varmt att de 21 förordningarna om sektorsvis organisation av marknaden sammanförs till en enda grundförordning, och att regelverket på så sätt förenklas.

Föredraganden har redan angett fördelarna med en gemensam organisation av marknaden. Jag anser att den gemensamma jordbrukspolitiken bör förvaltas av fyra grundförordningar. Jag håller helt med föredraganden om att detta endast kan röra sig om tekniska ändringar, vilka kommissionen hanterar, och inte ändringar av politiska beslut. Som förtroendevalda ledamöter av Europaparlamentet vill och måste vi insistera på medbeslutanderätt och på att delta vid behandlingen av dessa frågor.

Jag anser också att det är viktigt att det görs undantag för marknaderna för vin och frukt och grönsaker, eftersom reformprocessen för dessa sektorer ännu inte har avslutats. Jag är dessutom för separata förvaltningskommittéer eftersom saker inte bara kan buntas ihop, särskilt inte när det gäller specifika frågor.

Jag skulle än en gång vilja gratulera föredraganden och på min grupps vägnar framföra att detta är ett mycket lyckat betänkande.

Luis Manuel Capoulas Santos för PSE-gruppen. – (PT) I teorin kan jag inte förstå hur någon kan motsätta sig de principer för att förenkla, effektivisera och minska byråkratin som kommissionen föreslår i detta betänkande om att sammanföra de nuvarande 21 förordningarna i en enda förordning. Allt som kan göras för att avlägsna eller minska de byråkratiska hinder som jordbrukspolitiken har gett upphov till så länge den har varit i kraft – vilka i vissa fall har inneburit ett i högsta grad surrealistiskt pussel för jordbrukarna – måste applåderas.

När det gäller förslagets praktiska fördelar för jordbrukarna kan man inte annat än känna en viss besvikelse. Förslaget är en fin uppvisning i kodifiering eftersom det sammanför ett antal spridda regler i en gemensam text. Jag välkomnar dessutom införandet av de nya organisationerna av marknaden för olika produkter som hittills har omfattats av standarder som inte utgjorde en verklig organisation av marknaden samt att andra regler som rådet har antagit och som för närvarande inte ingår i de gemensamma organisationerna av marknaden har införlivats i samma förordning.

Minskningen av antalet förvaltningskommittéer kommer också säkerligen att leda till budgetbesparingar för kommissionen, även om det finns en liten risk för att den tekniska nivån sänks. Allt detta gynnar kommissionen. Men jag upprepar att jag inte förväntar mig att detta kommer att innebära några fördelar för jordbrukarna, som är de som drabbas hårdast av det byråkratiska systemets komplexitet.

Därför ser PSE-gruppen välvilligt på kommissionens förslag och försöker ge sitt bidrag till kommissionens initiativ genom att föreslå ändringsförslag och genom att stödja andra ändringsförslag som har till syfte att förbättra förslaget. Som exempel kan nämnas återinförandet av en behörighetsfördelning mellan kommissionen och rådet, förtydligande och stärkande av branschorganisationernas roll och garantier för att medlemsstaterna deltar på ett lämpligt sätt i ett mer begränsat antal förvaltningskommittéer, i syfte att se till att den tekniska nivån bibehålls på en godtagbar nivå.

Vi stöder även de ändringsförslag som har lagts fram av utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling i syfte att från förordningen undanta de organisationer av marknaden som för närvarande är föremål för översyn. Vi anser nämligen att om dessa införlivas just nu skulle detta kunna leda till att deltagarna visar mindre respekt för den pågående processen, vars slutförande varken kan eller får skjutas fram.

Kommissionen kommer förhoppningsvis att välkomna dessa konstruktiva förslag och jag är övertygad om att parlamentet kommer att anta dem med överväldigande majoritet.

Avslutningsvis skulle jag som PSE-gruppens skuggföredragande vilja berömma det arbete som har utförts av föredraganden, Niels Busk, och alla dem som hjälpte till att nå ett brett samförstånd om de viktigaste frågorna.

Zdzisław Zbigniew Podkański, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Initiativet att förenkla den gemensamma jordbrukspolitiken och att anta begripligare och genomskinnligare rättsstandarder bör stödjas, men på villkor att den nya förordningen inte medför att gemenskapen i slutändan påtvingas ytterligare en samling tekniska – förment universella – standarder.

Frågan är om en sådan omfattande förenkling inte innebär att möjligheten till specialisering begränsas och att känsligheten för speciella jordbruksvillkor går förlorad.

Kommissionen försäkrar att det bara rör sig om tekniska ändringsförslag. I verkligheten vill den emellertid även ta ifrån rådet en del av dess befogenheter. Kommissionen försäkrar dessutom att alla beslut av politisk karaktär ska fattas i enlighet med artikel 37 i EU-fördraget, efter att ha hört Europaparlamentet. Men vi vet att så inte är fallet. Ett exempel på när man bröt mot denna regel var reformen av marknaden för socker.

Under skenet av tekniska ändringsförslag försöker kommissionen nu intervensera på marknaden för griskött, vilket tillsammans med avskaffandet av majssubventioner kommer att destabilisera dessa jordbruksområden och återigen drabba jordbrukarna ekonomiskt.

Witold Tomczak, för IND/DEM-gruppen – (PL) Fru talman! Låt mig upprepa omständigheterna i samband med den grundläggande diskrimineringen av de nya medlemsstaterna inom ramen för den så kallade gemensamma jordbrukspolitiken. Notera att denna statistik kommer från EU-institutionerna.

Till exempel fanns 2004 22 procent av jordbruksområdena i de nya medlemsstaterna, men dessa mottog bara knappt 4 procent av jordbruksstödet. Jordbruksstödet och stödet för landsbygdens utveckling var 2007 148 euro per hektar för de nya medlemsstaterna och 366 per hektar för de gamla medlemsstaterna. En liknande obalans förväntas för 2013, vilket innebär att vi står inför tio år av diskriminering av de nya medlemsstaterna och därmed missar möjligheten att bygga upp ett starkt europeiskt jordbruk.

Obalansen i tilldelningen av mjölkvoter fortsätter. Nederländerna vars jordbruksområde uppgår till en åttondel av Polens, har en högre mjölkkvot. När det gäller marknaden för socker gynnar reformen främst de gamla medlemsstaterna, vilka är de som är ansvariga för överproduktionen till att börja med.

Låt mig till sist ta upp marknaderna för frukt- och grönsaker där omkring 70 miljoner euro tilldelas producentorganisationer. Av dessa anslag går 90 procent till tre medlemsstater och i dessa till en smal krets av de mäktigaste producentorganisationerna. Marknaden för bearbetad frukt och grönsaker mottar för närvarande 775 miljoner euro i stöd. Av detta stöd går 86 procent till endast tre medlemsstater, och 2,5 procent går till de nya medlemsstaterna. Alla nya medlemsstater mottar en tiondel av det genomsnittliga stöd som en gammal medlemsstat mottar.

Mina damer och herrar! I sitt anförande inför parlamentet den 25 april i år sa den indiske presidenten Abdul Kalam bland annat att för att få till stånd en hållbar lösning krävdes det ett "rättfärdigt hjärta". Hans budskap välkomnades varmt med ovationer bland er.

Den reform av jordbruksmarknaderna som vi diskuterar i dag har många goda sidor. Den kommer att förenkla lagstiftningen och minska de administrativa kostnaderna och göra livet lättare för jordbrukarna. Men reformen har en grundläggande brist och det är att den inte präglas av ett "rättfärdigt hjärta", eftersom inget görs för att korrigera de orättvisa stöden för jordbrukare på enskilda marknader. Det drabbar framför allt de fattiga jordbrukarna i de nya medlemsstaterna. De fattigare får mindre, de rika mer. Detta strider mot EU:s grundläggande principer, exempelvis solidaritetsprincipen.

På många marknader förekommer det flagranta brott mot reglerna för den gemensamma jordbrukspolitiken. Upprepade försök att införa rättvist stöd för jordbrukare på särskilda marknader har visat sig ineffektiva. Det finns statistik som visar att uppenbar diskriminering har ignorerats.

Europeiska kommissionens aktuella förslag har kvar vissa av de organisatoriska defekterna för enskilda marknader. Det är artificiellt, orättvist och verklighetsfrämmande. Att i detta läge rösta för förenkling är att rösta för fortsatta orättvisor och fortsatt diskriminering.

Jag vädjar därför främst till mina kolleger från de nya medlemsstaterna att inte rösta för förenklingen, eftersom den trots sina uppenbara förtjänster diskriminerar era jordbrukare. Samtidigt vädjar jag till företrädarna för de gamla medlemsstaterna: Är ni medvetna om att den finansiella diskrimineringen av de nya medlemsstaterna är ett hot mot hela EU:s framtid och vidmakthåller uppdelningen av rika och fattiga i EU genom att man härigenom avvisar idén om att bygga ett starkt Europa med förmåga att konkurrera på den globala marknaden?

Därför röstar jag emot kommissionens förslag och emot antagandet av detta betänkande. Även om jag inser att det är nödvändigt att förenkla lagstiftningen bör detta endast ske när de enskilda marknaderna har organiserats på ett rättvist sätt.

Mina europeiska kolleger! Låt oss alla ha ett "rättfärdigt hjärta"!

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! Konsolideringen av 21 förordningar om sektorspecifika gemensamma marknadsorganisationer till en enda förordning som förenar alla sektorer är ett välkommet förenklingssteg. Men det är effekten ute i verkligheten som verkligen betyder något. Förenklingen måste leda till märkbara förbättringar i form av minskad administrativ börda för jordbruks- och livsmedelsektorn inom samtliga medlemsstater.

Om det är något som bekymrar mig är det att vi inte får beröva den nya förvaltningskommittén – eller kommittéerna, vilket det nu blir – den värdefulla expertis som fanns i de avgående sektorvisa förvaltningskommittéerna. En superorganisation som ytligt sett uppfyller kraven på minskad reglering men som försvagar bidraget från sektorexperterna skulle endast vara en kortsiktig vinst. Byråkraternas triumf över sektorexperterna är inte en bra uppgörelse. Sektorkompetensen har varit värdefull och måste bevaras. Därför anser jag att vi behöver höra mer från kommissionen i form av försäkringar och indikationer på hur sektorkompetensen faktiskt kommer att bevaras, utnyttjas och respekteras.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! I dag debatterar vi förenklad lagstiftning inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitikerna. På vårt bord ligger inrättandet av en enhetlig gemensam organisation av jordbruksmarknaden i stället för de befintliga 21 sektorsvisa organisationerna. Vi kommer att kunna upphäva 41 rådsförordningar som innehåller mer än 600 artiklar och ersätta dem med en enda grundförordning.

Detta måste givetvis ses som något positivt, om det leder till att EU-lagstiftningen förbättras och lagstiftningen blir lättare att förstå för jordbrukare och skattebetalare. Allt verkar emellertid en smula orealistiskt. Låt mig ge er ett exempel: Utanordnaren i Polen godtar nu ansökningar om direktstöd för tredje gången. I år är de så förenklade att vi lämnade in dem för sent eftersom jordbrukarna hade svårt att fylla i dem. Hela tanken på förenkling är teknisk till sin karaktär och kan därför inte överföras till den senaste reformen av den gemensamma jordbrukspolitikerna. Att avskaffa interventionsuppköpen på marknaden för griskött kan inte accepteras.

Jag skulle dessutom vara försiktig med att överföra rådets tillsynsbefogenheter till kommissionen, eftersom detta skulle kunna leda till att medlemsstaterna får mindre att säga till om i beslutsprocessen om hur den gemensamma jordbrukspolitikerna första pelare ska fungera. En annan fråga som uppkommer är till vilken nytta dess ändringar görs när vi ändå håller på att reformera marknaderna för frukt och grönsaker och vin, och vi inte vet resultatet av 2008 års hälsokontroll som på ett övergripande plan kommer att avgöra framtiden för den gemensamma jordbrukspolitikens framtid.

Jag anser att vi framför allt bör effektivisera och förenkla systemet med direktstöd i ett EU med 27 medlemsstater och utjämna stödnivåerna. Endast då kan vi tala om jämlika konkurrensförhållanden. När det gäller förenklingen av systemet för enhetlig arealersättning bör vi överväga att förenkla det för de 15 gamla medlemsstaterna. Låt oss hoppas att denna förenkling och skapandet av en harmoniserad gemensam marknad (...)

(Talmannen avbröt talaren.)

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Först av allt vill jag gratulera föredraganden till ett mycket bra betänkande. Han är en mycket erfaren ledamot av kammaren och jag skulle inte ha väntat mig något mindre från honom.

Behovet av att rationalisera beslutsfattandet och avskaffa byråkratin inom den gemensamma jordbrukspolitiken är utan tvekan en högt prioriterad fråga. Jag menar att om vi måste harmonisera – och vi måste ha harmonisering – bör vi alltid harmonisera uppåt till bästa möjliga standard. Det är tydligt att bättre lagstiftning kan åstadkommas. Jag vill inte ha fler och fler förvaltningstjänstemän – låt mig göra det mycket klart – vare sig i Bryssel eller i medlemsstaterna, som gör det svårare för jordbrukarna att göra sitt arbete ute i fält, och som skapar och utvecklar fler problem än vi vill lösa. Ja, vi behöver bättre lagstiftning, men vi behöver också öppenhet.

Jag delar Niels Busks syn på behovet av att behålla interventionerna för griskött eftersom denna sektor emellanåt går in i överproduktion – det har vi erfart upprepade gånger – vilket är mycket svårt att styra. Jag anser att vi under korta perioder behöver stöd i den sektorn. Jag anser också att det skulle vara att gå alldeles för långt att på kort sikt minska antalet rådgivande kommittéer, eftersom vi behöver hög kompetens i det som ibland kan vara ytterst känsliga frågor.

Jag kommer oreserverat att stödja kommissionen för att konsolidera de nuvarande 21 förordningarna. Jag är övertygad om att vi behöver mindre lagstiftning, inte mer. Det här är en välkommen start och jag tror att vi kan förvänta oss att hälsokontrollen ska leda till ännu mer avreglering.

Låt oss gör upp med byråkratin inom den gemensamma jordbrukspolitiken en gång för alla.

Bogdan Golik (PSE). – (PL) Fru talman! Till att börja med skulle jag vilja gratulera Niels Busk till hans betänkande på ett sådant svårt område som skapandet av en harmoniserad och gemensam organisation av jordbruksmarknader.

Att ersätta de 21 gemensamma organisationerna av marknaden med en enda horisontell rådsförordning för en enda organisation av marknaden kommer utan tvekan att leda till förenkling och förbättring av rättsstrukturen inom den gemensamma jordbrukspolitikens första pelare, och till större insyn i jordbrukslagstiftningen.

Vi får emellertid inte glömma att inrättandet av en enhetlig, gemensam organisation av marknaden är en teknisk förenklingsprocess som inte kan införliva politiska ändringar. Det arbete som för närvarande pågår med det nya direktivet får inte innebära att den gemensamma jordbrukspolitikens antagna regler stöds, och bör inte vara en förevändning för att ändra redan fattade jordbrukspolitiska beslut. I detta sammanhang kan kommissionens förslag om att avskaffa interventionsuppköpen på marknaden för griskött – som åtminstone i Polen är så viktig – inte motiveras.

Europeiska kommissionens förslag om att inrätta en enda kommitté för att förvalta den gemensamma organisationen av jordbruksmarknader gör mig också tveksam. Kan en kommitté med ett begränsat antal nationella experter fungera ordentligt? Kommer denna lösning inte att leda till att medlemsstaterna får ett begränsat inflytande på förvaltningen av marknadsinstrument? Hur tänker kommissionen göra för att garantera att nationell expertis är fullt företrädd i den kommittébaserade processen? Antyder inte ovanstående att det finns ett behov av åtminstone några förvaltningskommittéer, inklusive separata kommittéer för marknaderna för kött, mjölk och grönsaker?

En sista fråga. När det gäller kommissionen ökade befogenheter skulle jag vilja säga att rådets befogenheter endast kan överföras till kommissionen i tekniska frågor som inte påverkar hur jordbruksmarknaderna fungerar. Detta innebär att rådet, och inte Europeiska kommissionen, bör ha befogenhet att definiera standarder och systemet för att klassificera slaktkroppar på marknaderna för biff-, kalv- och griskött och befogenhet att avgöra handelsstandarder på marknaderna för ägg, fjäderfä och levande växter. Dessutom bör alla frågor av politisk karaktär även i fortsättningen diskuteras med rådet och Europaparlamentet.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman, ärade ledamöter! Detta är en mycket intressant debatt och jag vill tacka er mycket för den.

Först av allt låt mig erinra om att denna övning faktiskt handlar om förenkling och inte om ännu en reform av den gemensamma jordbrukspolitiken eller en omfördelning av stödet, så som en del har befarat. Jag tror att debatten också avslöjade att det finns en rad punkter som jag kan godta, eller där jag är säker på att godtagbara lösningar till sist kommer att hittas, framför allt i fråga om slaktkroppsklassificering, hänvisningen till kvoterna för potatisstärkelse och även en klausul som ger ytterligare försäkring om att förhållandena för producent- och branschorganisationerna kommer att bli oförändrade.

När det gäller sektorerna frukt och grönsaker samt vin – och deras införlivande i den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna redan från starten samt typen av förvaltningskommitté – har jag redan framfört min ståndpunkt.

I vissa fall begär man i betänkandet att vi ska gå längre. Jag tycker inte att vi bör introducera sådana ändringsförslag vid det här tillfället eftersom de skulle förändra övningens karaktär. När det gäller förvaltningskommitténs utformning – en fråga som togs upp av Niels Busk – skulle uppdelningen i fyra underavdelningar strida mot idén om en enda organisation för jordbruksmarknaderna och göra den nya kommittén onödigt otymplig. Men vi kan försäkra er att kommissionen är fast besluten att ordna mötena med den enda kommittén på ett sådant sätt att den nödvändiga expertisen ingår och ta hänsyn till de berörda sektorernas särdrag.

Låt mig också göra det mycket klart i fråga om Europaparlamentets roll att tekniska beslut och beslut om förvaltning av marknaden behöver fattas på kommissionsnivå. Kommissionen får på intet sätt befogenheter att ändra principiella eller andra politiska beslut. Parlamentet kringgås således inte. Kommissionens befogenheter kommer att begränsas till tillämpningsbestämmelser. Det kan jag försäkra er.

I fråga om griskött förstår jag inte varför ett instrument som inte har använts på över 30 år fortfarande skulle behöva anses vara ett grundläggande politikbeslut som behöver bibehållas.

Till sist vill jag som svar på de punkter som tagits upp om komplexiteten och byråkratin inom den gemensamma jordbrukspolitikens återigen betona att detta bara är ett första steg. Andra kommer att följa.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag kl. 12.00.

17. Den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Béla Glattfelder, för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1784/2003 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål (KOM(2006)0755 – C6-0044/2007 – 2006/0256(CNS)) (A6-0141/2007).

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman, ärade ledamöter! Kommissionen har med stort intresse följt debatten i utskottet för jordbruket och landsbygdens utveckling om Béla Glattfelders betänkande. Vi hanterar en känslig fråga här.

Att avskaffa ett instrument som interventionsuppköp av majs, så som kommissionen har föreslagit, är aldrig lätt. Men i detta fall är det nödvändigt och det finns belägg för att vi står inför ett strukturproblem med interventionsuppköp av majs. Det är inte längre ett skyddsnet utan har blivit en verklig marknadsavsättningsmöjlighet. I en medlemsstat bjöds omkring en tredjedel av skörden 2004–2005 och 2005–2006 ut till interventionsuppköp. Jordbrukare producerar direkt för interventionsuppköp. Är detta rimligt i en tid då marknadspriserna ligger på normal nivå? EU:s interventionslager av majs fördubblades mellan 2003–2004 och 2004–2005 från 2,8 miljoner ton till 5,6 miljoner ton. Om denna tillväxt fortsätter kommer Europeiska unionen att ha 15,6 miljoner ton i lager 2013. Detta är knappast en utveckling som kommissionen önskar se i en tid då lagren av andra jordbruksvaror avskaffas genom reformerna av den gemensamma jordbrukspolitikens.

I betänkandet hävdas att kommissionens förslag strider mot principen om berättigade förväntningar, grundas på felaktiga marknadsuppskattningar och skulle få negativa effekter på spannmålsmarknaderna. Jag skulle vilja förklara varför kommissionen inte delar dessa åsikter och börjar med de berättigade förväntningarna.

Jordbrukarnas beslut om gröda grundas på en rad överväganden och framför allt på möjligheterna att få avsättning för skörden. Kommissionens förslag inverkar inte negativt på bredden av tänkbara kommersiella avsättningsområden för majs. Marknads- och inkomststabiliteten hotas inte på något sätt och jordbrukarnas berättigade förväntningar skyddas till fullo.

I fråga om ekonomin i förslaget vill jag betona att kommissionens uppskattningar bygger på långsiktiga tendenser. Prognoser från oberoende forskningsinstitut stöder kommissionens egen analys som ger vid

handen att de rådande förhållandena helt enkelt inte är hållbara. Avsaknaden av interventionsutbud under den innevarande odlingssäsongen och återförsäljningen av interventionslagren på den inre marknaden kan inte anses utgöra avgörande bevis på att marknaden har hittat en ny balans. Detta är i själva verket långt ifrån fallet och ekonomin inom majsproduktionen tyder på att när prisnivåerna återgår till de normala kommer majs återigen att massivt bjudas ut till interventionsuppköp i vissa medlemsstater.

Därav drar kommissionen slutsatsen att det finns behov av att handla. Vi kan inte försvara att de rådande förhållanden helt enkelt behålls. Det är inte i jordbrukssektorns intresse att insistera på ett system som så markant avviker från sitt ursprungliga mål. Vi ville handla snabbt och föreslog att systemet skulle avskaffas omedelbart, men vi inser att detta skulle ge upphov till vissa svårigheter. Vi är därför beredda att diskutera en successiv avveckling av systemet med interventionsuppköp av majs. Detta skulle ske över en period av två år och därefter skulle vi kunna bedöma och diskutera det framtida systemet i samband med hälsokontrollen. Kommissionsledamoten Mariann Fischer Boel är beredd att föra en sådan diskussion. Men att parlamentet helt enkelt vägrar att överväga att förändra systemet med interventionsuppköp av majs, så som Béla Glattfelder föreslår, kan kommissionen inte acceptera. Vi hoppas därför verkligen att Europaparlamentet inte kommer att stödja rekommendationen att avvisa kommissionens förslag, utan i stället deltar i en diskussion om hur det ohållbara systemet med interventionsuppköp successivt skulle kunna avvecklas.

Béla Glattfelder (PPE-DE), föredragande. – (HU) Vi kan se på Europeiska kommissionens förslag ur två perspektiv och jag hoppas att ni kommer att lyssna till vad jag har att säga. För det första måste vi undersöka om förslaget kan rättfärdigas, för det andra om det är lagligt.

När det gäller det första perspektivet är vår uppgift ganska enkel. Vi behöver bara undersöka om de skäl som anges i det överlämnade förslaget fortfarande är giltiga i dag. För ett halvår sedan, när kommissionen lade fram sitt förslag, hävdade den att så här dags, på detta datum, skulle det finnas 9 miljoner ton och i slutet av året 11 miljoner ton majs för interventionsuppköp. Detta har visat sig vara fel.

I interventionslagren finns för närvarande endast 3 miljoner ton, inte 9 miljoner ton, och för tillfället ökar inte lagren. Det fanns inget interventionserbudande 2006, och det kommer inte att bli något 2009 heller. Lagren minskar stadigt och i slutet av året kanske interventionslagren till och med har sjunkit till noll, i stället för 11 miljoner ton.

De nuvarande priserna är avsevärt högre än interventionspriset. Tvärtemot vad kommissionen säger i sin motivering ser marknadsutsikterna för majs goda ut. Det skulle underlätta om kommissionen läste sina egna marknadsprognoser. Förra veckan publicerade generaldirektoratet för jordbruk en helt ny marknadsprognos. Enligt denna rapport kommer priserna fortsätta att stiga. Konsumtionen i EU stiger snabbare än produktionen. Vi bör inte basera våra nuvarande beslut på missvisande prognoser som är ett halvår gamla, utan på de senaste förutsägelseerna, vilka stöds av marknadstrender.

Låt mig tillägga att sedan 2004 har försäljningen av interventionslagren i varje enskilt fall legat över interventionspriset. EU får mer betalt för majs än vad det betalade för det. För närvarande ligger priset på majs i Ungern på omkring 130 euro, jämfört med interventionspriset på 101 euro. För majsodlarna innebar emellertid uppköpen av lagren 2005 att de kunde undvika en förlust på 200 miljoner euro och boskapsuppfödarna – framför allt i Nederländerna, Tyskland, Italien och Polen – kunde köpa foder till priser långt under världsmarknadspriset.

Under de senaste fyra åren har inte bara de europeiska odlarna kunnat dra fördel av interventionsuppköpen utan även konsumenterna. Kommissionen började emellertid få panik eftersom interventionslagren växte kraftigt under två år av rekordproduktion. Nu finns det inte längre något skäl till panik. Under år av lägre produktion visade det sig att lagren började minska, och enligt kommissionens senaste prognoser kommer dessa lager att fortsätta vara på en låg nivå i framtiden. Det kan därför fastställas att förslaget, i den form som kommissionen har lagt fram, inte längre kan rättfärdigas, och det ursprungliga skälet till förslaget har visat sig vara felaktigt.

Så låt oss titta på om förslaget är lagligt. Förslaget syftar till att avskaffa interventionsuppköpen från och med i år. Jordbrukarna planterade sin majs redan i april. Plantorna har grott och är nu så här stora. Titta här! Så här stor är majsen! Jag plockade denna majs här längs Rhen. Jag hoppas att odlaren inte blir arg, för jag försvarar ju när allt kommer omkring även hans intressen och rättigheter. Inte ens Europeiska kommissionen kan beordra denna majs tillbaka i jorden.

Naturligtvis var odlarna tvungna att redan för länge sedan planera sådden. I höstas avsatte de det fält på vilket de skulle odla majs. De beställde planteringsfrön och växtskyddsprodukter och lade ut pengar på dessa produkter. Under året innebär varje form av begränsning av interventionssystemet en retroaktiv bestämmelse. Detta är ett allvarligt brott mot rättssäkerheten och odlarnas rättmätiga förväntningar.

EU, som är så stolt över sina principer och sin liberala rättsstatsprincip, får inte låta detta ske. Detta förslag strider inte bara mot våra principer, utan även mot kommissionens egen tidigare praxis. Vid tidigare reformer – sockerreformen, avskaffandet av interventionsuppköpen av råg – gavs tillräckligt med tid för förberedelser. När interventionsuppköpen av råg avskaffades gick det exempelvis ett år mellan offentliggörandet av förordningen och genomförandet av den. Varför har inte majsodlarna rätt till samma behandling? Är de inte likvärdiga unionsmedborgare? Om det går att göra så här mot jordbrukarna, vilka står näst på tur?

Om Europaparlamentet inte skyddar medborgarnas rättigheter, hur kan det skydda sina egna rättigheter? För i detta fallet är det just det som behövs. Rådet väntade faktiskt inte på att parlamentets yttrande skulle godtas. Utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling beslutade redan förra veckan att avskaffa interventionsuppköpen med retroaktiv verkan. De beslutade dessutom att de vid nästa ministerrådsmöte skulle rösta om detta utan debatt.

Oavsett vilket beslut vi fattar kan vi inte längre påverka rådet. I morgon kommer vi inte längre att bestämma framtiden för den gemensamma jordbrukspolitiken utan kommer i stället att debattera denna inom ramen för "hälsokontrollen". Vi måste besluta att vi inte godtar förordningar med retroaktiv verkan. Nu har vi råd att vara ärliga. Vi kan hålla fast vid våra principer, vilket betyder att vi måste förkasta kommissionens olagliga förslag.

James Nicholson, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill först av allt gratulera föredraganden till hans betänkande och säga att jag mycket väl kan förstå hans dilemma med hänsyn till den medlemsstat han kommer ifrån.

Jag anser att om politiken ska ändras måste förändringen ske successivt under en period, oavsett vilken politik det är fråga om, så att produktionen kan anpassas till förändringen.

När jag blev ledamot av det här parlamentet – för ganska många år sedan nu – hade vi smörberg, mjölksjöar och kyllager fullproppade med nötkött. Och nu har vi till stor del lagt detta bakom oss. Vi har tagit oss igenom många reformer av den gemensamma jordbrukspolitiken under årens lopp, från MacSharry och Agenda 2000 till halvtidsöversynen, och nu – kommissionsledamoten är inte här hos oss ikväll och jag vet varför – väntar vi på förslagen för hälsokontrollen.

Vi lever i en värld av föränderliga marknader och det kan vara mycket svårt att vid en viss tidpunkt spekulera i vad de framtida priserna kan komma att bli. Man behöver bara se på de rådande världspriserna på mjölk för att förstå att förändringar kan inträffa på mycket kort tid.

Interventionsuppköp kan bara vara en kortsiktig lösning för jordbrukarna, eftersom de i långa loppet kommer att få bättre avkastning från marknaden. Jag anser att medlemsstaterna på lång sikt måste se sig om efter andra lösningar för majs än bara som livsmedel. Det finns en alternativ användning där majs kan vara till ännu större nytta för alla. Jag anser att de nya medlemsstaterna bör undersöka alternativen och vi bör stödja dem i detta. På lång sikt kommer det att vara mer lönsamt än fortsatta interventionsuppköp.

Det måste bli något slags kompromiss mellan kommissionen, rådet och parlamentet inom detta särskilda område. Enligt min mening är den mest framkomliga vägen de fyra kompromissförslagen, där de nya medlemsstaternas problem beaktas.

Bogdan Golik, för PSE-gruppen. – (PL) Fru talman! Europeiska kommissionens planerade ändringar i det nuvarande systemet för interventionsuppköp på marknaden för spannmål genom att undanta majs från interventionsordningen syftar till att lösa problemet med majsöverskottet som ökar från år till år.

Jag håller med kommissionen om att interventionsmekanismen behöver förändras, men att genomföra de planerade ändringarna över en natt kan göra mer skada än nytta. Reformen av marknaden för spannmål bör ske gradvist, och de åtgärder som vidtas bör lösa det nuvarande problemet på ett heltäckande sätt. Jordbrukarna måste få tillräckligt med tid att förbereda sig inför förändringarna. I stället för att plötsligt undanta majs från interventionsordningen skulle en lösning kunna vara att behålla interventionsuppköpen fram till 2008, och sedan gradvis minska eller fasa ut majsinterventionsordningen genom att införa

maximiinterventionsgränser för enskilda medlemsstater beroende på deras produktionsnivå, i likhet med hur det ser ut på marknaden för ris (en sådan lösning skulle göra systemet mer insynsvänligt och göra det lättare att kontrollera marknaden). Slutligen skulle man behålla majsinterventionsordningen under en tvåårig övergångsperiod, så länge som kontrollen skärps så att man undviker att allt för stora överskottslager byggs upp.

Dessa lösningar skulle göra det möjligt att fasa ut interventionsuppköpen av majs utan att plötsligt skapa oro på marknaden, eftersom det inte bara är en interventionsordning utan även en exportstödsordning från den fria marknaden i form av exportrabatter. I detta sammanhang måste vi också ändra våra nuvarande exportstödsinstrument för spannmål från den fria marknaden för att möjliggöra export av varor från länder med ett ogynnsamt geografiskt läge som Österrike, Tjeckien, Slovakien, Polen och Ungern. Den viktigaste marknaden för EU:s export av spannmål är Nordamerika och Mellanöstern. Detta innebär att för de länder som jag nämnde kräver spannmålsexporten dyra sjötransporter från ett längre avstånd än spannmål som exporteras från hamnar i västra eller södra Europa. Denna lösning skulle även göra spannmålsexporten effektivare. Denna mekanism är också värd att behålla under de kommande åren.

Se inte mitt anförande som ett försök att enbart uttrycka min solidaritet med det underbara ungerska folket (det berömda polska och ungerska ordspråket lyder ju ”polacker och ungrare är bröder, både vapenbröder och dryckesbröder”, även om jag i detta fallet skulle säga ”polacker och ungrare är bröder, både vapenbröder och spannmålsbröder”, vilket på ungerska skulle bli ”*lengyel, magyar két jőbarát, együtt harcol s arat gabonát*”), utan snarare som ett sätt att logiskt fasa ut majsinterventionsordningen.

Leopold Jőzef Rutowicz, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Béla Glattfelder varnar i sitt anförande för riskerna med kommissionens förslag att undanta majs från rådets förordning om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål.

Spannmålsmarknaden har förändrats sedan 2003. I angränsande länder som Ukraina och Ryssland, en gång Europas kornbod, har lokalt och europeiskt kapital investerats i spannmålsodling och grisuppfödning. En mäktig rival till EU:s jordbruk håller på att utvecklas.

Majsen har redan planterats och vi kan inte ändra villkoren för interventionsuppköpen av majs för jordbrukare mitt i deras produktionscykel. Tanken på att endast undanta majs från förordningen skulle kunna få oavsiktliga följdverkningar för hela spannmålsmarknaden. Efterfrågan på spannmål, inklusive majs, kommer att öka i takt med ökad köttkonsumtion, liksom användningen av spannmål inom den biobränsleindustri som håller på att utvecklas och som är oerhört viktig för denna marknads framtid.

Sammanfattningsvis finns det inget skäl till att genomföra kommissionens förslag förrän EU:s marknad för spannmål har stabiliserats.

(Talmannen avbröt talaren.)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Europeiska kommissionen ursprungliga förslag om att avskaffa majsinterventionsordningen från regleringsåret 2007/2008 är oacceptabelt. Jag delar min ungerska kollegas åsikt och motsätter mig denna radikala begränsning av interventionsuppköpen på marknaden.

Även om det stämmer att det finns utrymme för förändring borde vi istället för att kasta ut interventionsordningen helt och hållet ge EU:s spannmålsmarknad möjlighet att utvecklas och stödja denna marknad. För inte så länge sedan antog kommissionen mycket hårda kriterier för interventionsuppköp av majs. Kanske borde vi vänta och se vad dessa restriktioner resulterar i. Dessutom bör kommissionen ta hänsyn till aktuella marknadstrender. Det finns vissa medlemsstater som måste importera majs för att möta efterfrågan. Därför bör vi först och främst se till att denna marknad fungerar bättre och smidigare inom EU.

Europeiska kommissionen måste utveckla ordentliga lösningar som på ett effektivt sätt ser till att spannmålsöverskott försvinner från länder som har ett ogynnsamt geografiskt läge med avsevärt högre transportkostnader. Vi bör exempelvis stödja export av spannmål till tredjeländer, särskilt länder som har ett besvärligt geografiskt läge. Om det införs EU-kvoter för majsinköp, som vår tyska kollega och rådet föreslår i sina ändringsförslag, verkar den bästa lösningen vara att fördela dessa kvoter mellan medlemsstaterna.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). – Doresc să susțin poziția raportorului, domnul Béla Glattfelder, și să expun neajunsurile propunerii Comisiei din perspectiva unui nou stat membru, cum este România.

În primul rând, eliminarea stocului de intervenție la porumb reprezintă o schimbare din mers a politicii agricole comune. După un efort susținut de transpunere și adaptare la legislația europeană în agricultură, și țin să vă amintesc că este vorba de un corp de legi care însumează în jur de 20 de mii de pagini, agricultorii români au devenit participanți la o politică instabilă și care le înșeală așteptările. Indiferent de calitățile politicii de intervenție, dacă aceasta este o măsură bună sau nu, aceasta nu trebuie schimbată înainte de a avea o discuție generală între toate instituțiile Uniunii și statele membre. Această discuție este prevăzută să aibă loc în cadrul controlului sănătății finanțelor europene din 2008-2009. De asemenea, o reformă cuprinzătoare a politicii agricole comune nu trebuie și nu poate fi pusă în practică înainte de 2013. Cert este faptul că măsura propusă de Comisie creează efecte retroactive. La fel ca și în Ungaria și alte state membre, agricultorii români au semănat deja cultura de porumb și este nedrept față de ei ca în cazul unor surplusuri neabsorbite de piață să nu beneficieze de plasa de siguranță ce o reprezintă stocul de intervenție.

Doamnelor și domnilor, România a devenit după aderare al doilea producător din Uniune, cu o cotă estimată de 17 procente. Comisia a argumentat că sistemul intervenției este abuzat de fermierii din Uniune pentru care stocul de intervenție a devenit un deșeu comercial important, dar acest argument nu este universal valabil, nu se poate în nici un fel spune că planificarea agricultorilor români ar fi depins de un calcul prealabil privind vânzarea către intervenție. Dacă vor apărea stocuri în România, acest lucru va reprezenta pur și simplu și va rezulta din mecanismele pieței. De asemenea, vreau să accentuez faptul că susțin raportul domnului Glattfelder așa cum este el. Amendamentele depuse la propunerea de regulament nu corectează neajunsurile documentului legislativ, întrucât orice limitare impusă posterior campaniei de semănare, indiferent de amploarea ei, este incorectă față de agricultori. Nu trebuie să neglijăm nici aspectele de ordin instituțional: acordul la care s-a ajuns în Consiliu nu respectă procedura de consultare a Parlamentului care se aplică în privința politicii agricole comune.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka ledamöterna så mycket för deras bidrag till debatten. Jag har lyssnat uppmärksamt på det som har sagts och skulle vilja svara på vissa specifika punkter som tagits upp.

En viktig punkt gäller frågan om berättigade tillväxtförväntningar respekterats. Kommissionen är övertygad om att de har varit och fortfarande är respekterade. Majsodlingssäsongen infaller i mars och april. Jordbrukare som beslutar om att så majs under våren 2007 är medvetna om att det kanske inte blir några interventionsuppköp för 2007 års skörd. Ett meddelande till majsproducenterna offentliggjordes i Europeiska unionens officiella tidning i december 2006.

Det nämndes att vi inte har sett några större utbud av majs för interventionsuppköp under innevarande regleringsår. Det stämmer. De rådande höga spannmålspriserna drivs dock inte av den inre marknaden utan av läget på den internationella marknaden. Uppsvinget inom bioetanolbranschen, särskilt i USA, har också bidragit till att hålla spannmålspriserna uppe. Förhållandena ändras från ett år till ett annat. Det är möjligt att regleringsåret 2007–2008 kommer att likna de två senaste regleringsåren med massiva interventionsutbud.

En annan sak som togs upp är att förslaget flyttar problemet från majs till andra spannmål. Som jag förklarat är syftet med förslaget att lösa det rådande majsproblemet. Det är sant att avskaffandet av interventionsuppköpen av majs skulle kunna leda till att havre och möjligen även vanligt vete tappar i konkurrenskraft, vilket gör att de offentliga spannmålslagren riskerar att öka. En fullständig översyn av systemet för interventionsuppköp av spannmål är för visso av nöden. Detta kommer att ske inom ramen för hälsokontrollen.

Diskussionen har visserligen klargjort vissa punkter men har också bekräftat att kommissionens förslag i allt väsentligt är rätt. Som jag gjorde klart i mitt inledningsanförande behöver majssektorn detta förslag. Kommissionen är beredd att flexibelt söka efter alternativ för att ge operatörerna en mjuklandning men kan helt enkelt inte godta att de rådande förhållandena bevaras. Som redan sagts är kommissionen beredd att godta avveckling under två år så som många har begärt. Om Glattfelderbetänkandet antas i dess nuvarande form som ett avvisande av kommissionens förslag kommer Mariann Fischer Boel helt visst att gå tillbaka till kommissionen men hennes ståndpunkt i frågan förblir mycket klar.

Talmannen – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Fru talman! Kommissionen har för avsikt att stoppa majsinterventionsordningen från och med regleringsåret 2007/2008. Det uppenbara syftet är att undvika att överskottet ökar. Tyvärr är denna åtgärd ogenomtänkt och meningslös, särskilt eftersom kommissionen har gått med på att importera stora kvantiteter genetiskt modifierad majs. Kommissionen verkar inte förstå vilka konsekvenser detta beslut får, både för marknaden för spannmål och för marknaden för griskött.

Jag anser att kommissionen bör tänka och agera annorlunda, nämligen att fortsätta betala för ekologiska grödor och införa ett förbud mot genetiskt modifierad majs samt skydda vår marknad från sådana produkter från tredjeländer.

Detta skulle vara en mer hälsosam och ansvarsfull attityd gentemot naturen, och möjliggöra en ökning av efterfrågan på jordbruksprodukter.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE), skriftlig. – (HU) Jag motsätter mig starkt Europeiska kommissionens förslag att avskaffa interventionsuppköpen av majs. Detta är ytterligare ett exempel på att Europeiska kommissionen framför allt inte bryr sig om de nya medlemsstaternas intressen. Denna åtgärd är rakt igenom olaglig eftersom odlarna redan i december köpte sina frön för att plantera majs och undertecknade sina kontrakt. De kan därför inte längre lägga om sin produktion. Detta förslag är ännu konstigare eftersom reglerna för att köpa in majs enligt interventionsordningen ändrades mindre än två månader innan förslaget lades fram. Det ger intryck av att kommissionen fäktar runt utan något särskilt mål. EG-domstolen kommer att inleda utfrågningar i detta ärende om några dagar, efter det att den ungerska regeringen har väckt talan mot kommissionen.

Att avskaffa interventionssystemet är omotiverat och något som missgynnar hela unionen eftersom prognoserna pekar på att det om några år till och med kommer att vara underskott på majs i EU. Vår internationella konkurrensposition kommer att drabbas om avskaffandet av interventionsuppköpen av majs nu leder till fallande priser.

Denna åtgärd kan leda till att ungerska och europeiska odlare tvivlar på EU:s solidaritet.

18. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

19. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 24.00.)